TRICIA LEVENSELLER

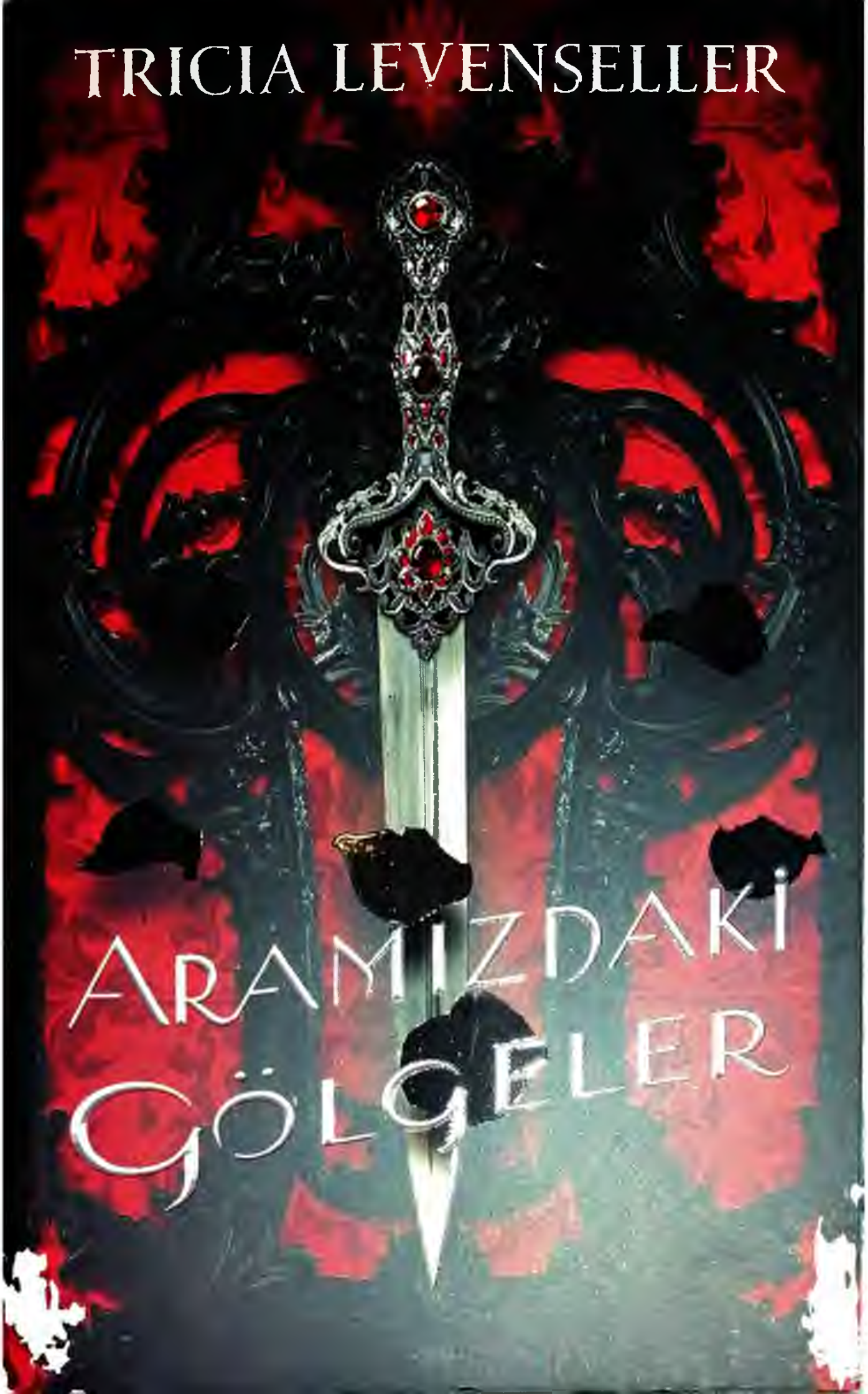

ARAMIZDAKİ GÖLGELER

Becki için,
Bu Slytherin aşk hikâyesini senin kadar kimse hak etmiyor.
Kitabımın ilk okuru olduğun için teşekkürler!

Yaşlanmamak çok havalı bir şey.
Ölümsüz bir damızlık aygır olmak hoşuma gidiyor.
-Damon Salvatore, *Vampir Günlükleri*,
Sezon 1, Bölüm 4

1. BÖLÜM

Kalbimi ilk ve son kez kıran o çocuğun cesedini hiç bulamadılar.

Hiçbir zaman da bulamayacaklar.

Hektor Galanis'i öyle derin bir çukura gömdüm ki dünyanın iblisleri bile ona ulaşamaz.

O, hayalimdeki her şeydi. Fakat çok eğlensek de artık bundan sıkıldığını söylediği gün, benim için bitmişti. Adını bile hatırlamadığım bir kızdan hoşlanmaya başladığını anlatırken tek düşünebildiğim şey, ona her şeyimi vermiş olduğumdu. İlk öpücüğümü, aşkımı ve bedenimi.

Ve onu sevdiğimi söylediğimde, "Bunun için sana teşekkür ederim ama bence artık herkes kendi yoluna gitmeli," demekle yetinmişti.

Başka şeyler de söylemişti. Bıçağımı göğsüne sapladığımda, kelimeler ağzından en az kanı kadar hızlı dökülüyordu.

Ne yaptığımı anlayamamıştı. Ben de kendimi anlayamıyordum. Üç ay önceki on beşinci doğum günümde babamın verdiği, mücevherli kabzası ve gümüş kını olan bıçağı elime aldığımı bile hatırlamıyordum... Tek hatırladığım, Hektor'un kanıyla kabzadaki yakutların aynı renge sahip olduğuydu.

Aynı zamanda da çatlıyormuşcasına ağrıyan başımın, deli gibi atan kalbime yetişmesine sonunda yardım eden şeyi... yani Hektor'un dudaklarından dökülen son kelimeyi hatırlıyordum.

Alessandra.

Onun son sözü, benim adımdı. Son düşüncesi bendim.

Ben kazanmıştım.

Bunu bilmek, tıpkı üç yıl önce olduğu gibi hâlâ yüreğimde kendine bir yer bulmuş durumdaydı.

O haklılık duygusu, o huzur...

Yataktan kalkmadan önce bir kedi gibi gerindim.

Hemen sonrasında bir çift kahverengi gözle burun buruna gelmiştim. "Niye öyle iblis gibi bakıyorsun Myron?" diye sordum.

Çıplak omzuma ufak bir öpücük kondurdu. "Çünkü çok güzelsin." Yan yatmış, başını yumruğuna dayamıştı. Örtü beline kadar çekiliydi. Bu uzun boyuyla yatağıma sığıyor olması hayret vericiydi. Beni daha iyi görebilmek adına alnına dökülen dalgalı saçlarını arkaya ittiğinde, sandal ağacına karışan ter kokusu burnuma kadar geldi.

Yatakta doğrulurken bir elimle örtüyü göğsümde tutmaya devam ettim. "Dün gece eğlenceliydi. Ama artık gitmen ge-

rekiyor, bugün çok işim var." Myron bakışlarını göğüslerime dikince gözlerimi devirip tekrar konuştum. "Belki yarın tekrar buluşuruz?"

Göğsüme sanki bir imalı bakış daha attıktan sonra gözlerime baktı.

Hayır, durun bir saniye. Göğsüme bakmıyordu. Örtüyü göğsümde tutan ve üstünde fazladan bir ağırlık hissettiğim elime bakıyordu. Parmağımdaki elmasa... Altına gömülmüş, yumurta şeklindeki bu harika yüzük, elim kıpırdadıkça sabah ışığında etrafa göz kırpıyordu. Bugüne kadar Myron'ın bana verdiği en pahalı hediyeydi.

"Alessandra Stathos, seni seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Kahkahalarım odada çınlayınca gözle görülür bir şekilde irkildi. Hemen boştaki elimi dudaklarıma götürüp, "Sence cevabım ne?" diye sordum. "Elbette ki hayır." Verdiği mükemmel yüzüğe bir kez daha baktım. Myron bu hediyeyle işe yararlığının zirvesine ulaşmıştı, artık gereksizdi. Her nedense, evlilik tekliflerini reddettiğim anda bütün âşıklarım pahalı hediyeler vermeyi anında bırakıyordu.

Ne yazık ki.

"Ama birlikte çok mutluyuz," dedi. "Seni her gün şımartırım. Layık olduğun her şeyi veririm. Sana prensesler gibi bakarım."

Gözümü çok daha yükseklere diktiğimi tabii ki bilemezdi. "Gerçekten çok nazik bir teklif. Fakat henüz evliliğe hazır değilim."

"Ama... senin yatağını paylaştım," diye kekeledi.

Evet... bu ay yatağımı onunla birlikte dört farklı erkekle paylaşmıştım.

"Ve artık gitme zamanın geldi," diyerek yataktan kalkmaya yeltendiğim anda odamın kapısı ardına kadar savruldu.

Elini beni yakalamak için uzatan Myron bir anda donakaldı. Babam, Masis Lordu Sergios Stathos, örtülerin dışında kalan çıplaklığımıza bakıyordu. "Çık," diye tısladı ölümcül bir fısıltıyla. Babam benim bir altmış beşlik boyumdan bile kısaydı. Ancak kalın ensesi, geniş omuzları ve insanı delercesine bakan gözleriyle bir boğadan farksızdı.

Myron örtüyü çekmeye çalıştı ama ben hâlâ sımsıkı göğsümde tutuyordum. Beceremeyince yataktan yerdeki pantolonuna uzandı.

"Çık," diye tekrarladı babam.

"Ama..."

"Çık yoksa kırbacı yersin!"

Myron hemen ayağa kalktı. Çırılçıplaktı. Uzun boyunu saklamak istercesine büzüşerek kapıya doğru yürürken birden durup bana baktı. "Yüzük?"

"Herhalde bende kalmasını istersin? Böylece birlikte geçirdiğimiz anları hatırlarım?"

Myron'ın suratı sinirle çarpıldı. Bir ayağı eşiğe, diğer ayağı bana dönüktü. Babam hırlayınca koşmaya başladı ve çıkarken neredeyse babamın çizmesine takılıp düşecekti.

O gittikten sonra babam tüm dikkatini bana verdi. "Her gece kendine yeni yatak arkadaşları bulmaya devam ettiğin sürece sana uygun bir damat adayı bulmam daha da zorlaşıyor," dedi.

"Gülünç olma baba," dedim. "Myron'la daha beşinci gecemizdi."

"Alessandra! Bu işe bir son vermelisin. Artık büyümelisin. Evlenmelisin."

"Chrysantha koca buldu mu?" diye sordum.

Babam yasalar gereği ablamdan önce evlenemeyeceğimi çok iyi biliyordu. Her şeyin bir zamanı vardı.

Masis Lordu yatağa yaklaştı. "Gölge Kral, birkaç bekar hanımefendiyi saraydan gönderdi. Chrysantha da onların arasındaydı. Ablanın o nadir güzelliğiyle kralın gözüne gireceğini ummuştum."

Ah, evet! Chrysantha gerçekten nadir bir güzelliğe sahipti. Ayrıca beyni de fasulye kadardı.

"Kaderinde yokmuş," dedi sonunda babam.

"Myron hâlâ bekar," diye fikir yürüttüm.

Babam bana ateş saçan gözlerle bakmaya başladı. "Ablan Myron'la asla evlenmeyecek, o bir düşes. Ona Pholios Dükü'yle nişan ayarladım. Kolunda güzel bir kız isteyen yaşlı bir adam. Bu iş tamam. Yani sıra sende."

Sonunda.

"Demek birden geleceğimle ilgilenmeye başladın ha?" diye sordum zor kadını oynamaya devam ederek.

"İyi bir geleceğe sahip olman her zaman en büyük önceliğim oldu."

Bu tamamen yalandı. Babam sadece, yapmamam gerektiğini düşündüğü şeyleri yaptığımda beni umursardı. Hayatını tamamen Chrysantha'ya adamıştı.

"Bir gün bütün mirasın kalacağı oğluyla nişanlanman

için Oricos Lorduyla görüşeceğim. Aterxes'in sağlık durumu düşünülürse bunu bir an önce yapmam gerekiyor. Bence bu evlilik seni mutlu eder."

"Etmez."

"Hayatımın sonuna kadar senin yaramazlıklarınla uğraşamam."

"Çok dokunaklı konuşuyorsun babacığım... ancak benim gözüm başka birinde."

"Kimmiş o?"

Örtüyü kollarımın arasına sıkıştırıp ayağa kalktım. "Tabii ki Gölge Kral."

Babam pis bir kahkaha attı. "Hiç sanmıyorum. Adın öyle bir çıkmış ki asil bir ailenin oğlu tarafından kabul edilmen bile mucize olur."

"Konuyla doğrudan ilgili olanlar haricinde kimse ne yaptığımı bilmiyor."

"Erkekler yatak odası sırlarını kendilerine saklamazlar."

Gülümsedim. "Söz konusu bensem durum değişir."

"Bu da ne demek?"

"Ben aptal bir kız değilim baba. Bu odaya adım atan her erkeğin bir açığını biliyorum. Myron'ın talihsiz bir kumar sorunu var. Kumar masasında aile yadigârı bir madalyonu kaybetti. Suçu uşağa atıp kırbaçlattırdı, sonra da kovdu. Babası bunu duymaktan hiç hoşlanmayacaktır. Damon'a gelince... Şehre yasadışı silah sokan kaçakçılarla çalıştığı bir şekilde kulağıma geldi. Gerçek ortaya çıkarsa hapishaneye girer. Afyon inlerinden çıkmayan Nestor'u da unutmamak lazım. Sana şimdi tüm âşıklarımın kusurlarını sayabilirdim ama sanırım artık bir fikir edinmişsindir."

Yüzünde tek bir kas oynamasa bile babamın omuzlarındaki gerginliğin azaldığını görebiliyordum. "Görüyorum ki tüm hoş centilmenleri etrafına toplamışsın canım," dedi.

"Önemli olan... ne yaptığımı biliyor olmam baba. Dilediğim şeyi de yapmaya devam edeceğim çünkü ben kendi kendimin efendisiyim. Peki ya sen? Saraya kralı görmeye giden, yeni kadınlar grubuna beni de katacaksın. İyi olduğum bir konu varsa o da erkeklerin bana evlilik teklif etmesine sağlamaktır."

Parmağımdaki elması uzatıp gösterdiğimde babamın gözleri kısıldı. "Bunu ne zamandır planlıyorsun?"

"Yıllardır."

"Saraya Chrysantha'yı gönderirken hiçbir şey söylememiştin."

"Babacığım, Chrysantha kuduz bir köpeğin bile ilgisini çekemez. Hem güzellik Gölge Kral'ın gözüne girmeye yetmez. Yıllardır bütün güzel kadınlar onun önünden geçti zaten. Ona beni gönder. Ben hepimize sarayda bir yer edineceğim," dedim.

Odada tam bir dakika boyunca sessizlik hüküm sürdü.

"Yeni bir elbiseye ihtiyacın olacak," dedi babam sonunda. "Ablanın çeyiz parasını ancak haftalar sonra alabilirim. Yeterli zamanımız yok."

Parmağımdan çıkardığım yüzüğe aşkla baktım. Babam neden bu kadar çok âşıkla vakit geçirdiğimi sanıyordu ki? Evet, eğlenceli oldukları kesindi ama ondan daha da önemlisi, saraydaki yerim için aynı zamanda yatırımcılarım oluyorlardı. Yüzüğü babamın görebileceği şekilde havaya kaldırdım. "Bundan daha çok var."

Dikiş her zaman hobim olmuştu ama bu kadar kısa sürede planlarıma uygun yeni bir elbise dikmem imkânsızdı. En sevdiğim terzimle çalışarak beş tane gece elbisesiyle on tane de günlük elbise tasarlayıp sipariş verdim. Modaya uygun sayılabilecek, dekolteli üç elbisemi ise kendim yapacaktım. Eudora'nın geceleri neler yapmayı düşündüğümü bilmesine gerek yoktu.

Parasal sorunları nedeniyle endişeli olduğundan bütün zamanını muhasebecisiyle geçiren babamın da planlarıma hiçbir katkısı yoktu. İflas etmişti ve çaresizce bu durumu çevreden saklamaya çalışıyordu. Onun suçu değildi. Babam oldukça becerikli biriydi ama topraktan artık eskisi kadar gelir elde edemiyordu. Birkaç yıl önceki hastalık ortalığı kasıp kavurmuş, hayvanların çoğunu öldürmüştü. Her yıl hasat edilen ürün miktarı biraz daha azalıyordu. Kuyulardan biri kurumuştu. Kiracılar teker teker ayrılıyordu.

Masis mülkü ölüyordu ve babamın, topraklarını işletebilmek için hem benim hem de ablamın çeyiz parasına ihtiyacı vardı. Durumun farkında olsam da bunu dert etmiyordum. Âşıklarım bana güzel hediyeler verme ihtiyacı duyuyordu. Hem de oldukça pahalı hediyeler... Sırlarını öğrenmek, onları baştan çıkarmak ve beni hediye yağmuruna tutmalarını sağlamak ise işin eğlenceli yanı sayılırdı.

Ama dürüst olmam gerekirse...

Sıkılmıştım.

Ve aklımda yeni bir oyun vardı.

Kralın gözüne girecektim.

Bana çaresizce âşık olması için bir ay yeterliydi. Ve o bana evlilik teklif ettiğinde hayatımda ilk kez buna evet diyecektim.

Resmen evlendiğimizde ise...

Gölge Kral'ı öldürüp krallığını ele geçirecektim.

Ancak bu sefer cesedi gömmem gerekmeyecekti. Uygun bir günah keçisi bulup Gölge Kral'ı başkalarının bulmasını sağlayacaktım. Böylece dünya, kraliyet ailesinden geriye sadece bir kişinin... Kraliçelerinin kaldığını öğrenecekti.

2. BÖLÜM

Babam arabadan inip benim için elini uzattı. Eldivenli elimle ona tutunup diğeriyle de aşırı ağır eteğimi kaldırdım ve basamaklardan indim.

Saray, tamamen siyaha boyanmış olan görkemli bir yapıydı. Sütunlarının üzerine tünemiş kanatlı yaratıklarıyla birlikte gotik bir görünüme sahipti. Yanlardan silindir kuleler yükseliyordu, son zamanların mimari tarzına uygun yapılmış olan çatısı kiremitle kaplıydı. Dağın neredeyse zirvesine inşa edilmiş, upuzun bir saraydı. Şehir yamaçtan kıvrılarak aşağı sarkıyordu.

Gölge Kral müthiş bir fatihti. Tıpkı kendisinden önce babasının da yaptığı gibi, zamanla bütün dünyayı etkisi altına almaya başlamıştı. Çevre krallıklar aralıklarla intikam almaya çalıştığı için şehrin burçlarla korunması hayati bir öneme sahipti ve düşmanın saraya yaklaşmasının imkânsız olduğu söyleniyordu. Düşmanların gözünü daha da korkutmak için

tüfekleri omuzlarında olan askerler çevrede devriye geziyordu.

"Siyah elbisenin iyi bir seçim olduğundan emin değilim," dedi babam, beni merdivenlerden ana girişe götürdüğü sırada. "Herkes kralın en sevdiği rengin yeşil olduğunu bilir."

"O yüzden bütün kızlar yeşil giyinecektir. Önemli olan göze çarpmak babacığım, arada kaynayıp gitmek değil."

"Bence göze çarpma işini abartmışsın."

Hiç sanmıyordum. Kral, Pegai'yi fethettiğinde, saraydaki leydilerden bazıları Pegai tarzı bol pantolonların üzerine mücevherlerle süslenmiş daracık gömlekler giymeyi denemiş, kısa bir süre sonra da bu tarzın modası geçmişti. Çoğu kadın ise bu modaya ayak uyduramamıştı.

Ben ise Pegai tarzıyla, ağır etekli Naxosia tarzını birleştirmiştim. Yırtmaçlı uzun eteğimin altına dar bir pantolon giymiştim. Topuklu çizmelerim boyuma en az üç parmak ekliyordu. Gömleğim kısa kolluydu ama uzun eldivenlerim kolumun çıplaklığını örtüyordu. Gömleğim eteğimin arkasında bağlıydı, yaka dekoltem ise köprücük kemiklerimi gösterecek kadar açıktı. Mütevazı görünsem de anaç bir halim yoktu. Boynuma bağladığım kurdeleyi siyah bir gül süslüyordu. Aynı siyah gül, küpe olarak da kulaklarımdan sarkıyordu. Saçlarımı gevşek bir topuzla toplamıştım.

"Krala takdim edildiğinde ne yapacağını biliyorsundur sanırım? Bir planın var mı?" diye sordu babam. "Herkesi teker teker huzuruna kabul edecek. Sıra Chrysantha'ya geldiğinde bakmamıştı bile. Gölge Kral asla tahtından inip davetlilerin arasına karışmaz. Kimseyi dansa davet etmez."

"Tabii ki bir planım var," dedim. Kimse savaşa hazırlıksız gitmezdi.

"Bana anlatacak mısın?"

"Planımın bir parçası olmadığın için bunu bilmen gerekmiyor."

Kolundaki kaslar seğirir gibi oldu. "Ama dahil olabilirim. Sana yardım edebilirim. Başarılı olmanı isteyen sadece sen değilsin."

Basamakların tepesinde durdum. "Daha önce hiç bir erkeği baştan çıkardın mı?" diye sordum.

Babam kıpkırmızı kesildi. "Tabii ki çıkarmadım!"

"O zaman neden dahil olmak istediğini anlayamıyorum. İnan bana babacığım, yardım edebileceğin bir durum olursa sana söylerim. Şimdilik bu işi bana bırak."

Rahat adımlarla yürümeye devam ettik. Kapıdaki uşak yanından geçtiğimizde bizi selamladı. Ardından babam beni balo salonuna götürdü. Salona yüz adımdan fazla yaklaşamamıştık; çünkü tüm duvar boyunca, yeşillere bürünmüş kızlardan oluşan bir sıra uzanıyordu. Kızlar aileleriyle ve kendi aralarında sohbetler ediyor, hepsi krala takdim edileceği anı bekliyordu. Hepsinin evlilik çağında olmadığından emindim. Çoğu, yanlarındaki yaşça daha büyük olan hanımların kız kardeşleriymiş gibi görünüyordu. Yine de eğer kral ilgi gösterirse, babalarının bu küçük kızları onun hizmetine *sunacağından* kuşkum yoktu.

Babamla sıranın sonuna doğru gittik. Biraz hareket vardı ama bu hızla ilerlemek olacak iş değildi. "Hayır, sırada beklemeyeceğiz," dedim.

"Krala takdim edilmenin tek yolu bu."

"Önce balo salonuna girelim."

"Kalabalıkta kaybolursun. Kralın ilgisini asla çekemezsin."

Babama dönmeden önce uzun bir nefes verdim. "Söylediklerimi yapamayacaksan gidebilirsin. Unutma baba... Chrysantha için kurduğun hiçbir strateji işe yaramadı. Yani senin yöntemin işe yaramıyor. Planı ben yaptım ve harfiyen uygulayan da ben olacağım. Salona girdikten sonra sürekli tartışmak zaman kaybı olacağından şimdi karar versen iyi olur."

Babamın dudakları incecik bir çizgiden ibaretti. En küçük kızının ona üstünlük taslaması hiç hoşuna gitmiyordu. Belki annem hâlâ hayatta olsaydı babam daha nazik ve kibar biri olabilirdi ama ben on bir yaşındayken bir hastalık annemi bizden alıp götürmüştü.

Sonunda babam başını salladı ve kolunu açarak bana yol verdi.

Ben de yürüdüm.

İlerideki açık kapılardan orkestranın canlı müziği duyulabiliyordu. Ancak belli ki orkestra daha çok partiden ayrılanlar içindi. Mendillerini burunlarına bastıran kızlar ve onları azarlayan öfkeli anneleri hırslı adımlarla koridora çıkıyordu.

Kral kendisine takdim edilen leydileri herkesin önünde mi reddediyordu? Bu cüret gülümsememe neden olmuştu. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım.

Babamla birkaç aristokratı ittik ve en sonunda kalabalık davetlilerin arasına girdik.

Çiftler dans pistinde adeta kayıyormuşcasına dans ediyordu. Erkekler kupalarından şarap yudumluyor, anneler kenardan birbirlerini çekiştiriyor, kız grupları da tahta bakarken yelpazelerinin ve şallarının arkasına saklanarak kıkırdıyordu.

Hepsinin gözü Gölge Kral'ın üstündeydi.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Tam şu anda, davetlilerin arasına karıştığım için artık onu rahatça inceleyebilirdim.

Gördüğüm kadarıyla ismi, hakkında çıkan söylentileri hak edecek türdendi. Bütün bedenini sürekli dalgalanan kapkara bir hale sarmıştı. Gölgeler etrafında sanki canlılarmış gibi oynaşıyor, Gölge Kral'ın tenini okşarken bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Büyüleyici bir görüntüydü.

Gölge Kral'ın bir tür güce sahip olduğu söylenirdi ama ne olduğunu kimse bilmiyordu. Bazıları gölgelere istediğini yaptırabildiğini, onları düşmanlarını boğmak için kullanabildiğini söylüyordu. Diğerleri gölgelerin bir kalkan olduğuna inanıyordu. Dediklerine göre hiçbir kılıç ona işlemiyordu. Başka bir grup da gölgelerin onunla konuştuğunu, etrafındakilerin düşüncelerini onun kulağına fısıldadığını savunuyordu.

Sonuncusunun doğru olmaması en büyük umudumdu.

Düğün sonrası için planladıklarımı önceden öğrenmesi hiç iyi olmazdı.

Gözüm gölgelere alıştıktan hemen sonra kralın başka özelliklerini de incelemeye başladım. Saçları, tıpkı bedenini saran gölgeler gibi kapkaraydı. Yanları kısa kesilmişti ama

tepesindeki gür saçları yana ayırmıştı. Kalın kaşları gözlerine siper oluyordu. Kirli sakallı çenesi, bir camı bile kesebilecek kadar keskindi. Yüz hatları sıkıcılıkla sinir bozuculuk arasında bir yerde olmasına rağmen düzgün burnu ve dolgun dudaklarıyla... hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Kralı baştan çıkarmak, bana gerçekten de büyük bir keyif verecekti.

Aynı tarzda giyindiğimizi zihnimin bir köşesine yazdım. Etrafımızdaki bütün elbiseler çakırdan zeytin yeşiline kadar giden bir çeşitlilik gösterirken, ikimiz tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştük. Kral parlak renkli kumaştan bir pantolon giymişti. Siyah gömlek, kravat, yelek ve ceket... Ceketini göz alan gümüş düğmeler süslüyordu. Omzundan sol göğsündeki cebe uzanan zincirin ucunda kuşkusuz bir saat vardı. Koltuğunun kollarına yerleştirdiği elleri siyah deri eldivenlerle sarılıydı. Kınındaki kılıcını tahtın kenarına dayamıştı. Muhtemelen bu da tarzını tamamlayan bir aksesuardan ibaretti.

Taç takmaya gerek görmese de onun bir kral olduğuna kuşku yoktu.

"Çok çarpıcı biri," dedim sonunda. Üstelik gençti. Tahta geçeli henüz bir yıl olmuştu ama yaşça benden daha büyük olamazdı.

"Unutma... yanına gidersen ona beş adımdan fazla yaklaşmana izin yok."

Evet, kuralları biliyordum. Kimse krala dokunamazdı. Dokunmanın cezası ölümdü.

Ah, bu adam çözmek için sabırsızlandığım zevkli bir bulmacaydı.

"Benimle dans et baba."

Koridorda dersini alan babam, elini belime yerleştirip tek bir soru sormadan beni ağır adımlarla hareket eden Naxosia dansçılarına doğru götürdü. Dans pistinin etrafını dolaştık, biraz sonra da babama bizi ortaya doğru ilerletmesini söyledim.

Solumuzda iki centilmen dans ediyordu. Uzun boylu olan, kısa boyluyu mükemmel bir hareketle döndürdü. Sağımızda, bir kadın ve bir adam uygunsuz bir şekilde birbirine yapışmıştı. İçten içe ikisini kutladım. İçimdeki asi, görgü kurallarını ezmeyi çok seviyordu.

Birkaç dakika sonra, birkaç centilmenin beni görebilmek için dans partnerlerinin başlarının üstünden bana doğru bakışlar attığını fark ettim. Siyah elbisem harika iş görüyordu. Ama sanırım asıl ilgiyi daracık pantolonumun sardığı bacaklarım çekiyordu; çünkü salonda bacak gösteren elbiseler sayıca azdı. Çoğu erkek bu tarza alışık değildi. Ayrıca ben de kıvrak hatlarımı gösterecek en dar pantolonu giymiştim.

"İnsanlar bakıyor," dedi babam.

"Amaç da bu değil mi zaten?"

Tahttan manzaranın nasıl göründüğünü hayal edebiliyordum. Yeşillikler arasında, kapkara bir papatya...

Takdim edilen kızlar teker teker balo salonundan çıkarken bekleme kuyruğunun kısa sürede tükenmesini umut etmekten başka çarem yoktu. Öte yandan damarlarında asil kan taşıyan kız sayısı o *kadar* da fazla olamazdı.

Enseme saplanan ani bir kıvılcım vücudumda adeta yangına dönüşerek ayak parmaklarıma kadar yayıldı. "Babacığım söyle bana, kralın ilgisini çekebildik mi?"

Babam göz ucuyla tahta göz attı. "Sanırım çekmişiz."

"Mükemmel. Dans etmeye devam et."

"Ama..."

"Baba," diye uyardım.

Sonra kendimi dansa bıraktım. Dans etmeye bayılıyordum. Reveranslar yaparken vücudumun akışkanlığı, dönerken saçlarımın omuzlarımın üzerinde havalanması, eteğimin bacaklarımın etrafında dalgalanması... Bu duyguyu gerçekten seviyordum.

Çalan müzik sonlara doğru yaklaşırken, "Kuyrukta bekleyen kaç kadın var?" diye sordum.

"On."

Parça sona erdiğinde orkestra hiç durmadan bir sonrakine geçti.

"Acaba...?" diye söze başladı babam.

"Çok susadım. İkram masalarından birine gidelim."

"Ama..."

Babam tek bir bakışımla bir kez daha koluma girip beni, kıpkırmızı görünen kadehler ve minik yiyecek tepsileriyle doldurulmuş olan masaya doğru yönlendirdi.

Bir kadeh alıp zarifçe sapından tutarak dudaklarıma götürdüm.

"Lord Masis," dedi ince masanın diğer tarafındaki neşeli bir ses.

Başımı kaldırıp baktım. Önümüzde benden yaşça büyük, altın saçlı bir asilzade duruyordu. Otuz yaşlarında olabilirdi. Yüzü hâlâ gençti ama omuzları eğlenmekten hoşlandığım erkeklerden çok daha genişti.

Beni bir anlığına unutan babam, "Lord Eliades!" diyerek adamı selamladı. "Nerelerdeydin? Haftalardır kulüpte yüzünü göremedik."

Hangi kulüpten bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama zaten babamın akşamlarını metresiyle geçirdiğini düşünmek saçma olurdu.

Babam annemi hiç unutamamıştı.

Tokalaşırlarken genç centilmenin sağ elindeki nasırlar dikkatimi çekti. Bir lord için hiç de alışıldık bir manzara değildi. Ama sonra pantolonunun üstünden bile seçilebilen bacak kaslarını fark edince onun rütbeli bir süvari olabileceği kanaatine vardım.

"Maalesef uzun süredir işlerimle ilgilenmem gerekiyordu. Topraklarımda..."

Sohbetlerinden sıkılmaya başlamıştım bile, o yüzden dinleme zahmetine bile girmedim. Bunun yerine dönüp dans edenleri izlemeye koyuldum. Centilmenlerden biri gözlerini bacaklarımdan ayıramadığı için yanlışlıkla dans ettiği partnerinin ayağına bastı ve kadın, "Ayy!" diyerek bir çığlık attı.

Kadehime bakıp gülümsedim, bu sırada kralın olduğu yere bakmamaya dikkat ederek içkimden bir yudum almıştım. Taht tarafından üzerime doğru yayılan ısıyı hissettiğime yemin edebilirdim.

"Kabalığımı bağışlayın!" dedi babam birden daha yüksek sesle. "Orrin, bu kızım Alessandra. Ablası Chrysantha nişanlandığı için, onu takdim edilmek üzere saraya getirdim ."

Onlara dönmeden önce hırlamamak için kendimi zor tutuyordum. Sanırım kralla ilgilenmeyip diğer konuklarla

iletişim kurmam amacıma daha uygun olacaktı fakat aynı zamanda, babamın arkadaşına katlanamayacağımdan da emindim.

Boştaki elimle eteğimi tutup reverans yaptım. "Memnun oldum."

İki büklüm eğilmeden önce Eliades'in gözleri çakmak çakmaktı. "Ablası kadar güzel. Mizacı da onun kadar tatlı mı peki?" Babam soruya bir cevap bulmak için bocalarken adam hemen ardından ekledi. "Chrysantha'yı bana vermediğin için sana hâlâ gücenmiş durumdayım. Benim de o dük kadar param var!"

"Bir lord olarak, kızıma teklif edilen en iyi unvanı ona sağlamak zorunda olduğumu anlayışla karşılayacağından eminim. Seninle dostluğumuza çok değer versem de sevgili Chrysantha..."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Herkesin konuştuğu kişinin Chrysantha olması isteyebileceğim en son şeydi. Bu akşam her şeyin merkezinde *ben* olmalıydım. "Babacığım, dans başlıyor," diyerek boş kadehimi masaya bırakıp onu kolundan tutarak çektim.

Planımızı hatırlayan babam hemen izin isteyerek beni dansçıların arasına götürdü. Öfkemi belli etmemeye çalışıyordum. Babam Chrysantha'nın olmadığı bir davette, kralın ilgisini çekmeme yardım ederken bile ilk göz ağrısını aklından çıkaramıyordu. Tıpkı anneme benzeyen ve onun nazik mizacına sahip olan o kızını...

"Bekleyen kalmamış," dedi babam dansa başladığımızda. Dikkatini tekrar krala yöneltmişti.

"Sen dans etmeye devam et. Artık krala bakma."

"Ama o bize bakıyor."

"Görmezden gel."

Göz ucuyla baktığımda kralın, tahtında dururken sanki kendi kendini bir şeyle çok uzun bir süre ilgilenirken yakalamış gibi kıpırdandığını gördüm.

İlgilendiği bendim. Bu düşünce tüm öfkemi alıp götürüyordu. Müzik hızlanmıştı, artık daha dikkatli olmam ve adımlarımla ilgilenmem gerekiyordu. Babamın yüzü bile parçanın hızından dolayı karşımda adeta puslanırken, kralı unutmam işten bile değildi. Kalp atışlarıma eşlik eden müzikten başka bir şey yoktu, ayaklarımın uçuştuğunu hissedebiliyordum.

Şarkı bitmeden müzik aniden kesildi.

Etrafımdaki çiftler kaçışırken babam da dans etmeyi bıraktı.

Kral yaklaşıyordu. Her adımında gölgeleri arkasında karanlık izler bırakıyordu. Dans yüzünden kesilen nefesimi düzeltmeye çalıştığım sırada babam koluma girip kralı selamlamak üzere döndü ve iki büklüm eğilerek, "Majesteleri," dedi.

Ben de yanı başında reverans yaptım.

"Lord Masis," dedi kral başıyla selamlayarak. "Dans partnerinizle tanıştığımı hatırlamıyorum."

Gözlerimi kralın sağ tarafına doğru dikmiştim. Görmesem de delici gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdüğünü hissediyordum. En az on beş dakika boyunca beni izlemişti ama şu anda yakından inceliyordu.

"Bağışlayın efendim," dedi babam. "İkinci kızım Leydi Alessandra Stathos'u size takdim ederim."

Kral başını yana eğdi. "Diğer leydilerle birlikte bekleme kuyruğuna girmediniz, Leydi Stathos. Dans pisti benden daha mı ilginç?" Gür ve bariton bir sesi vardı.

İlk kez göz göze geldiğimizde gülümsememek için kendimi zor tutuyordum ama bakıştığımız ilk an, tüm vücudumda şahane bir zevk dalgasının yükselmesine sebep oldu.

Gözleri, şiddetli fırtınalarda çalkalanan denizlerin yeşili gibiydi. Derin bakışlarında insanın yüreğini heyecanla titreten tehlikeli bir şeyler vardı. O anda, onunla ilgilenmiyormuşum gibi rol yapmanın ne kadar zor olacağını fark ettim.

Sonunda gözlerimi kaçırmayı başardığımda bakışlarımı yere çevirip beni seyreden kralın vücudunu süzdüm, omuzlarındaki siyah saçlarından cilalı çizmelerine kadar inceledim onu.

"Evet," dedim sonunda.

Babam acı çeken bir tavuk gibi cıyaklarcasına nefesini tuttu.

Ama Gölge Kral alçak sesli bir kahkaha attı.

"Leydilerin balodan gözyaşları içinde ayrıldığını gördüm," diye devam ettim sözlerime. "Anladığım kadarıyla Majesteleriyle konuşmak, davetten kovulmanın en sağlam yoluydu. Dans bile etmeden önce bunun olmasına izin veremezdim."

"Sadece dans etmek mi? Yoksa..." Gözleri bacaklarıma kaydı. "Elbisenizle hava atmak istemiş olabilir misiniz?"

"Elbisemle dalga mı geçiyorsunuz? Kendim tasarladım."

"Tam aksine, bu çok hoşuma gitti." Dudak kıvrımlarında belli belirsiz bir espri dolaşması hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ölçülerinizi verirseniz, sizin için de bir tane yaptırabilirim."

Kralın dudakları bir sırıtışla birlikte gerilirken yakışıklılığından gözümü alamıyordum.

"Benimle dans edin," dedi.

Babam yanımda adeta taş kesilmişti.

"Bu bir emir mi, yoksa rica mı? Size çok yaklaşan kızları astırdığınızı duymuştum."

"Astırmıyorum. Sadece balodan ayrılmalarını istiyorum. Mesafeye dikkat ettiğiniz sürece sizi göndermem."

Henüz pes etmeye hazır değildim. "Partnerinize dokunamadığınızda dansın eğlencesi mi kalır?"

"Davetimi kabul ederseniz, eğlenceli olup olmadığını görürsünüz."

3. BÖLÜM

Dans alanı boşaltıldığında kralla baş başa kaldık. Hemen ardından orkestra sadece bizim için, yeni bir şarkıya başladı.

Gözlerini benden ayırmayan kral öne doğru bir adım atınca ritme uyarak geriye kaçtım. Bu dans, koreografi gerektirmeyen doğaçlama hareketlerden oluşuyordu. Kralın ona ayak uydurabileceğimi sınayıp sınamadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Yana doğru bir adım attığında aynısını yaptım. Ellerini arkasında bağlamıştı ama dans kaskatı bir vücutla yapılmazdı, o yüzden kendi ellerimi dansa uygun bir şekilde hareket ettirmeye başladım.

İlk başta kralın etrafında onunla birlikte dans eden gölgeden hale oldukça dikkat dağıtıcıydı. Öylesine sıra dışı, öylesine büyüleyiciydi ki içimden ona dokunmak geliyordu. Elimi uzatsam gölgeler parmağıma dolanır mıydı? Dokun-

duğum anda dağılıp gider miydi? Sislerin içine dalmış gibi mi hissederdim?

Gölge Kral kolunu bana uzattığında kendime geldim.

Dokunmamam gerektiğini bildiğimden kendi etrafımda döndüğümde eteklerim havalanarak daracık pantolonla sarılmış bacaklarımı daha çok sergiledi.

Gözlerimi yummuş, kendimi dansa bırakmıştım.

Müziğin ritmi hızlanırken kralın hareketleri de hızlandı. Sanki görmeden onu sezebiliyordum. Dansımız nefes kesecek bir hıza ulaşmıştı. Müziğin kendisinde çaresiz bir umut vardı. Notalar akıyor, kral gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bir an için dans yoluyla bana bir şeyler anlatmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Yeşil gözlerinden başka bir şey göremiyor, yerde uçuşan ayaklarımdan başka bir şey hissedemiyordum. Zaman ve mekân duygumu kaybetmiştim.

Orkestra aniden sustuğunda başımı arkaya attım. Gölge Kral okşuyormuşçasına eldivenli elini uzatmıştı.

Zümrüt yeşili gözleriyle bana bakarken nefes nefeseydim.

Çok geçmeden toparlandık. Sonunda kral gözlerini başka bir tarafa çevirerek yüksek sesle salona hitap etti. "Bu akşam bu kadar şölen yeter." Sonra başka hiçbir şey söylemeden topuğunun üzerinde dönüp kılıcını tahtının yanından alarak salondan çıktı.

Felç olmuş gibi sessizce kalakalmıştım, onun salondan çıktığı kapıya bakıyordum.

Hemen ardından aptal peruklar takmış uşaklar herkesi sa-

londan çıkarmaya başladı. Babam koluma girdiğinde hiçbir şey demeden ona ayak uydurdum.

Neler oluyordu? Az önce ne olmuştu?

Dansımın kusursuz olduğunu düşünüyordum. Ona dokunmamış, hiç yaklaşmamıştım.

Tahta geçtiğinden beri halkın önünde ilk kez dans eden kral, *benimle* dans etmek istemişti.

Sonra tek bir kelime dahi etmeden çıkıp gitmişti.

Erkekler beni öylece bırakıp gidemezdi. Hektor ilk ve son olmuştu. Burnumdan solurken yüzümün yandığını hissedebiliyordum.

"Cesur bir girişimdi," dedi babam arabaya binmeme yardım ederken. "Tanrı biliyor ya hiçbir kadının başaramadığını başardın. Majesteleri sadece seni seyretmekle kalmadı, aynı zamanda dansa kaldırdı. Seni unutmayacaktır. Bu iş henüz bitmedi."

Saraydan ayrılanların arabaları ağır ağır ilerlerken arabamız sürekli durup tekrar harekete geçiyordu.

Biri, "Bir saniye!" diye seslendiğinde araba aniden sarsılarak durdu.

Pencerede beliren kafa, kıyafetine bakılırsa bir saray uşana aitti. "Leydi Stathos?" diye sordu.

"Benim."

Adam kolunu içeri uzattı. Simsiyah zarfı aldığımda olduğu yerden ayrılmadan sabırlı bir tavırla açmamı bekledi.

Beni bağışlayın Leydi Stathos ama fikir değiştirdim. Henüz ayrılmanızı istemiyorum. Gitmenize izin ve-

remeyeceğim kadar ilginç birisiniz. Sarayımda bana eşlik eder misiniz? Lütfen bunu bir emir olarak değil, bir davet olarak değerlendirin. Kabul etmeniz ihtimaline karşılık, uşağım notumu okumanızı bekleyecek.

-KM

İmzaya bakakaldım. Bu, kralın gerçek imzası olabilir miydi? Sanırım notu *GK* diye imzalamasını bekliyordum. Demek ki gerçek adı *Gölge Kral* değildi.

Bunun ne anlama geldiğini fark ettiğimde içim içime sığmıyordu.

"Nedir?" diye sordu babam.

"Kral sarayda kalmamı istiyor."

"O zaman niye hâlâ arabadayız?"

Uşağa döndüm. "Majestelerinin davetini kabul ediyorum."

"Çok iyi leydim." Arabanın kapısını açtı ama babam yerinden kalkamadan hemen kapattı. "Maalesef davet sadece hanımefendi için geçerli lordum," dedi. "Evinize dönebilirsiniz."

Ve uşak babam itiraz bile edemeden beni saraya doğru yönlendirdi.

Ana kapıdan girmedik. Bunun yerine sadece hizmetçiler tarafından kullanıldığını düşündüğüm bir yan kapıya götürüldüm.

İçeri girip siyah halıyla kaplı uzun koridorda ilerlerken gerçekten de orada olan çamaşırcılar ve mutfak çalışanları

gözlerini benden ayırmıyordu. Dikenli sarmâşıklara benzeyen külahların yanından ilerleyip iki yanlarına aygır ve kartal desenli vazolar yerleştirilmiş kapıların önünden geçtik.

Kral beni saklamaya mı çalışıyordu? Belki de kalıcı ziyaretimin bir skandala neden olmasını istemiyordu?

Sonunda uşak beni bir kapının önüne getirdi ve cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

Işığı tamamen kesen kalın perdeleri, narin gül desenlerle donatılmış ahşap mobilyaları ve yumuşacık tüylerle doldurulmuş yastıklarıyla hayatımda gördüğüm en büyük odaydı ama kraliçenin odasıyla karşılaştırıldığında bu odanın bir hiç olduğundan emindim.

Odada bekleyen hizmetçi kız muhtemelen yatağı yeni hazırlamıştı.

"Kral eşyalarınızı aldırmak için birini gönderdi leydim," dedi bana refakat eden uşak. "Sabah ilk iş burada olurlar."

"Ama daveti henüz kabul ettim. Daha kendisine kabul ettiğimi bile söylemediniz."

Uşak burnunu havaya dikti. "Kral kabul edeceğinizi umuyordu."

Umuyordu?

Bence daveti kabul edeceğimi varsaymıştı. Ne büyük bir kibir!

"Anlıyorum."

Burada daha yapılacak çok işim vardı.

4. BÖLÜM

Ertesi sabah eşyalarımla birlikte kahvaltı odama getirildi. Ben de öğlene kadar hizmetçi ve uşaklara emirler yağdırdım.

Dolaplar kendi tasarımım olan elbiselerle doluydu. Tuvalet masasını pudralarım, parfümlerim ve mücevherlerim doldurmuştu.

Kitap okumaya bayılmazdım ama saraya bir sürü kitap getirtmiştim. Çoğu felsefe, matematik, ziraat ve diğer önemli konular hakkındaydı. Bu kitapların asıl amacı üç önemli kitaba paravan olmaktı. Dışarıdan bakan biri tıbbi amaçlar için kullanılan bitki ve otlarla dolu bu üç adet, ciltli kitaba asla bir tehlike atfetmezdi. Ama içlerinde yazılı olan zehir ve panzehirlerle dolu tarifler çok işime yarayacaktı; çünkü evlendikten sonra Gölge Kral'ı öldürecektim.

Hektor'un ölümü tam bir rezillikti, hatta iğrençti. O yüz-

den cesedi saklayıp ortalığı temizlemek çok zor olmuştu. Bu sebepten dolayı da bir daha kimseyi bıçaklamamaya karar vermiştim. Zehir, öldürmenin daha temiz bir yoluydu ve muhtemelen işimi kolaylaştıracaktı. Zehirleyenin kim olduğunu bulmanın neredeyse imkânsız olması ise işin en güzel yanıydı.

Hizmetçilere kitaplarımı odadaki boş rafa yerleştirmelerini emretmiştim.

Sonrasında da odayı alıcı gözle incelemek için odanın bir köşesine doğru geriledim.

Evet, böyle iyiydi.

Bir hizmetçi giyinmeme yardım etti. Giydiğim lacivert pantolonla aynı renge sahip; ama pantolonun üstüne giydiğim tafta kumaş elbiseden oldukça farklı olan, pamuklu basit bir etek seçtim. Manşetlerim gül desenli dantellerden oluşuyordu.

Çizme yerine günlük ayakkabılarımı giymeye karar verdim. Bluzumun önündeki bağcıklar korseyi andırıyordu. Büyük skandal yaratacağından ve saraydaki erkeklerin gözlerini benden alamayacağından adım gibi emindim.

Amaç da zaten buydu. Diğer bütün erkeklerin istediği bir şeyi gördüğünde, o erkeğin onu istememek gibi bir şansı kalmıyordu.

Hizmetçi saçlarımı başımın üstünde topladıktan sonra, kulaklarımın üstündeki ve ensemdeki tutamları ısıtarak şekillendirdi.

Güne hazır olduğumu hissetmeye başlamıştım ki başka bir uşak odama girdi ve eğilerek beni selamladı. "Leydim, kralımız saraylılarla birlikte meyve bahçesinde yapılacak olan çay davetinde kendisine eşlik etmenizi umuyor."

"Öğle yemeğini kaçırdım mı?"

"Maalesef, ancak kralımız kaçıracağınızı tahmin etmişti. Gün boyunca yeni odanızı yerleştireceğinizi düşündü."

Göz önünde olmadığım zamanlarda bile kralın beni düşünmesine sevinmiştim.

"Eklememe izin verirseniz, kralımız genellikle öğleden sonraları çay daveti vermez leydim. Bunu sizin için düzenlediğinden eminim."

"Benim için mi?"

Adam beyaz eldivenli ellerini arkasında bağladı. "Anladığım kadarıyla saraya ilk kez geliyorsunuz. Tanışmanız gereken çok insan var."

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. "O zaman sanırım davete katılmayarak Majestelerini hayal kırıklığına uğratmasam iyi olur."

Tuğla döşeli bir patikada, kiraz tomurcuklarıyla dolu ağaçların arasından ilerliyordum. İncecik bir dere hemen yanımda şırıldıyor, kuşlar havayı müzikle dolduruyordu.

Her yere yumuşak minderli bir sürü koltuk yerleştirilmişti. Upuzun bir masanın üstü minik sandviçlerle, dilimlenmiş meyvelerle, bisküvilerle, pastalarla ve hizmetçilerin sürekli yenilediği bir sürü başka tatlıyla doldurulmuştu.

Fırsatlar gözümün önünde canlandığında yüreğim heyecanla pırpır etti. Bu sefer babam yoktu, haliyle planlarımı sekteye uğratamayacaktı. Üstelik dünyanın en etkili insanlarıyla bir aradaydım.

Bir grup kadın derenin kenarına oturmuş, en yeni dedikoduları paylaşıyordu. Üç erkek, ellerinde çay fincanlarıyla kiraz ağaçlarından birinin altında gülüşüyordu. Birkaç çift diğerlerinden ayrı bir yerde duruyordu. İki kadının el ele yürüdüğünü gördüm; kabarık etekleri birbirine çarpıyordu.

Aslında saraylı leydilerin benden alacakları iyi bir moda tavsiyesine ihtiyacı vardı.

Ve ben yeni modalar yaratmak için can atıyordum.

Saraylılar kendilerini sohbete kaptırdığından, henüz geldiğimin farkına varmamışlardı. Gösterişli adımlarla ikram masasına giderken gözlerimle kralı arıyordum. Tam o sırada arkamda bir şey hırıldayıp eteğimi çekiştirmeye başlayınca tökezledim. Neyse ki hemen dengemi sağlayabilmiştim.

Dönerken öfkem dudaklarımdaydı ama onu gördüğümde birden donakaldım.

Karşımda bir köpek dilini çıkarmış halde soluyordu.

En azından ben onun köpek olduğunu düşünüyordum. Hem cüsse hem de renk açısından şaşırtıcı şekilde bir ayıya da benziyordu.

"Selam," diyerek eğildim ve ona elimi uzattım.

Köpek beni birkaç kez kokladıktan sonra burnunu parmaklarıma yasladı. Bu onu okşamam için bir davetti.

Hayatım boyunca hep bir köpeğim olsun istemiştim ama korkunç bir alerjisi olan babam bunu bana yasaklamıştı.

Kulağının arkasını okşarken aşağıya bir göz attım. Erkekti.

"Aferin oğluma," dedim. "Ama eteğimin üstünden kalksan çok hoşuma gider."

Köpek iyice uzanıp ıslak burnunu eteğime bastırdı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun şapşal yaratık?" Dengemi kaybetmemeye çalışırken ayağım bir şeye çarpmıştı.

Kocaman bir top eteğimin altındaydı. Eğildim. "Ah, demek bunu arıyordun, öyle mi?" diye sordum.

Köpek hemen ayağa fırlayıp kuyruğunu sallamaya başladı. Sonunda eteğimin üzerinden kalkmıştı. Kolumu havaya kaldırıp topu olabildiğince uzağa fırlattım ve ardından devasa kırmanın onun peşinden koşmasını seyrettim.

O sırada göz ucuyla bir gölge görür gibi olunca kafamı çevirdim, kral beni seyrediyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda koyulaşan gölgeleri, etrafında dalgalanıyordu. Gölgelerin onun düşünceleri doğrultusunda değişip değişmediğini merak ediyordum. Belki onları yeterince incelersem aklından geçenleri okumayı başarabilirdim.

Kral ağaçlardan birine yaslanmış duruyordu. Saçlarını geriye taramıştı. Gür saçlarını başına nasıl bir sihirle yapıştırabildiğini hayal dahi edemiyordum. Uzun kollu siyah bir gömlek, siyah eldivenler, lacivert brokardan bir yelek ve siyah bir kravat görünüşünü tamamlıyordu.

Yüz ifadem şaşkınlığa dönüşene kadar hâlâ köpeğe gülümsemeye devam ettiğimin farkında değildim. Köpek kralın yanına koşarak topu ayaklarının dibine bıraktı.

Hızlıca eteğimi düzeltip kayarcasına krala doğru yürüdüm ve beş adım kala önünde durarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Cevabı bildiğim halde onu suçlarcasına, "Köpeğiniz mi?" diye sordum.

"Aferin Demodokos*," dedi Gölge Kral, topu yerden al-

* Homeros'un Odysseia destanından bir karakter (ç.n.)

dığı gibi tekrar fırlatarak. Köpek yine topun peşine düştü. Ardından yeşil gözler bana döndü. "Eliniz güçlüymüş."

"Siz de iyi nişan alıyorsunuz."

Bir kaşını kaldırdı. "Herhalde beni kasten topu size atmakla suçlamıyorsunuzdur."

"Aynen öyle yaptınız!" İyi de neden öyle yapmıştı? "İlgimi çekmek istiyorsanız, tek yapmanız gereken benimle konuşmaktı. Gerçi köpeğinizi üzerime saldığınızı öğrendiğim için şu anda sizinle ilgilenmeyi hiç istemiyorum."

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "İstediğim şey ilginiz değildi. Sadece Demodokos'a nasıl tepki vereceğinizi görmek istedim."

"Niye ki?" Şaşırmıştım.

Köpek bir kez daha koşarak yanımıza geldi ve topu kralın kusursuz bir şekilde cilalanmış ayakkabısının dibine bıraktı. Bunun üzerine kral, siyah eldivenli eliyle topu alıp dere kenarında oturan leydilere doğru fırlattı.

Demodokos ödülünün peşinden koşarken o taraftan bir anda çığlık sesleri gelmeye başladı.

Kral, bir şeyi kanıtlamış gibi başını hafifçe yana eğmişti.

Artık neyi kanıtlıyorsa...

"Beklenmedik durumlarda kendinize hâkimsiniz," dedi sonunda. "Ve hayvanları seviyorsunuz. Bu iki özelliğinizi bilmiyordum."

"Çok sinsisiniz."

Köpeği hiçbir şeyden haberi olmayan zavallı kadınların üzerine salmıştı.

Kral ağaçtan ayrılıp, "Herhalde bunu çoktan anlamışsı-

nızdır," dedi. Gölgelerin arasından çıktığında aramızdaki mesafeyi korumak için biraz geriledim.

Beni tepeden tırnağa süzerken sırıtışı büyüyordu.

"Komik bir şey mi var?" diye sordum.

"Bir kez daha tavrınıza hayran oldum. Söylesenize... korsenizi bluzunuzun altına giymeniz gerekmez miydi?"

"Bu bir korse değil. Korse gibi tasarlandı. Dantellerin görünümünü seviyorum. Neden bunu saklayayım ki?"

Kral bir an için düşündü. "Sarayımda bir sürü sorun oluşmasına sebep olacaksınız."

Endişeleniyor muydu? Yoksa bunu eğlenceli mi bulmuştu? Bundan emin değildim.

"Şu an bile saraya yeni bir soluk getirdiniz." Yana döndü. "Demodokos! Gel oğlum!"

Köpek yanına gelince birlikte ağaçların arasından koşmaya başladılar. Gölgeleri onu kayan bir yıldızın izi gibi geriden takip ediyordu.

Yeni soluk? Bu ne anlama geliyordu acaba?

Kralın gözden kaybolmasının ardından bahçeyi gözden geçirmeye başladım.

Ah.

Saray leydileri... tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Etrafta bir tane bile yeşil elbise yoktu. Demek ki dün geceki tarzımı taklit etmeye başlamışlardı. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim?

Kralın gözüne girmiş, onunla dans etmiştim. Ve az önce onun meyve bahçesinde benimle konuştuğunu görmüşlerdi. İnsanlar hiç sakınmadan beni seyrediyordu. Hatta... bir

grup yaşça büyük lord ve leydi bana doğru yürümeye başlamıştı. Grup kırk ve elli yaşlarında olan beş kişden oluşuyordu. Önemli kişiler oldukları görünüşlerinden belliydi. Etraflarındakilere hiç bakmamalarından, insanların onlara yol vermesinden bile anlaşılabiliyordu bu. Dahası yanıma gelmeye yeltenen diğerleri, onların geldiğini görünce oldukları yerde kalmışlardı.

"Leydi Alessandra Stathos, değil mi?" dedi grubun önündeki adam elini uzatarak. "Benim adım İkaros Vasco. Kralın konseyinin başındayım."

Elimi uzattığımda kahverengiden ziyade kırlaşmış olan başını eğdi. Lord Vasco, gözlerinin kenarındaki kırışıklar haricinde son derece güzel yaşlanmıştı.

"Evet. Tanıştığımıza memnun oldum Lord Vasco."

Yanında duran ve kralın danışmanları olduğunu düşündüğüm kişileri tanıtma zahmetine bile girmeden, "Korkarım ki sizi pek tanımıyorum," dedi. "Bir lordun ikinci kızısınız. Dün geceye kadar davetlere katılmıyordunuz. Gerçi sarayda babanızla iş yaptıkları için sizi tanıdığını iddia eden birkaç centilmen de yok değil."

Beni araştırmış, geçmişimi didiklemişti. Elbette yapacaktı. Görevi, kralla zaman geçirecek herkes hakkındaki her şeyi bilmekti. Asıl merak ettiğim, bunu yapmasını kral mı emretmişti? Yoksa konsey bunu yapmak için inisiyatif mi kullanmıştı?

"Maalesef bunun suçlusu yasalar," dedim içtenlikle. "Ablam henüz nişanlandı. O yüzden akşam davetlerine katılamıyordum. Tanışma şansı bulduklarım da yalnızca babamla iş yapanlardı."

"Ve anlaşılan onların oğulları."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersiniz?"

"Saraydaki leydilerden hiçbirinin sizi duymamış olmasını çok ilginç buluyorum. Yani ablanız son baloda buraya gelmişti. Sarayda kaldı, dostlar edindi. Buna rağmen sizden bir kez olsun bahsetmedi. Sanki hiç yoktunuz."

Mideme kurşun gibi bir ağırlık otururken nazikçe gülümsedim.

Chrysantha burada olmadığı halde bile sorun yaratmayı başarıyordu. Bir kez daha.

"Öte yandan..." diye devam etti adam. "Myron Calligaris ve Lord Eliades, sizi tanıdığını söylüyor. Aslında çok fazla şey anlattılar. Eliades güzelliğinizi dilinden düşüremiyordu." Yüzünü ekşitti. "Calligaris daha çok... karakteriniz hakkında konuştu."

Bundan emindim. Demek Myron hâlâ onu reddetmemi kendine yedirememişti.

Ablam ve eski âşıklarım, hakkımda tek bir kötü kelime etmemiş oldukları halde beni kötü göstermeyi başarmışlardı. Fakat bu durumu kolayca düzeltebilirdim.

"Ah, Lord Calligaris, ablam nişanlanmadan *önce* beni saraya getirmek için babamdan izin istemişti. Yasalara bağlı bir adam olan babam elbette ricasını reddetti." Yüzüme bir hüznün yerleşmesine izin verdim. "Korkarım Lord bu yüzden beni suçluyor. İnanabiliyor musunuz? Krallığımızın yasalarını yapanlara karşı hiç saygısının olmaması inanılmaz."

Elbette karşımdaki bu beş kişiden bahsediyordum.

Lord Vasco anlamış gibi başını salladı. "Kesinlikle. Onunla tekrar konuşsam iyi olacak."

Bu arada Myron'a da tanışıklığımızın doğasıyla ilgili konuşursa ona neler olacağını hatırlatmam gerekecekti. Kadınların evlenmeden önce aşk yaşaması uygunsuz sayılıyordu. Tahta geçtiğimde diğer birçok yasa gibi bunu da değiştirecektim.

Ama küçücük bir dedikodu bütün planlarımı mahvederdi.

"Saraydaki zamanınızın keyfini çıkarın Leydi Stathos," dedi Vasco. "Eski dostlarınızla karşılaşmaktan mutluluk duyacağınızdan eminim. Yine de bir öneride bulunmama izin verin. Kralla daha çok zaman geçirmeyi umuyorsanız... daha çok *hanımefendiyi* dost edinin, olur mu? Hatta belki daha geleneksel kıyafetler giyebilirsiniz?" Memnuniyetsiz gözlerini elbiseme dikmişti.

"Birçok *hanımefendi* dostum var Lord Vasco," dedim. "Belki de siz, sarayda yeterince kişiye beni sormamışsınızdır."

"Öyle mi?" dedi Lord Vasco.

"Evet. Şimdi izninizle..."

Üç saniye içerisinde meyve bahçesini gözlerimle taradım. Demodokos üstlerine atladığında çığlık atan kadınları gördüğümde başımı iki yana sallamamak için kendimi zor tutmuştum. *Onlar olmazdı*. Sonra da bir araya toplanmış lord ve leydiler gözüme çarptı; buradaki varlığımdan rahatsız oldukları açıkça belliydi.

Ardından herkesten ayrı duran iki leydiyi gördüm. Derenin aşağısında bir banka oturmuş, herkesten uzakta sessizliğin tadını çıkarıyorlardı.

Aradığımı bulmuştum.

Uzun adımlarla onlara doğru yürürken konsey üyelerinin

delici bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Beni duyamayacakları bir mesafeye gidene kadar gözlerini benden ayırmamışlardı.

"Merhaba," dedim onlara yaklaştığımda. "Ben Alessandra Stathos. Size katılabilir miyim?"

Kızlardan birinin yüzünde anında bir gülümseme belirdiğinde omuzlarımın gevşemesine izin verdim. Konseyin görmesini istediğim tepki tam olarak buydu.

"Elbette... Oturmaz mısınız? Ben Hestia Lazos. Ama bana Hestia diyebilirsiniz."

Sırf bunun için bile ondan anında hoşlanmıştım. Sadece dostlar birbirlerine ilk isimleriyle hitap ederdi.

Kıyafetini süzmeye başladım. Eteğinin altına pantolon giymişti. Hazırda kıyafeti olduğundan şüpheliydim. Bu kıyafeti dikmek için bir sürü terzi sabahlara kadar çalışmış olabilir miydi?

Kıyafetinin kırmızıya çalan kahverengi kumaşında sarı ışıltılar seçilebiliyordu. Kıvırcık saçlarını kısacık kestirmişti. O yüzden de incelikle işlenmiş bir pirincin ortasında, yakutlarla süslenmiş olan şahane küpeleri hemen göze çarpıyordu.

"Bu da çok yakın arkadaşım Rhoda Nikolaides."

"Tanıştığımıza sevindim Leydi Stathos," dedi kız. Ağır görünen eteğiyle simsiyah bir elbise giymişti. Eteğinin kalınlığı yüzünden banka zar zor sığabiliyordu. Bütün asiller kaliteli giyinse de bu kızın çok zengin olduğu hemen anlaşılıyordu. Eteği resmen ışıldıyordu. Öyle ki kumaşta kendi yansımamı görebiliyordum. Özenli görünen saçlarını her-

halde en az üç hizmetçi taramıştı. Tıpkı benim gibi siyah saçlıydı ama kızıla çalan teni benden daha esmerdi.

"Lütfen bana Alessandra deyin," diye ekledim Hestia gibi. Zaten bir an önce arkadaş edinmem gerekmiyor muydu? Dost edinecek zamanım olmamıştı ve tecrübelerimden, çoğu kadının benimle tanışmaktan hoşlanmadığını çok iyi biliyordum. Özellikle de erkeklerin dikkatini çekmek için benimle rekabet etmek zorunda kaldıklarında.

Ama bu iki kız bütün içtenlikleriyle bana gülümseyip duruyordu.

"Sonunda tanışabildik!" dedi Hestia. "Yanınıza gelecektim ama sizi rahatsız etmekten korktum. Sonuçta herkes kim olduğunuzu öğrenmek istiyor! Sonra konseyin size doğru yürüdüğünü görünce vazgeçtim. Bize katılmak istediğinizi söylediğinizde de öyle rahatladım ki... Dün akşamki elbisenizi kime yaptırdığınızı öğrenmek için can atıyordum. Tek kelimeyle şahaneydi!"

"Ve şahane bir skandaldı," diye araya girdi Rhoda. "Gardırobunuz konusunda maceracı olmanıza bayılıyorum. Kralın dikkatini anında çektiğiniz kesin." Sanki ortak bir sır paylaşıyormuşuz gibi kurnazca gülümsüyordu.

İkisi de cevabımı merakla bekleyerek bana bakmaya başladı.

"Aslında kıyafetlerimi kendim tasarlıyorum," dedim. "Dikiş dikmeyi çok seviyorum ve zamanında yetiştirmem gerektiğinde de bir terziden yardım alıyorum."

"Ciddi olamazsın!" dedi Hestia. Başını iki yana sallarken uzun küpeleri sallanıyordu. "Demek bu yüzden giydik-

leriniz size çok yakışıyor. Elbisenizi kendi bedeninize göre tasarlamışsınız. Balodan hemen sonra terzime yazıp bu kıyafeti bitirmesi için üç katı para teklif ettim. Mektubumdaki tarife uymak için elinden geleni yapmış ama pantolondan pek memnun kalmadım. Pantolon üzerine etek giyme fikri inanılmaz. Biliyor musunuz?" Sesini alçaltarak devam etti. "Pegai tarzının bu kadar kısa sürmesinin nedeni, çoğu kızın kalçalarını gösterme fikrine alışamamasıydı. Ama siz sorunu çözmüşsünüz, öyle değil mi?"

Bu sohbetin nereye varacağını kestiremiyordum ki arkamda ani bir ses duyduğumda olduğum yerde sıçradım.

"Kalça sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim. Aslında büyük bir zevkle dinleyebilirdim ama bir takdimde bulunmam gerekiyor." Genç adam uzun adımlarla yaklaşıp karşımızda durdu. "Leandros Vasco. Hizmetinizdeyim leydim."

"Vasco?" diye sordum, o elimi tutup öperken. "Kralın konsey başkanı İkaros Vasco'nun akrabası mısınız?"

Leandros iç çekti. "Maalesef kendisi amcam olur."

Herhangi bir benzerlik göremiyordum. Genç adam benden en fazla birkaç yaş büyüktü. Kral gibi uzun boylu ve ince yapılıydı ama omuzlarına dökülen saçları açık kahverengiydi. Kısa sakalını düzgünce şekillendirmişti. Siyah gömleğinin üzerine kırmızı ipekten bir yelek giymişti. Kol düğmeleri gül şeklindeydi. Burnu kırık olsa da bu ona yakışıyordu. Burun kemerinde sadece küçük bir yamukluk kalmıştı. Bu haliyle hem tehlikeli hem de çarpıcı görünüyordu. Bütün dikkatimi krala yöneltmemiş olsam, kendimi onunla flört ederken bulabilirdim.

Rhoda dudaklarını kulağıma yapıştırdı. "Leandros dün gece baloda gözlerini sizden alamadı. Sanırım gönlünü size fena kaptırmış. Ama öte yandan... kim kaptırmadı ki?"

"Akrabalarınız için sizi kesinlikle sorumlu tutamam. Tanıştığımıza memnun oldum Leandros," dedim. Ona ilk ismiyle hitap etmeyi göze almıştım. Yatağa atamayacak olmam onunla flört edemeyeceğim anlamına gelmezdi. Gözlerimiz buluştuğunda beni yepyeni bir gözle yeniden süzme ihtiyacı hissettiği oldukça açıktı. Belki de bir olasılık görmüştü. Bu genç adama umut vermek büyük zalimlik olurdu ama kendime hâkim olamıyordum.

"Arkadaşların nerede?" diye sordum. Onu daha önce meyve bahçesinde görmüştüm. Demodokos bana saldırmadan önce... Akranı olan iki genç adamla konuşuyordu.

"Elbette ki insanların dikkatini dağıtıyorlar," diyen Leandros gözleriyle omzumun üstünden davetlileri işaret etti.

Dönüp baktığımda arkadaşlarının yanıma gelmeye yeltenen diğer centilmenleri lafa tuttuğunu gördüm. "Beni sadece kendine istiyordun ha?"

"Beni suçlayabilir misin?" dedi.

Sırıttım. "Siz üçünüz ne zamandır saraydasınız?" diye sorarak kızları da sohbete dahil ettim.

"Altı ay kadar oldu," dedi Rhoda. "Ama Leandros daha uzun zamandır burada. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi genç adam. "Yıllardır sarayda yaşıyorum. Kralın konseyinde olduğu için amcam burada yaşamak zorundaydı. Yanında yaşamak istediğimi söyledim. Taşrada yaşamaktan gerçekten hiç hoşlanmıyorum."

"O zaman kralla birlikte büyüdün?"

Leandros'un yüzü bu sorum karşısında hüzünlenmişti. "Gençliğimizde gerçekten çok yakındık. Arkadaşlarım dahil."

"Yakındık derken?" Geçmiş zaman kipi kullanması dikkatimden kaçmamıştı.

"Kral olduğunda herkesi kendinden uzaklaştırdı. Kimseye güvenmiyor. Sanırım bu yüzden kimseyi yanına yaklaştırmıyor."

Sessizlik biraz uzayınca, "Sanırım..." diye araya girdi Rhoda. "Kral olsam, benden öncekinin öldürüldüğünü bildiğim için, ben de etrafımdaki kimseye güvenemezdim."

Tahttaki son kral ve kraliçenin öldürülmesi hakkında pek bir şey bilmiyordum ama katilin hiç yakalanmadığı kesindi. Tabii ki bazıları, bu olaydan yeni kralı sorumlu tutuyordu.

Benim için katilin kim olduğu önemli değildi.

Çünkü bunun planlarımla hiç alakası yoktu.

5. BÖLÜM

Banktan kalktığımızda Hestia ve Rhoda, yemekten önce biraz el işi yapmak için diğer leydilere katılmayı teklif etti.

"Eh, ben gideyim o zaman," dedi Leandros. "Hoşça kalın hanımlar. Alessandra, seni daha sık görmeyi umut ediyorum."

Kızlara dönmeden önce onunla vedalaşırken uzun kirpiklerim adeta gözlerime perde oluyordu. "El işiyle aram pek iyi değil ama üzerine çalıştığım yeni elbiselerden birini getirebilirim."

"Evet!" dedi heyecanla Hestia. "Belki bana bir şeyler öğretirsin. Öğretirsin, değil mi Alessandra?"

Sorusu samimiydi. "Tabii ki," demekten başka çarem yoktu.

"Şahane," dedi. "Çok iyi arkadaş olacağımızı şimdiden hissedebiliyorum."

Saraya yöneldiğimizde derenin biraz aşağısında duran bir uşak bize katıldı. Genelde uşaklara dikkat etmiyordum ama bu fazlasıyla yakışıklıydı.

"Ah, bu uşağım Galen," diye açıkladı Rhoda. "Çoğu yerde bana eşlik eder. Şimdi de nakış malzemelerini oturma odasına getirecek."

"Leydim," diyerek başını eğdiğinde delikanlının çikolata rengi dalgalı saçları yüzüne düştü.

Hizmetçilerle tanıştırılmaya alışık olmadığım için selam verip vermeme konusunda kararsızdım ama ne Rhoda ne de Galen buna alınmış gibi görünmüyordu. Hatta kaleye vardığımız anda nakış malzemelerini almak üzere koyu bir sohbete dalarak yanımızdan ayrılmışlardı.

Ben de malzemelerimi topladıktan sonra başka bir uşak eşyalarımı oturma odasına taşımama yardım etti. Dediklerine göre bu oda son kraliçenin saray leydileriyle etkinlikler düzenlediği odaydı. Anlaşılan Gölge Kral, aristokrat hanımların el işlerini burada yapmaya devam etmelerine izin vermişti çünkü henüz odayı kullanacak bir kraliçe yoktu.

Kapılar açıldığında, mermer zemini ve yıldızlarıyla gece göğü misali boyanmış bir tavana sahip olan bu harika, daire şeklindeki odaya girdim. Yüksek pencereler içeriyi doğal ışıkla aydınlatıyordu. Tavandan yüz mumlu kocaman bir avize sarkıyordu. Saraya elektrik hattı çekilmiş olmasına rağmen, kraliçenin bu harika ışık kaynağını korumuş olması hoşuma gitmişti.

Odanın her yerinde yayılmış pelüş minder ve koltukların çoğu şimdiden dolmuştu. Kalan birkaç tanesinin minderi-

ne ve sırtına ise siyah güller işlenmişti. Bu desen kalenin her yerinde gözüme çarpıyordu ve nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum. Kraliyet ailesinin amblemi şaha kalkmış siyah bir aygırdı. Demek ki siyah gül başka bir şeyi temsil ediyordu.

"Alessandra!"

İsmimi duyunca irkildim.

"Buradayız. Sana da yer ayırdık!"

Tam ortada ayağa kalkan Hestia bana el sallıyordu. Nasıl olduysa üstünü değiştirmiş, malzemelerini toplamış ve benden önce odaya inmişti. Siyah pantolonunun üzerine, mavi renkli minik kuş desenleriyle işlenmiş mavi bir etek giymişti.

Benimle aynı renkte giyinerek tarzımı taklit etmesinden gururlanmalı mıydım, yoksa rahatsız mı olmalıydım kestiremiyordum.

Kucağımdaki kumaş yığınıyla ona doğru yürüdüm.

Leydiler puf ve koltuklara rahatça oturabilmek için eteklerini etraflarına yaymışlardı. Pantolon giydiğim için yerdeki büyükçe bir mindere oturup bağdaş kurdum.

Ben içeri girerken devam eden sohbetler hiç kesilmemişti, herkes birbiriyle konuşuyordu. Hestia da baloda zamanının çoğunu onunla dans ederek geçirdiği lorddan bahsediyordu.

Rhoda yere, yanıma otururken bileklerinin görünmesini hiç umursamamıştı. "Sormam çok ayıp kaçmayacaksa yaşını öğrenebilir miyim, Alessandra?" diye sordu.

"On sekiz," dedim. "Sen?"

Sıkıntıyla nefesini saldı. "Yirmi dört. Herhalde saraydaki evlenmemiş leydiler arasında en yaşlı olan benim."

"Öyle olmadığından eminim," diyerek dikişi bıraktığım yeri bulabilmek için kumaşı kucağıma serdim.

Rhoda başını sallıyordu. "Aslında bir kez evlenmiş olduğumu itiraf etmeliyim. Belki halihazırda bekar olmamın o kadar da önemi yoktur?"

"İlk kocana ne oldu?" diye sordum.

"Ah, terk edilmek gibi korkunç şeyler yaşamadım. Sadece öldü. En zenginler bile yaşlanmaktan kaçamıyor."

Gülümsememi saklamak için eldivenli elimi ağzıma götürdüm. "Demek aşk evliliği değildi?"

"Değildi ama bana bir sürü para bıraktı, o yüzden sanırım o kadar da şikâyet etmeme gerek yok. Bir de bana Galen'ı bıraktı! Galen kocamın valesiydi. Ben de kocam öldükten sonra onu yanımda tuttum. Cenaze işlerini düzenleyip benim bu yeni duruma alışmama çok yardım etti."

"Buna rağmen tekrar evlenmek için sabırsızlanıyorsun, öyle mi?"

Kız eteğini düzeltti. "Ah, tekrar evlenmem gerekmiyor. Yeterince zenginim... ama ateşli ve tutkulu bir şeyler yaşamayı çok isterdim. Çok küçük yaşta yaşlılıktan buruşmuş bir adamla evlendirildim. Biriyle beraberlik yaşayacak kadar genç ve sağlıklıyım. Birini sevebilirim. Sen de bunu istemez miydin?"

Bir keresinde tutkuyu yaşamıştım. Hektor'la... Sonu iyi olmamıştı. Tutkunun sonu hiç iyi değildi. Beni bir katile dönüştürmüştü.

Öte yandan, kızın evlenmeden önce içinde bulunan bu tutku yaşama arzusunu benimle paylaşması gururumu okşamıştı. Sır paylaşması bana güvendiği anlamına gelirdi. O yüzden ona bütün içtenliğimle cevap verdim. "Ben payıma düşen büyük aşkı yaşadım."

Rhoda bir kaşını kaldırdı. "Ama henüz evlenmedin. Nasıl bitti?"

"Artık beni istemediğine karar verdi. Tutku, insanın kalbini fena kırıyor Rhoda. Aşk dilerken iki kere düşünmende fayda var."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Kız bir an için boşluğa bakarak düşüncelere daldı. "Zaten ne olursa olsun şu anda hiçbir şey yaşayamam. Yas dönemimin bitmesine daha dört ay var."

"Yas," diye tekrarladım.

"Evet. Çok sevdiğim için siyah giyinmiyorum. Kocasının ölümünden sonra her hanımın bir yıl yas tutması gerekiyor. Sadece sürekli siyah giyinmekle kalmıyorum, aynı zamanda davetlere katılsam bile her şeyi sadece bir kenarda durup seyretmek zorundayım."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi olamazsın!"

"Maalesef çok ciddiyim."

"Yok, hayır. Böyle olamaz Rhoda! Sözlerimi geri alıyorum. Senin tutkulu bir aşka *ihtiyacın* var. Sevmediğin bir adamın ardından yas tutman büyük saçmalık. Derhal kendine birini bulmalısın. Sarayda kanını kaynatan biri var mı?"

Anlaşılan Rhoda birçok adamla ilgileniyordu. Saydığı isimleri anında unuttum ama kız adamların yakışıklılıkları ve unvanları üzerinde özellikle duruyordu.

Başta sırf konseyi ikna etmek için iki yeni arkadaş edindiğimi düşünüyordum ama şimdi bu iki kızın planım açısından ne kadar faydalı olabileceğini fark ediyordum.

Rhoda saraydaki bütün erkekleri tanıyordu. Kocası öldüğünden beri uzaktan da olsa hepsini dikkatle incelemişti. Saraya uyum sağlamam için bana büyük faydası dokunabilirdi. Hestia ise giyim kuşamımı adeta takıntı haline getirmişti. Bana benzemek için olan çabalarına bakılırsa dedikoduları öğreneceğim kaynak da o olacaktı. Sarayda hakkımda düşünülenleri öğrenmek paha biçilmez bir avantajdı.

Konseyin hakkımda bildikleri bir iki şeyi gündeme getirmesi benim şansımdı. Kral ve saraylıların hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyorsam, çevrede nasıl algılandığım hakkında her zaman bir adım önde olmalıydım.

Rhoda bir es verdiğinde araya girerek, "Saraya bu yüzden mi geldin? Yani erkekler yüzünden mi?" diye sordum.

"Ah, hayır. Kralın ricası üzerine geldim."

"Gelmeni kral mı istedi?"

"Evet. Çoğumuz sarayda kalmak üzere davet aldık. Eh, aslını istersen bir parça emir sayılabilir. Bence istesem ayrılıp gidemem ama saraydaki erkekleri incelemek çok eğlenceli, o yüzden bunu hiç sorun etmiyorum."

Emir.

Aklıma bir şey geldi. "Rhoda, kralın annesiyle babası öldürüldüğünde sarayda mıydın?"

Kızın yüzüne hüznün gölgesi düştü. "Evet. Ah, ne korkunç bir geceydi."

"Hestia ve Leandros?"

Düşündü. "Sanırım."

"Ve hepinize sarayda kalmanızı emretti, öyle mi? Buradaki herkese sarayda kalma emri verdi?"

Birden başını kaldırıp bana baktı. "Ah, sence..."

"Evet."

Gölge Kral anne ve babasının katilini bulmaya çalışıyordu. Sarayda öldükleri gece orada olan herkesi buraya davet etmişti. Gözünü bir an bile onlardan ayırmadan, katili bulacağı güne dek onlara sarayda kalmalarını *emretmişti.*

Ama benim burada olmamın nedeni bu olamazdı. Annesiyle babası öldüğünde sarayda değildim.

Ve Leandros'a göre kral kimseyi kendine yaklaştırmıyordu. Bütün sosyal ilişkisi en fazla o kaçamak davranışlardan ibaretti.

İyi de o zaman beni niye sarayda kalmaya davet etmişti? Tek nedeni planımın işe yaraması olabilir miydi?

Elbisenin eteğini bitirirken hâlâ bunları düşünüyordum. Arkadan yerleri süpüren ama önü dizlerimin üstünde biten yeni bir etek tasarlamıştım. Elbette altına dar pantolon giyecektim. Bacaklarımı gösteren bir elbise giyersem herhalde kral bile beni buradan kovmamayı göze alamazdı.

Etek hayal ettiğimden de güzel olmuştu ama şimdi de üstüne uygun bir şeyler tasarlamam gerekiyordu ve henüz bunun hakkında düşünmemiştim. Eteğin bana bu konuda esin kaynağı olacağını umuyordum. Şimdilik gardırobumda asılı duracaktı.

Uşak notu, midem akşam yemeği için guruldamaya başlamışken getirdi.

Sevgili Leydi Stathos,
Akşam yemeğinde bana katılmanız büyük şeref verecektir.

-KM

Başka bir uşak bana sarayın içinde eşlik etti. Yürürken bütün köşeleri ve merdiven sahanlıklarını aklıma yazıyor, yaşamaya başladığım bu yerle ilgili kafamda bir harita oluşturmaya çalışıyordum. Sonunda bir kapıdan geçip geniş bir odaya girdik. Buranın bir salon olmasını beklemiştim ama aslında kütüphanedeydik. Kitaplarla dolu raflar hemen hemen altı metrelik boylarıyla tavana kadar uzanıyordu. Bazı kitaplar çok eski görünse de gördüğüm kadarıyla etrafta tek bir toz zerresi dahi yoktu.

Duvardaki yanan şöminenin önüne büyükçe iki sandalye çekilmiş, ortasına küçük bir masa yerleştirilmiş ve çay servisi yapılmıştı.

Uşak sandalyelerden birini benim için çekince oturdum.

"Majesteleri biraz sonra gelecek," dedi. Ardından reverans yapıp beni yalnız bıraktı.

Yerde bir hareket sezdiğimde hemen başımı çevirdim.

Masayla şömine arasında, bir halı olduğunu düşündüğüm şey aslında Demodokos'tan başkası değildi. "Tekrar selam."

Köpek bir an için bir gözünü açıp bana baktıktan sonra ateşin önündeki uykusuna devam etti.

"Yoğun bir gündü ha? Topun peşinden koşmak seni çok yormuş olmalı."

Demodokos yattığı yerde yuvarlanıp bana sırtını döndü.

"Anlaşıldı. Yalnız bırakılmak istiyorsun. Tamam ama sahibin nerede?"

Odada etrafıma bakınarak kitap ciltlerinin renklerini inceliyordum ki kral içeri girdi.

Ne var ki kapıdan girmemişti.

Kitaplarla dolu duvardan geçip bir anda içeride belirmişti.

Gölge Kral giderek belirginleşirken sırtım kaskatı kesildi. Gölgesinin rengi duvardan geçtiği sırada açılmaya başlamıştı. Gözleri ortaya çıkarken beni izlediğini fark ettim. Yoksa durduğu yerde onu fark etmemi bekleyerek beni mi seyrediyordu?

Bakışlarım ister istemez sertleşti. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsunuz?" diye sordum. Hemen ardından, "Majesteleri?" diye ekledim.

Dizine kadar gelen çizmeleri, o bana yaklaşırken halının üzerinde yumuşak sesler çıkarıyordu. "Sizi etkilemek için çok çaba gerektiğini çoktan anladım," diyerek sandalyesini çekti ve karşıma oturdu.

Bir süre sessizce birbirimize baktık ama sonunda merakım üstün geldi. "Bunu ne zamandır yapabiliyorsunuz?"

"Duvarların içinden geçmeyi mi? Ergenliğe gelene kadar gelişmese de bu yetenek kraliyet kanından geliyor."

"Şüphesiz ki bu gölgelerin bir yan etkisi olmalı."

Gölge Kral fincanını dudaklarına götürürken sırıttı. Bir yudum aldıktan sonra, "Şüphesiz," dedi.

Sorularımı çok eğlenceli bulduğunu görebiliyordum, bunu fark edince çenemi tutmam gerektiğine karar verip fincanımla ilgilenerek gözlerimi geniş odada dolaştırdım.

Ne ona istediğini verecektim ne de öngörülebilir davranacaktım. İnce bir çizgide yürümem gerekiyordu. Aslında bu, bütün erkekler için geçerliydi.

"Gördüğüm kadarıyla Demodokos bekçi köpeği görevini kusursuz bir şekilde yerine getiriyor," dedi kral köpeğin sırtına doğru bakarak.

Gülümsememek için kendimi tuttum. "Görevi gerçekten bu mu?"

"O etraftayken saraydakilerin bana yaklaşmaya çekindiğini fark ettim. Onu aldığımda amacım onu bir koruma olarak kullanmaktı."

"Ve bekçi köpeği yerine bir oyuncak ayıya sahip oldunuz," dedim sevgiyle köpeğe bakarken.

Kapı çalındığında kral girme izni verdi ve hizmetçiler akşam yemeğini içeriye getirdi. Sofrayı eksiksiz kurmaya gelmişlerdi. Önüme konan çorba kâsesinden yükselen kabak ve krema kokuları ağzımı sulandırıyordu. Hemen yanına bir tepsi dolusu düzgün dilimlenmiş meyve ve onları bandırmak üzere konulmuş bir tatlı yoğurt kâsesi bırakıldı. Ana yemek, yeşillikler üzerinde şeritler halinde yerleştirilmiş, baharatla kurutulmuş geyik etiydi. Ve son olarak da masanın ortasına yanlarından çikolata sosu süzülen bir dilim çikolatalı pasta yerleştirildi.

Tüm bunların ardından taytlı ve peruklu uşaklar odanın bir kenarına dizildi.

"Gidin," dedi kral. "Başka bir şeye ihtiyacımız yok."

Emir verişini seyretmek adeta damarlarımdaki kanın hızlanmasına neden oluyordu. Müthiş bir güce sahipti. Ona ita-

at etmek zorunda hisseden diğer erkekler hiç itiraz etmeden isteneni yaptı. Emredilen her şeyi yaparlardı.

Ve ben bu gücü istiyordum.

Buna yakından tanık olmak kararlılığımı arttırıyordu.

Kapılar kapandığında ortada sadece çikolatalı pasta kalana kadar diğer bütün kâse ve tabakları bir kenara ittim. Sonra da pastayı önüme çektim.

Krala bakmıyordum ama beni dikkatle izlediğinin farkındaydım. İlk lokmam resmen ağzımda eriyordu. Pasta henüz sıcakken yemeğime çok doğru bir tercihle başladığımı biliyordum.

Sonunda bu tuhaf oyuna daha fazla dayanamayacağımı anlayınca lütfedercesine başımı kaldırıp ona baktım.

Kral da pastasını önüne çekmişti.

"Birbirimize çok benziyoruz," derken dudaklarındaki çikolatayı yalıyordu.

"İkimiz de çikolatayı sevdiğimiz için mi? Bunun sıra dışı bir şey olduğunu düşünüyorsanız bu konuda daha çok yanılırsınız."

Yemekle birlikte getirilen kupalardan birini yudumladı. "Çikolatayı kastetmemiştim. İstediğim bir şeyi gördüğümde hiç tereddüt etmeden alırım."

Bana bakışlarından anladığım kadarıyla, bunu beni istediğine yorabilirdim ama bana tutkuyla bakmıyordu. Rahattı. İçten içe onun pek de tutkulu olmayabileceği izlenimine kapılıyordum.

"Peki, şu anda neyi istiyorsunuz?" diye sordum.

Bir an için düşündü. "Dünyayı," dedi sonunda basit bir şeymiş gibi. "Bütün dünyayı istiyorum. Bütün şehirlerde

sembolüm olsun, her kıtada herkes tarafından ismim bilinip hükümdarlığım kabul edilsin istiyorum."

Hayal etmekten kendimi alamıyordum. Bütün dünyanın ismimi bilmesi ve hükümdarlığım altında yaşaması... Başarılı hissetmenin daha iyi bir yolu olabilir miydi?

"Peki siz?" diye sorduğunda bir kuleden sahip olduklarıma baktığımı hayal ediyordum. "Siz ne istiyorsunuz?"

Belki cevap için biraz daha uzun düşünmeli, daha dikkatli ve hesaplı olmalıydım ama o anda içimden geçeni söyledim. "Takdir."

Başını yana eğdi.

"Ben babamın ikinci kızıyım. Hep görmezden gelindim. Asla partilere ya da balolara davet edilmedim. Ne görüldüm ne de birileri beni düşündü. En büyük özlemim gerçek bir yaşam... Her şeyin parçası olmak." Chrysantha her şeyi yaşarken köşede bucakta saklanmamak. Sıramın gelmesini beklemekten hep nefret etmiştim.

"Anlıyorum," dedi kral. Sanki o beni anlıyormuş gibi, gölgeleri de belli belirsiz dalgalanmaya başlamıştı. "Söylesenize Leydi Stathos... arzuladığınız takdir aniden size verilse ne yapardınız?"

"Nasıl yani?"

"Tek istediğiniz ilgi çekmek olamaz, öyle değil mi? Öylesi pek zavallıca olurdu ki sizin öyle biri olduğunuzu hiç sanmıyorum. Anlatın... bu takdiri neden istiyorsunuz?"

Ne dememi beklediğini merak ederek cevabımı düşünürken kadehimi yavaşça yudumladım. Sonunda yine gerçeği söylemeye karar verdim. "Dostlarım olsun istiyorum. Çevremdeki dünyanın daha büyük bir parçası olmak istiyorum.

Görülürsem ve saygı görürsem insanlar fikirlerime değer verecektir. Bir şeyleri değiştirme gücü istiyorum."

"Değiştirme? Ablası nişanlanana kadar genç kızların sosyeteye girmesine engel olan yasaları değiştirmek gibi mi?"

"Aynen," dedim.

"Bence hedeflerimiz ortak, Leydi Stathos."

Rhoda'yla konuşurken kralın saraydaki katili aradığını fark edişim hâlâ aklımdaydı. Üstüne bu akşam sorduğu sorular da eklenince kendimi tutamadım ve ona, "Neden buradayım?" diye sordum.

Kral parmaklarını önünde kenetleyip çenesini üzerine yerleştirdi. "Konsey sürekli beni baskı altında tutuyor. On dokuz yaşındayım. Genç bir kral olduğumu söylüyorlar. Yirmi birime basana kadar yapacağım her iş için onlardan izin almam ve her konuda onlara danışmam gerekiyor. Onlar da bir eş bulmam ve başıma bir şey gelme ihtimaline karşın geride bir veliaht bırakmam için beni çok sıkıştırıyorlar."

Nefesimi tutmuş dinliyordum.

"Evlenmek ya da çocuk yapmak gibi bir niyetim yok. İnşa etmem gereken bir imparatorluk var ve sarayımda hainler kol geziyor. Tek ihtiyacım, konseyin peşimi bırakmasını sağlamak ve biriyle flört ediyormuş gibi görünürsem bunu sağlayabilirim. Burada olmanızın nedeni bir arkadaş aramam Leydi Stathos. Sizin gibi, kraliçe olmakla ilgilenmeyen bir arkadaş. Hoşuma gitmeyeceğini bildiği halde her konuda bana aklından geçeni korkmadan söyleyecek biri. Bu dostluk aynı zamanda konseyi de mutlu edecektir." Kısa bir es verdikten sonra devam etti. "Güzelsiniz ama beni baş-

tan çıkaracak kadar güzel değilsiniz. Aradığım bütün özelliklere sahipsiniz. Mükemmelsiniz."

Nutkum tutulmuştu. Ağzım açık kalmasın diye pastadan bir lokma daha aldım.

Mükemmelsiniz, demişti. *Beni baştan çıkaracak kadar güzel değilsiniz,* dedikten hemen sonra.

Onu tokatlamak istiyordum. Onu öpmek istiyordum. Bu lezzetli pastayı hem yüzüne fırlatmak hem de bitirmek istiyordum.

Bir lokma daha aldım. Beynimde bir sürü tilki dolaşıyordu. Sonunda birini kuyruğundan yakaladım. "Beni kullanacaksınız," dedim. Düpedüz. Ruhsuzca.

Çatalını pasta tabağının kenarına bıraktı. "Sizi kullanmak gibi bir niyetim yok. Bu bir alışveriş. Sarayda kalın. Herkesin bizimle ilgili bir kanaat oluşturmasına izin verin. Bunun karşılığında saraydaki herkes sizi tanıyacak. Bir daha hiçbir partiyi ya da baloyu kaçırmayacaksınız. O kadar çok davet alacaksınız ki hepsine yetişmeniz mümkün olmayacak."

"Kraliçe olmak istemediğim fikrine nereden kapıldınız?" diye sordum.

"Öyle bir isteğiniz olsaydı baloda diğer kızlarla birlikte sıraya girer ve bulduğunuz her fırsatta bana hakaret etmezdiniz."

Güzel. Demek ki oynadığım oyunu anlamamıştı.

Gözlerimi masadaki kupaya dikmiştim. Kralı oturduğu yerde yeterince kıvrandırdıktan sonra konuşmaya karar verdim. "Arkadaş olmamızı bekliyorsanız yaptığınız inanılmaz kabalığı telafi etmeniz gerekiyor."

"Kabalık?"

"Yeterince güzel olmadığımı söylediniz."

Bu sefer onun ağzı açık kaldı. "Hayır, güzelliğinizin tam kıvamında olduğunu, mükemmel olduğunuzu söyledim."

Zavallıca davranıyordum.

Şimdilik alttan al. Gülümse ve teklifi kabul et.

Çok geçmeden, "Bağışlayın," dediğinde şaşırdım. "Uzun zamandır dört ayaklı canlılardan başka bir arkadaşım olmadı. Söylemek istediğimi doğru ifade edemedim."

Ama o sözler bir kere ağızdan çıkmıştı. Ve bu beni çileden çıkarıyordu.

Yine de üstelemedim. "Teklifinizi ve bahsettiğiniz avantajları kabul ediyorum."

"Mükemmel." Gölge Kral, pastayı itip hâlâ dumanı tüten çorbayı önüne çekti. "Arkadaş olacaksak sana yalnızken Alessandra diyebilirim, değil mi?"

"Henüz arkadaş değiliz Majesteleri ama öyle bir durumda ben size nasıl hitap edeceğim?"

Kralın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynaşıyordu. "Adım Kallias. Kallias Maheras."

"Kallias," dedim, heceleri vurgulayarak.

Kral bana adını bahşetmişti.

Şimdi tek yapmam gereken gönlünü ele geçirmekti.

6. BÖLÜM

Odama giderken burnumdan soluyordum.

Ne demek onu baştan çıkaracak kadar güzel değildim? *Göreceğiz.* Bana öyle bir âşık olacaktı ki diğer bütün kadınları unutacak, onunla işim bittiğinde bana *yalvaracaktı.*

Sonra da ben onu öldürmeden önce hayatını bağışlamam için ağlayacaktı.

Yatağıma doğru yaklaşırken bu tatlı düşünce yatışmamı sağladı.

Kral yanılmıyordu. Masamın üstünde bir yığın mektup vardı ama zarfları hemen açmadım çünkü yatağımın yanında bir adam duruyordu. Sırf erkekleri odamdan kovalamak zorunda kalmakla ilgili krala bir şeyler anlatabilmek için içten içe adamın yakışıklı Leandros olmasını isterdim ama tabii ki değildi.

Bekleyen Myron'dı.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştım. "Buraya nasıl girdin?"

Boyu o kadar uzundu ki başı neredeyse tavana değecekti. Siyah pantolonu ve mürdüm rengi ceketiyle kusursuz giyinmişti. Sesimi duyduğunda bana baktı.

"Alessandra, seni burada görmek ne güzel!"

"Burası benim odam!"

"Evet... ve hizmetçin beni büyük bir mutlulukla içeri aldı. Tek yapmam gereken gülümsemek ve masana sürpriz bir takı bırakmak istediğim yalanını uydurmaktı. Belli ki romantik bir kız."

Yüzümü ekşittim. "Kızın orada burada bunun hakkında konuşmaması hayrına olur."

"Niye ki? Odana bir sürpriz bırakmamın ne fenalığı var?"

Ona bakakalmışken odama neden girdiğini merak ediyordum ki ayakkabılarını çıkarıp yatağıma oturduktan sonra, "Gel yanıma," diye mırladı.

"Çık," dedim sert bir kararlılıkla.

"Evlenmeyi kabul etmemen, bunu yapmak istemediğin anlamına gelmez. Seni çok iyi tanıyorum."

"Fark edemediğin için üstüne basa basa tekrarlamama izin ver. *Seni istemiyorum.* Kral benimle flört ediyor. Kral diyorum Myron. Gölge Kral varken neden bir kontun ikinci oğlunu isteyeyim?"

Myron aniden doğrulduğunda yatak gıcırdadı. "Seni eş olarak almaz. Bakire değilsin. Yaşadıklarımız hâlâ aklımda."

İç çektim. "Myron, tanıştığımızda senin bakir olman, benim de bakire olduğum anlamına gelmiyor."

Ağzı açık kaldı.

"Lord Vasco ve konseye ne dedin?" diye üsteledim. "Seninle konuşmuşlar."

"İlk erkeğin değil miydim?"

Eldivenlerimi hınçla çıkarıp bir kenara attım, ardından ayakkabılarımı yere fırlattım. "Beni iyi dinle. Bir daha asla benimle ilgili tek bir *kelime* bile etmeyeceksin. Beni tanımıyorsun. Babanın işleri yüzünden birkaç kez babamın yanına uğradın. Hepsi bu. Beni de geçerken gördün. O kadar."

"Seni geçerken görmedim. Seni çıplak gördüm. Hem de bir kez değil, defalarca," dedi beni tehdit edercesine. "Bahse girerim konsey ve sevgili Gölge Kral bunu duymaya bayılacaktır."

Gözlerimi tavana diktim. "Bu oyunu böyle oynayamayız. Yoksa unuttun mu Myron? Ne yaptığını biliyorum. Baban sana çok değer verdiği bir şey vermişti. *Sana*... aptal ikinci oğluna. Ve sen onu kumarda kaybettin. Öğrenirse ne olur? Bahse girerim ki seni evlatlıktan reddeder, mirası da ancak rüyanda görürsün."

Myron dişlerini sıkıyordu.

"Sence niye hiç adım çıkmadı Myron? Çünkü bu oyunun nasıl oynandığını çok iyi biliyorum. Şimdi odamdan çık ve benimle bir daha asla konuşma."

Ayakkabılarını aldı ve kapıyı yan odalardan duyulabilecek kadar şiddetli bir şekilde çarparak odadan çıktı. Koridorda kimse olmadığı sürece, tek umudum kimsenin Myron'ın benim odamdan çıktığını görmemiş olmasıydı.

Sabaha taze fikirlerle birlikte uyandım. Kralı ele geçirecek, önüme çıkan herkesi saraydan sürecektim.

Kahvaltıdan sonra mektuplarla ilgilenip hepsini önem sırasına koydum. Düşes ve markizlerden gelen davetiyeleri ayırdım. Kontes ve vikontes davetiyelerini başka bir grupta topladım. Baroneslerden gelenleri açma zahmetine bile girmedim. Sonra sabahımı mektuplara cevap vermek, bazılarını kabul etmek, diğerlerini de reddetmekle geçirdim. Ardından bütün randevularımı takip edebileceğim bir program oluşturup Eudora'ya bir mektup yazdım. Daha çok gece elbisesine ihtiyacım olacaktı. Aynı elbiseyle iki kez görülemezdim.

İki saat sonra hazırlanmama yardım etmesi için hizmetçiyi çağırdım. Doğal olarak ilk geleni kovdum ama ikincisi saç tarama konusunda ustaydı. Saçlarımı mor yakutla süslenmiş bir tokayla tepemde gevşek bir şekilde topladı. Elbette ki bu toka, eski sevgililerimden birinin hediyesiydi. Makyajım kusursuzdu. Üstünde boncuklardan oluşan karmâşık bir desen olan lavanta renkli pantolonumu giymiştim. Menekşe renkli brokar eteğim tek kelimeyle mükemmeldi. Onun üstüne uzun kollu ve eteği yerleri süpüren bir gömlek geçirdim. Son olarak kıyafetimi küçük topuklu siyah çizmelerim ve bileklerimde biten siyah eldivenlerimle tamamlayıp öğle yemeği için aşağı indim.

Beni baştan çıkaracak kadar yeterince güzel değilsiniz.

Bu nefret edilesi sözleri her hatırladığımda burnumdan soluyordum.

Büyük salona erken gelenlerden biriydim. Saraylılar küçük gruplar halinde heyecanla sohbet ediyordu. İçeri girdiğimde birkaç kişi dönüp baktı, konuşmalar fısıltılara dönüştü ve leydiler yelpazelerini açtı.

O sırada bir adam yanıma geldi. "Leydi Stathos! Sizinle tekrar konuşmayı umuyordum."

Sarışın. Yakışıklı. Muhtemelen benden on yaş büyük. Onu daha önce nerede görmüştüm acaba?

"Orrin... Lord Eliades," dedi. "Babanız baloda tanıştırmıştı," diye eklediğinde ona alıcı gözle baktım ve kim olduğunu hatırladım. Baloda kralın dışında tanıştığım tek erkekti. Chrysantha'yı dilinden düşürmüyor, sürekli ikimizi karşılaştırmaya çalışıyordu.

Ondan hoşlanmıyordum.

"Sarayda kaldığı süre boyunca ablanıza hayrandım," dedi cevabımı beklemeden. "Sizin de onun kadar harika olduğunuzu biliyorum! Kralın düzenlediği baloda tanıştığımız için kontesin bağış balosuna benimle birlikte gelirsiniz diye umuyordum. Davet aldığınızdan eminim. Alekto arkadaşımdır ve bizim kadar şanslı olmayanlar için bağış toplanan davetleri çok severim. Harcayacak o kadar çok param var ki!" Şahane bir espri yapmış gibi kahkahayı bastıktan sonra devam etti. "Bir keresinde Naxosia Yetimhanesindeki çocuklara battaniye almıştım. Kaç battaniye aldığımı biliyor musunuz? İki yüz otuz yedi. İnanabiliyor musunuz? O zavallılar..."

"İzninizle," diye sözünü kestim.

Leandros gelmişti. Sonuçta o, ablamla evlenemediği için beni bir telafi ödülü olarak görmüyordu. En ufak bir suç-

luluk duygusuna kapılmadan diğer adama sırtımı döndüm. Aslında onu resmen ve alenen başımdan savmıştım. Bağış. Yetimler... Adamın yakışıklı olması zavallılığını değiştirmiyordu.

Leandros ve yanındakilere bakıp gülümsedim.

"Leydi Stathos!"

"Leandros."

Açık mavi yeleği ve kahverengi çizmeleriyle delikanlı göz alıcı görünüyordu. Bu renk saçlarının rengini iyice belirginleştirmişti. Yanındaki diğer delikanlılar da sanırım bahçedeki davette saray meraklılarını bizden uzak tutan arkadaşlarıydı.

"Alessandra," dedi, ben ona ilk ismiyle hitap ettiğim için. "Seni görmek ne güzel." Böğrüne yediği dirsekle birlikte yalnız olmadığımızı hatırlayınca ekledi. "Arkadaşlarım seninle tanışmaya can atıyor. Bu Petros," diyerek burnu ve yanakları çillerle dolu olan uzun boylu arkadaşını tanıttı. Bu nasıl oluyordu bilmiyordum ama delikanlının kusurları onu daha da yakışıklı yapıyordu. "Bu da Rhouben." İkincisi hayatımda gördüğüm en cesur renklere bürünmüştü. Adeta bir tavus kuşu gibi, mavinin ve yeşilin en göz alıcı renklerinde giyinmişti. Herhalde yüzünün sıradanlığını bu şekilde telafi etmeye çalışıyordu.

"Beyler," diye selamladım.

Sırayla elimi tutup eldivenimin üstüne birer öpücük kondurdular.

"Sonunda," dedi Rhouben elimi bırakırken. "Sarayda benden daha iyi giyinen tek kişiyle tanışmak için yanıp tutuşuyordum."

"Tartışmalı bir konu," dedim. "Ama sadece nezaketen."

Güldü. "Üstelik bir de dürüst biri. Nadir bir hazine."

"Sözlerine dikkat et," diye atıldı Petros. "Artık nişanlı bir adamsın Rhouben. Geri bas."

"Tebrikler," dedim ona dönerek. "Kim bu şanslı leydi?"

Rhouben yüzünü ekşitti. "Melita Xenakis."

"Henüz tanışmadım. Kendisi burada mı?"

Petros omzunun üstünden geriye baktı. "Evet, Rhouben'in ceketine yüzünü ekşiterek bakan tek davetli."

Kim olduğunu hemen anladım. Kusursuz sarı lüleleri mavi brokar elbisesinin omuzlarına dökülüyordu. Aslında bütün kadınların mavi giyindiğini yeni fark ediyordum. Dün mavi giymiştim. Memnuniyetle gülümsedim. Baktığımı hissetmiş gibi başını çevirdiğinde Melita'yla göz göze geldik. Ona olan bakışlarımla sanki bir suç işlemişim gibi kaşları anında çatıldı. Belki de nişanlısıyla konuşmama bozulmuştu.

"Öyleyse şimdiden geçmiş olsun," dedim. "Aşırı korumacı birine benziyor, yanılıyor muyum?"

Arkadaşının sırtına şaplağı indiren Petros kahkahayı bastı. "Tahmin bile edemezsin. Bir sülük gibi Rhouben'in koluna yapışıp gittiği her yere gidiyor. Ah bir de... bak buna bayılacaksın! Babası net bir karar verdikten sonra nişanı Rhouben'e haber verdi."

Rhouben bu sözler üzerine inleyince gülmemek için kendimi zor tuttum. "Peki sen Petros? Flörtün var mı?"

"Artık yok," dedi kederle. "Gözüm Estevan Banis'teydi ama kralın balosunda Lord Oasis'le arka arkaya üç kez dans etti."

"Erkekler bazen çok maymun iştahlı oluyor," dedim.

"Aynen."

"Peki sen Leandros?" diye sordum, genç adamı sohbete dahil etmek için.

"Hiç kimseyle bir bağım yok, o yüzden endişelenmen gereksiz," deyip şeytanca sırıttı.

"Ben de sözlenmiş sayılırım," dedim. "Kral dün gece flört talebini iletti!"

Rhouben ve Petros hemen tebrik etti ama Leandros bir parça bozulmuş gibi görünüyordu. Sohbet devam ederken salona yeni giren beylere gülümsediğimde, onlar da sohbete katılmak üzere yanımıza geldi.

Çok geçmeden on kişi olmuştuk. Bütün genç erkekler bana soru sormak için can atıyordu. Hangi davetlere katılacaktım? Bir sonraki balo için dans kartım dolmuş muydu? Daha önce sarayı niye onurlandırmamıştım?

Leandros ve arkadaşlarına zaten söylediğim için onlara kralla olan flörtümden bahsetmedim. Yeni gelenlerin bilmesi gerekmiyordu çünkü krala oynayacağım küçük oyun için onlara ihtiyacım vardı.

Bir uşak bağırarak duyuru yaptı ama bulunduğumuz köşedeki gereksiz gürültü yüzünden hiçbir şey duyulmuyordu. Çok geçmeden göz ucuyla Gölge Kral'ın salona girdiğini fark ettim. Aslında bu anı bekliyordum. Halihazırda sofraya yerleşenler saygılarını göstermek için hemen ayağa kalktı.

Kallias bir an için durup masadakilere oturmalarını işaret etmeden önce gözleriyle salonu taradı. Doğrudan ona bakmasam da sonunda beni gördüğünü hissedebiliyordum çünkü bana kadar ulaşan bir sıcaklık dalgası vardı.

Petros bir şey dediğinde gereksiz yere yüksek sesli bir kahkaha attım.

Gördün mü? diye bağırıyordum içimden. *Birçok erkek beni güzel buluyor. Çoğu erkek beni karşı konulmaz bir kadın olarak görüyor.*

"Leydi Stathos." Ses yüksek olmasa da bütün odada yankılanmıştı. Etrafımdaki erkekler anında dönüp eğilerek kralı selamladı.

"Efendim, Majesteleri?" dedim.

"Herkese söylediniz mi?"

"Hayır efendim."

Salona dönerken koluyla beni işaret etti. "Leydi Stathos'la sözlendik," derken imalı bir şekilde konsey üyelerinin oturduğu masaya bakıyordu.

Etrafımdaki erkekler sanki bir yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hemen geriledi. Bir tek Leandros, Petros ve Rhouben kralın birlikteliğimizi ilan etmesini umursamıyormuş gibi yerinden kıpırdamamıştı.

Hem bu delikanlılar kralın arkadaşıydı. Onları ayrı tutuyordu. Öte yandan kralın can sıkmaları beni niye ilgilendirsindi ki?

Konsey başkanı Lord İkaros Vasco ayağa kalkıp şarap kadehini kaldırdı. "Mutluluğa!" Herkes kadeh kaldırıp tekrarlarken yaşlı adam gözünü benden ayırmadan şarabından bir yudum aldı.

Gözüm üzerinde, diyordu bakışları.

Tebrikleri kabul edercesine başımı eğmeden önce etrafa bütün içtenliğimle gülümsedim.

Sonra gözlerimi yine krala çevirdim. Yüzünden etrafımın erkeklerle çevrili olmasına bir tepki verip vermediğini anlayamıyordum ama belki de içeri girer girmez yaptığı duyuru anlamak için yeterliydi. Beni *sözlü* olarak sahiplenmişti. Yoksa tek derdi konsey miydi? Sonuçta nişanlandığımıza ikna etmek zorunda olduğu şey, konsey üyelerinden başkası değildi.

O sırada menekşe renkli bir yelek giydiğini fark ettim. Nasıl olduysa bir kez daha aynı renkte giyinmiştik. Sanki bir örnek gibi görünmeye çalışıyorduk.

Sanki kraliçe olmak benim kaderimdi.

Kallias parmağıyla sağ tarafını işaret edince uşaklardan biri duvarın dibinden koşup dikkatle sandalyeyi çekti.

Ah, Kralla mesafesini korumak için öylesine dikkatli davranıyordu ki!

Bu sefer kralın sağ ve solundaki sandalyelerin boş olduğunu fark ettim. İki yanına da kimse oturamazdı.

Ben hariç.

Sağındaki sandalyeye buyur edildiğimde salondakiler suspus oldu. Saraylılar kralın sağındaki sandalyenin benim için çekilişini seyrediyordu.

Hayranlarımdan izin isteyip Kallias'a doğru yürürken eldivenlerimi çıkarıp cebime tıkıştırdım. Yerime oturduğumda hiçbir şeye çarpmamak ya da malum kişiye dokunmamak için dikkatle ellerimi kucağıma yerleştirdim. Yasanın belirlediği beş adımlık mesafeden çok daha yakın oturuyorduk ama Kallias yakınında olmama izin verdiği için şikâyet edecek değildim. Hem ona bu kadar yakınken mis gibi lavanta, nane ve misk kokuları genzimi dolduruyordu. Gölge Kral nefis kokuyordu.

Kallias bir tür sebze çorbasıyla dolu olan kâsesini kâşıklayıp ağzına götürürken, "Bakıyorum da arkadaş edinmeye başlamışsınız," dedi. "Aradığınız takdir bu mudur?"

"Bunu anlamak için henüz çok erken."

Bir uşak kucağıma peçete yerleştirdikten sonra tekrar yerine geçti.

"Bugün çok zarif görünüyorsun," dedi sesini iyice alçaltarak.

Diğerlerinin kulak misafiri olamayacağı kadar uzaktaydık.

"Dünkü sözlerini affettirmeye çalışıyorsun," dedim soğuk bir tavırla.

"Gerçeği söylüyorum."

Eh, bu da bir başlangıç sayılırdı.

Uzakta oturan çiftlerin bana bakmıyormuş gibi yapmalarını izledim. Erkekler, kralın gönlünü kazanmak için ne yapmış olabileceğimi merak ediyordu. Kadınlar bütün hareketimi izliyor, kralın gönlünü *nasıl* kazanabileceklerini hesaplıyordu.

Bir an için Myron'la göz göze geldik ama bana bakarken yakalanınca hemen başını çevirdi.

Aferin.

Kralın sözünü şimdiden yerine getirmesine inanamıyordum. Odamdaki davetiyeler kendisiyle dans etmemin, meyve bahçesinde onunla konuşurken görülmemin sonucuydu. Peki bugünkü sözlenme duyurusundan sonra? Önümde açılacak kapıları hayal bile edemiyordum.

"Sence yarın bütün kadınlar mor giyinir mi?" diye sordum, yemeğimle ilgilenmeden önce.

"Muhtemelen o gün hangi renk elbise giyeceğini öğren-

mek için sabahları hizmetçilerine rüşvet vermeye çalışacaklardır."

Gözlerimi kıstım. "Sen öyle mi yaptın?" derken aynı renkteki kıyafetlerimize imalı imalı bakıyordum. "Yoksa yatak odamın duvarına kaynayıp kendin mi baktın?"

Kocaman sırıttı. "Kadınların giyinmesini gizlice izlememin üzerinden yıllar geçti. Artık on iki yaşında değilim."

Yemeğimi tattım. Tıpkı akşam yemeğinde de olduğu gibi lezizdi. "Hiç yakalandın mı?"

"Ah, evet. Leydi Kalfas beni fark ettiğinde hemen anneme yetiştirdi. Annem beni öyle bir haşladı ki bir daha denemeye bile kalkmadım."

"Seni bir daha yaramazlık yapmamaya ikna edecek ne demiş olabilir ki?"

"Böyle devam edersem, kadınlara bir daha asla yaklaşamayacağımı söyledi. Ayrıca onlara saygı duymazsam kimsenin bana saygı duymayacağını ekledi."

Kâseme bakarken gülümsedim. "Dert ettiğin asla saygı görmemek mi, yoksa kadınlara gizlice bakmaktan fazlasını yapamamak mıydı?"

"İkisi de," dedi itiraf edercesine. "Bir de bu konuları annemle tekrar tartışma korkusu."

Nazik bir kahkaha attım. İçten içe kadınlara gizlice bakmaktan başka tecrübeleri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Dokunmak yasaksa bir ilişki yaşaması da imkânsızdı, öyle değil mi?

Küçük bir sessizliğin ardından, "Konsey üyelerin bizi dikkatle izliyor," dedim.

Masadaki davetliler kadar bariz değildi ama üyeler bize kaçamak bakışlar fırlatıyordu.

"Sofraya oturmalarını yasakladığım için kızgınlar. Zaten bütün gün politika konuşuyorum ama öğle yemeğinde buna izin veremem."

"Konseyde kadınlar da var?" dedim soru sorarcasına. En azından kadınların konsey üyesi olduğunu düşünüyordum ama oradaki erkeklerin eşleri de olabilirlerdi. Modernizmle birlikte kadınlar eskisinden daha özgürdü, daha çok haklara sahiplerdi ama monarşi bu hakları herkese yayma konusunda ağır davranıyordu.

"Evet, Leydi Desma Terzi saray hazinedarı. Rakamlarla arası onun kadar iyi olan birini daha tanımıyorum. Leydi Tasoula Mangas da halkla ilişkilerimi yürütüyor, tüccarlar ve ekonomi konusunda bilmem gerekenleri bana aktarıyor."

"Peki ya diğer iki adam? Vasco'yla tanışma şerefine kavuştum." Bir gün sarayı yönetecek*sem*, konsey üyelerinin isimlerini öğrenmem gerekiyordu.

"Lord Vasco koruyucu davranabilir. Babamın eski bir dostu. Krallıkla en bağlantılı olan kişidir. Çözülmesi gereken bir sorun olduğunda, ilk çözüm hep ondan gelir. Kaiser ise şehirde konuşlanan askerlerimizin generali. Son olarak Ampelios... o da birtakım işleri hallediyor."

"Suikastçı?" diye tahminde bulundum hemen.

Kallias içkisinden bir yudum aldı. "Başka görevleri de var."

Adamın keskin bir bıçakla tabağındaki bifteği eşit parçalara bölüp bıçağın ucuyla da lokmaları dilinin üstüne yerleştirmesini izledik.

"Gösterimiz bu beş kişiye yönelik," diye ekledi Kallias.

"Aristokrat bir ailede doğmasaydım mükemmel bir aktris olacağımı söylerler hep."

"Bundan hiç kuşkum yok." Kallias gözlerini sofradaki davetlilerde dolaştırdı. "Yaşı yaşıma uygun olan insanları davet ettim. Korumam gereken mesafenin önemi yok."

Mesafenin *nedenini* sormak istiyordum. Neden bir yasa, insanların ona dokunmasını engelliyordu? Bunun gölgelerle bir ilişkisi var mıydı?

Ne var ki kralla henüz bu tür soruları sorabileceğim kadar yakınlaşmamıştık.

7. BÖLÜM

Öğle yemeğinden sonra sıradaki davetin ne olduğuna bakmak için hazırladığım programa baktım. Cuma günü Christakos Vikontunun mâlikanesine bir grup sanatçı geliyordu. Seçkin davetliler, bütün engellere rağmen aşkı bulan bir çiftin hikâyesini anlatan *Âşıklar* piyesini seyretmeye davet edilmişti.

Kuşkusuz Kallias da davet almıştı ama gideceğimi ona haber versem iyi olurdu çünkü bana eşlik etmek isteyebilirdi.

Masadaki kâğıtların arasından bir parşömen çekip kendime bir kalem seçtim. Mektubumu sadece onun okuyacağını biliyordum. Yazmaya başladım.

Sevgili Kallias,
Christakos Vikontu ve Vikontesinden evlerinde sergilenecek bir piyes için davet aldım. Piyes bütün imkânsızlıklara rağmen bir araya gelen iki aşığın

hikâyesini anlatıyor. Beraber seyretmemiz oyunumuzu daha ikna edici hale getirmez mi? Bana eşlik edeceğini umuyorum.

Arkadaşın,
Alessandra

Daha bir saat bile geçmeden bir uşak cevabı getirdi.

Çok sevgili Alessandra,
Davetin için teşekkürler ama maalesef reddetmek zorundayım. Bütün hafta boyunca toplantılara girmemi gerektiren yeni bir sorun yaşanıyor. Yemek molası verecek zamanım bile olmayabilir.
Ama ben olmasam da piyesin keyfini çıkar. Harika olacağından eminim. En azından sıkılmadığını bilerek daha rahat çalışabilirim.

Arkadaşın,
Kallias

Temiz bir kâğıt çıkardım.

Kallias,
Sorun ne? Yapabileceğim bir şey var mı?

Arkadaşın,
Alessandra

Alessandra,
Haber eninde sonunda duyulacaktır ama göründüğü kadarıyla krallık topraklarında dolaşan tehlikeli bir

haydut var. Yollarda asillere saldırıp paralarına el koyuyor. Konseyden Leydi Mangas köylüler arasında aniden büyük miktarlarda para akışı olduğunu söyledi, o yüzden haydutun asillerden çalıp halka dağıttığını düşünebiliriz. Doğal olarak, aristokratların korku içinde seyahat etmesine izin veremem. Bu işe bir an önce bir son vermeliyim.
Yardım teklifin için teşekkürler ama yeterince üstüne düşersek bu işe kısa bir sürede son vereceğimizden eminim.

Arkadaşın,
Kallias

Kim çaldıklarını kendine saklamadan halka dağıtırdı ki? Bu paranın doğasına aykırıydı. Herhalde aptal herif yakında yakalanırdı.

Yine de bu işe dahil olmalıydım. Soyulan aristokratlar gelecekte vergilerini *bana* ödeyeceklerdi. Kallias'ın çözemediği sorun, benim de sorunum olurdu.

İyi de çaldıklarını kendinde tutmayan bir hırsız nasıl yakalanırdı? İzini sürmek çok zordu. Bunun üzerine düşünmem gerekiyordu. Meseleyi dikkatle ele almalıydım.

Çok geçmeden Kallias'tan yeni bir mektup geldi. Beni akşam yemeğine davet ediyordu. Tabii ki kabul ettim.

Ancak bu sefer onu bekletmeye karar verdim. Hevesli olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Davet saatinden on beş dakika sonra, birlikte kapımda bekleyen uşakla bir kez daha kütüphanenin yolunu tuttuk.

İçeri adımımı attığım anda kocaman bir tüy yumağı bana doğru koştu ve ayaklarımın dibinde durdu. Onunla ilgilendiğimi görünce de yere yatıp bana karnını gösterdi.

"Beni gördüğüne sevinmene çok sevindim," dedim ayağımla karnını okşarken.

Girmemle birlikte ayağa kalkan Kallias, "Onu çok beklettin," dedi. "Bedeli karnını okşamak olacak."

"Beni bağışla Demodokos," diyerek köpeğin karnını uzun uzun okşadım. Köpek zevkten gözlerini yummuştu. "Bir işim vardı, bitirmeden çıkmak istemedim. Ödeştik mi?"

Ayağımı geri çektiğimde tüy yumağı doğrulup Kallias'a doğru koştu ve nefes nefese ayağının dibine yığıldı.

Kallias oturmamı bekledi, ardından yemeğine başladı.

Yemek servisi yapılmıştı. Akşam yemeğinde kahverengi sosa batırılmış tavuk budu, tuzlanmış sebzeler, tereyağı sürülmüş galetalar ve tatlı için de yanılmıyorsam çikolatalı ekler vardı.

"Yemekleri sana göre düzenledim," dedi Kallias, beni bekleyen ekleri işaret ederek. "Yine de acele etsen iyi olur, böylece diğer yemekler soğumaz."

Geç kalmama bozulduysa da belli etmiyordu. Bedenini saran gölgelerinin hızlı hareketleriyse belki de sadece hayal gücümün ürünüydü.

Eklerin üzerindeki kremaya parmağımı daldırıp dudaklarıma götürdüm. Çatalı boş vererek leziz tatlıyı ağzıma götürüp bir ısırık aldığımda çikolata bütün ağzımı doldurdu.

Aşçıyı övmeyi düşünsem de Kallias'ın yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçtim.

"Bir terslik mi var?" diye sordum, şehvetli sofra tarzımla birlikte dikkatinin dağıldığının farkındaydım.

Genzini temizleyip soruyu duymazdan geldi. "Ne işin vardı?"

"Yeni bir kıyafetin ilk parçalarını hazırlıyorum," dedim. Önceki gün dikmeye başladığım elbiseyi hatırlamıştım. "Yeni bir tarz deniyorum."

"Yine skandal yaratacak bir tarzdır umarım?"

Sırıttım. "Kıyafetlerimin skandal olarak görülmesini anlamakta zorlanıyorum. Sonuçta her yerim kapalı. Ne ayak ne de el bileklerim görünüyor." Tenim görünmediği sürece vücut kıvrımlarımı istediğim gibi sergileyebilirdim.

Gözleri bileğime kayarken tavuktan küçük bir ısırık aldı. "Farkındayım. Bunu benim için mi yapıyorsun? Yoksa eldivenli olmayı mı tercih ediyorsun?"

Eldivenlerine baktım. "Eldivene karşı değilim. Kıyafetimi tamamlayan eğlenceli aksesuarlar... Ama yasalar birbirimize dokunmamızı engellediğinden, uzun süre bir arada olduğumuzda eldiven takmak akıllıca bir işmiş gibi geliyor."

"Kendini gayet güzel korumaya alıyorsun." Yüz ifadesini anlayamıyordum. Benimle şakalaşıyor muydu? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Meraklanmıştım. "Beni öldürür müydün? Yani sana dokunsaydım?"

Kadehini yudumlarken gözlerini gözlerime dikti. "Bana neden dokunacakmışsın ki?"

"Arkadaşların birbirine dokunması son derece doğaldır. Tokalaşmak, sarılmak, biri sinir bozucu bir şey söylediğinde onu şakadan itmek... Herhalde arkadaşların olmuştur? Leandros eskiden çok yakın arkadaş olduğunuzu söyledi."

Cevap vermeden gözlerini tabağına çevirdi ama öyle kolay pes etmeyecektim.

"Bence kral olduktan sonra arkadaşlarını kendinden uzak tutman çok da gerekli değildi. Hepsini annenle babanın katili olarak göremezsin ya?"

"Katil bulunana kadar kimseye güvenemem."

"İyi de böylesi korkunç bir olaydan kimin ne kazancı olabilir ki?" diye sordum.

Omuz silkti. "Belki de kral olmama yardım ettiğini düşünüyordu."

"Gerçekten arkadaşın olsaydılar, anne ve babanın incinmesini hiç istemediğini bilirlerdi."

Kallias lokmasını yutup sustu. Sanki bana bir şeyi söyleyip söylememe konusunda hesap yapıyordu. "İnsanları kendimden uzak tutmamın tek nedeni bu değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Yine gözlerime baktı. "Kralla kraliçenin katilini bulmaya çalışmak başka şey, onların katilini ararken beni öldürmeye çalışan birinin olması bambaşka bir şey."

"Biri seni öldürmeye mi çalışıyor?" diye sordum şaşkınlıkla. "Nereden biliyorsun?"

Tavuğunu bitirip tuzlu salatalığa geçti. "Bir kez denedi bile. Geçen ay eldivenimin bağcıklarına zehir sürülmüştü. Taktığımda ellerim adeta alev aldı. Dediklerine göre zehir bir dakikadan kısa bir sürede kalbime ulaşabilirmiş."

Eldivenlerinin sakladığı ellerine göz attım. "Şimdi iyi misin? Nasıl kurtuldun?"

"Ben kolay öldürülemem. Gölgelerim beni kurtardı."

Acaba yanık izlerini saklamak için mi eldiven takıyordu? Şu zehir kulağa gerçekten de korkunç bir şeymiş gibi geliyordu. "Ve arkadaşlarının bu işle bir bağlantısı olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Arkadaşlarım. Konsey. Aristokratlar. Saraydaki uşaklar. Herkes olabilir. İşimi şansa bırakamam."

Aklıma Leandros, Petros ve Rhouben geldi. Eski dostları Kallias'ı gördüklerinde yüzlerinde beliren ifadeye bakılırsa içlerinden herhangi birinin katil olabileceğinden kuşkuluydum. Arkadaşları onu özlüyordu. Hem cinayetten ne gibi bir çıkarları olabilirdi ki? Leandros'un amcası konseydeydi. Kral olmazsa İkaros Vasco iktidarı ele geçirebilecek kadar güçlüydü. Ama bu Leandros'a hiçbir şey kazandırmazdı. Tahta geçemezdi; çünkü kralın uzak bir akrabasının tahta geçme olasılığı daha yüksekti.

Hem Petros iktidar sevdalısı biriymiş gibi görünmüyordu. Ailesini çok tanımasam da bir taht iddiası olamazdı. Gördüğüm kadarıyla Rhouben de nişanlısını özgürce seçebilmekten başka bir şey istemiyordu.

Düşüncelerimi kendime sakladım. Kral kimseciklere güvenmemeye karar verdiyse, onu aksine ikna etmem pek mümkün görünmüyordu. Hem üstelemem onun benden de *şüphelenmesine* neden olurdu.

"Kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?" diye sordum. "Saraydakilerden biri olması dışında bilgi edinebildin mi?"

Kallias kadehinin üzerinden kuşkulu gözlerle bana baktı.

"Takdir görme biletimsin, unuttun mu? Sen olmadan hiçbir şeye sahip olamam. Ne davetler ne de saygı..." Tabii ikincisini kendim elde etmeliydim. "Ben varken kimsenin seni öldürmesine izin veremem. Yardım etmek istiyorum."

Açıklamamdan tatmin olmuş gibi başını salladı. "Sanırım konseyden biri bu işin içinde. Ölürsem tahta geçecek doğrudan bir akrabam yok. Haliyle imparatorluğu sonsuza kadar konsey yönetecektir. En azından yeni hükümdar belirlenene kadar. Bir sürü uzaktan kuzenim var. Taht için savaşa tutuşacaklardır. Ayrıca katil, bir aristokrat ya da asker olmalı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kralla kraliçenin öldüğü gece, içeri alınan köylü asiler karmaşa yarattığı için sarayın bütün kapıları kapatılmıştı. Annemle babamın güvende tutulduğu odaya aristokratlardan başka kimse giremiyordu. Kapılar tekrar açıldığında cesetleri bulundu."

"Sen neredeydin?" diye sordum.

"Sarayın diğer kanadında. Aristokratların oğullarıyla maç yapıyorduk. Saraydaki nişancılar keşfedildiğinde bizi hemen başka bir güvenli odaya götürmüşlerdi."

"Ama kralla kraliçeyi öldüren o nişancılar değildi?"

"Evet. Daha kral dairesine ulaşamadan hepsi yakalanmıştı. Aslında karmaşa dikkat dağıtmak için çıkarılmıştı. Annemle babamı öldürebilmesi için birinin katili içeri sokmuş olması gerek."

Sessizlik çöktü. Ne Kallias ne de ben yemeklerimize dokunabiliyorduk.

"Sıkıcı bir konu," dedi sonunda. "Dertlerimle seni de üzmek istemem. Yardım etmek istemeni takdir ediyorum ama bu senin endişelenmeni gerektirecek bir konu değil."

"Arkadaşın olacaksam tabii ki derdini paylaşmak isterim?"

Yine düşüncelere dalmış gibi sustu.

Kafasını dağıtmak için neşeyle atıldım. "Konsey oyunumuza ikna olmuş gibi görünüyor."

Gözlerini kırpıştırırken gölgelerinin rengi açılıp yavaşladı. Artık sakin bir haleden farklı görünmüyorlardı. "Öyle. Bugün toplantılarda sürekli beni tebrik ettiler."

"Demek beni onaylıyorlar?" Lord İkaros benimle ilgili kuşkularından vaz mı geçmişti?

"Bu aşamada rahmi olan her şeyi onaylayacaklarından eminim. Eksantrik hallerinle ilgili tek bir kelime etmediler."

"Eksantrik haller derken?"

"Kıyafetlerin," dedi gülümseyerek.

"Gölgelerle kuşanan birinden bu sözleri duymak hiç adil değil."

"Gölgelerim dışında gayet normal giyiniyorum."

"Ama bunu kimse fark etmiyor. Karanlık bir odadaki kıvılcım kadar göz alıcısın. Oysa ben? İlgi çekmek için çaba harcamam gerekiyor."

"Artık buna gerek yok," dedi. "Kralın sözlüsüsün. Bu kadarı bile seni dünyanın en popüler kızı yapar."

6. BÖLÜM

Ertesi sabah beni yeni bir mektup yığını bekliyordu. Çoğunluğu öğle yemeği, balo ve ziyafet davetiydi. Ama aralarından bir tanesi dikkatimi çekti. Babam yazmıştı.

Sevgili Alessandra,
Kralın sarayda sözlendiğinizi duyurduğundan yeni haberim oldu. Tebrikler. Seninle gurur duyuyorum. Gerçi haberi senden almak yerine, Lord Eliades'ten aldığım için hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. (Zavallı adam sana abayı yakmış. Haberi duyunca çok üzüldü. Kralla işler istediğin gibi gitmezse, onu yedek plan olarak düşünebilirsin. Orrin çok ama çok zengin bir adam.)

Eliades'le evlilik düşüncesini kafamdan kovabilmek için

başımı iki yana sallamam gerekti. Yakışıklı sayılırdı ama bunun etkisi bile en fazla iki dakika sürüyordu çünkü sohbet etmeye değer bulduğu tek konu hayırseverlik ve kediciklerdi.

Okumaya devam ettim.

Ablan da sözlendiğini duyunca çok sevindi. Dedi ki...

Paragrafı atladım.

Bu arada eve Drivas Baronu Faustus Galanis'e eşlik eden bir polis geldi. Lord Drivas'ı hatırlıyorsun, değil mi? Sanırım oğlu Hektor'la arkadaştın. Eminim zavallı oğlanın üç yıl önce ortadan kaybolduğunu da hatırlıyorsundur? Lord Drivas oğlunun öldüğüne kanaat getirmiş, o yüzden Komiser Hallas bir soruşturma yürütüyor. Hektor'la ilişkin hakkında bir sürü soru sordular. Kaçtıktan sonra nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin olmasını umuyorlar sanırım.

Hektor'u sadece babasıyla birlikte evimize geldiği zamanlarda birkaç kez gördüğünü söyledim ama şahsen sormak üzere sana uğrarlarsa şaşırmam. Hektor'u son gördüğün zamanla ilgili söyleyebileceğin her şey muhtemelen işlerine yarayacaktır.

Tanrı aşkına! Umarım oğlan yatak arkadaşlarından biri değildir. Soruşturmada bunun ortaya çıkması hiç hayrına olmaz. Özellikle de kralla bir yola çıkmışken!

Çok dikkatli ol canım. Belki kralla işleri hızlandırabilirsin. Hmm?

Seni çok seven Baban

Sonuna geldiğimde mektubu yumruğumda sıkıyordum.

Bu soruşturma da nereden çıkmıştı? Hektor'un cesedini bulmuş olamazlardı, öyle değil mi? Hayır, bulamazlardı. Bu mümkün değildi...

Öldürdükten sonra Hektor'un cesedini odamdan çıkarmam çok zor olmuştu.

Tek şansım bana yatağımda saldırmış ve son nefesini de yine yatağımda vermiş olmasıydı. Bu sayede onu boş bir sandığa yuvarlamayı başarmış, bulabildiğim en büyük asma kilidi bulup kapağı kapatmadan önce anahtarı Hektor'un cesedinin yanına bırakabilmiştim.

Baltası olmayan hiç kimse o sandığı açamazdı.

Ama odam yine de berbat haldeydi.

Çarşaflarımı şöminede yakmış, oda hizmetçime aybaşı olduğum için döşemenin lekelendiğini söylemiştim. Yalanıma inanması şaşırtıcı olmuştu. Hamileliği engelleyen bir karışım içtiğim için aylardır kanamamıştım.

Hektor'un kokmaya başlayacağını biliyordum, o yüzden ertesi gün birkaç hizmetçi çağırıp sandığı arabaya taşıtmış, arkadaşlarla piknik yapacağımı söyleyerek atları kendim sürmüş, sonra Undatia Ormanında mükemmel bir yer bulunca da karanlık çökene kadar beklemiştim. Hektor'la tanıştığımdan beri geceleri sık sık dışarı çıkıyordum; sonrasında babamdan azar işiteceğimi bilsem bile ne çalışanlar ne de babam çıkmamı sorun etmiyordu.

Çukuru kazmak hayatımda yaptığım en rezil şeydi. Sızla-

yan kaslarımı dinlendirmek için verdiğim molaların sıklığı nedeniyle işim neredeyse bütün gece sürmüştü. Yeterince derin olduğuna karar verdiğimde ise bir hata yaptığımı fark etmiştim.

Çukur çok derindi ve yukarı tırmanamıyordum.

Panikle çığlıklar atmıştım. Yanımda kürekten başka bir şey yoktu. Belki kürekle bir merdiven kazabilirdim ama bunu denememe gerek bile kalmadan bütün gücümün tükeneceğinden emindim.

Üstüne bir de yağmur başlamıştı.

Sonunda çizmelerimi çıkarmayı akıl etmiş ve topuklarını toprağa saplayarak çukurdan çıkmayı başarmıştım. Bütün kaslarım acıyla çığlık atıyordu, elbisem sırılsıklamdı, ağzım ve burnum çamurla dolmuştu.

Ama kendi kazdığım mezarda ölemezdim.

Sandığı arabanın arkasından ittiğimde kapak çatlayarak açılmıştı. Toprağı geri atmaya başladığımda Hektor o çatlaktan bana bakıyordu.

Çok dikkatliydim. Yağmur atların izlerini silmişti. Ertesi sabah erkenden döndüğümde tek yapmam gereken elbisemi yok edip kimseye görünmeden odama çıkmak olmuştu.

Hektor'u da hayatım boyunca olan diğer her şeyde olduğu gibi kendim halletmiştim. Tek başıma ve bütün becerikliliğimle.

Hektor'u bulamazlardı. Birileri Undatia Ormanına gitse bile mezarın yerini bulmaları imkânsızdı.

Yani Lord Drivas mutlaka Hektor'un uzun bir tatile çıktığını düşünüyor, oğlunu bir şekilde bulmayı umut ediyordu. Gerçi umurunda olması da tuhaftı; sonuçta Hektor onun dördüncü çocuğuydu.

Her halükârda bir şeyler değişmişti ve bunun beni etkilemesine izin veremezdim. Yapılacak araştırmalar sadece dikkatlerin benim üstümde daha çok yoğunlaşmasına neden olurdu. Lord Drivas ve komiser kapıma gelirse diye cevaplarımı özenle hazırlamalıydım. Gelmezlerse hayatıma eskisi gibi devam edecektim.

Birkaç gün sonra kraliçenin oturma odasında, gece renklerindeki tavanı seyrediyordum. Kraliçe olduğumda sanırım bu odayı yenileyecektim. Yıldızları istediğim zaman dışarıda görebilirdim. Tavanda normalde göremediğim şeyleri görmek hoşuma giderdi. Belki Naxos'un fethettiği beş krallıktan manzaralar yaptırırdım. O krallıklar da yakında benim olacaktı.

"Bak," dedi Hestia. "Düzgün yapmış mıyım?"

Gösterdiği işe baktım. "Hayır. Dikişler eşit ve daha sıkı olmalı. Yoksa denemeye kalktığında üstünden dökülecek."

İç çekti. "Tamam. Daha sıkı ve daha eşit. Bunu yapabilirim. Ama bu dikişi nasıl düzeltebilirim?"

İğneyi elinden alıp ucunu son ilmiğe geçirerek ipi gevşettim. Sonra da ona geri vererek, "Tek tek sök," dedim.

Hestia yerine oturup bütün dikkatini işe verdi. Önceki

gün giydiğime benzer şahane bir turkuaz elbise giymişti. Beni her açıdan taklit etmesinin sarayda bir yerlere varmasına yarayıp yaramayacağını merak ediyordum.

Öte yandan Rhoda, bütün vücut hatlarını ortaya koyan parlak sarı bir elbise seçmişti. Yas dönemiyle ilgili önerimi harfiyen yerine getiriyordu. Hestia'nın yanına oturmuştu. İşlediği çiçek deseni için hangi ipliğin iyi olacağı konusunda Galen'e fikrini sordu. O da incelemesi için farklı renkleri önüne serip her birinin nakışa olabilecek muhtemel katkıları hakkında fikir belirtti. Kızın uşağıyla böylesine bir ilişki geliştirmiş olması beni hâlâ şaşırtıyordu ama bir yorumda bulunmayacak kadar ondan hoşlanıyordum. Rhoda öyle istiyorsa Galen'a iyi davranabilirdim.

Öte yandan delikanlının ona olan bakışlarının farkında olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Belli ki Galen, kızın giyim kuşamındaki ani değişiklikle birlikte fena halde afallamıştı. Belki de sadece kızın değişiminden etkilenmişti.

Oturma odasının kapısı aniden açıldığında çoraplı ve peruklu bir uşak kucağında bir kutuyla içeri girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı Rhoda ayağa fırlayarak. "Bu odaya erkekler giremez."

Belli ki bu kural Galen için geçerli değildi.

"Bağışlayın hanımlar ama kral gönderdi. Leydi Stathos için bir şey getirdim."

"Buradayım," derken yüzümde güller açıyordu.

"Leydim," diyen uşak önümde iki büklüm eğildikten sonra siyah kutuyu uzattı.

Kutunun sarıldığı kâğıt parmaklarımın altında hışırdıyordu. Kan kırmızısı kurdele kutunun tepesinde bir fiyonk yapılmıştı. Oldukça hafif sayılırdı ve içinden birazcık lavanta kokusu alabiliyordum.

Demek ki Kallias kendisi hazırlamıştı.

"Ah, hadi aç Alessandra," dedi Hestia tizleşen sesiyle. "Kralın hediyesini aç!"

Fiyongu çektiğim anda kurdele çözüldü. Özenle kağıdı açtım. Nedense yırtmanın yakışıksız kaçacağını hissetmiştim. Sonunda kapağı açtığımda kutunun menteşelerinden hiç ses çıkmamıştı.

Nefesim kesildi.

Âşıklarım bana sayısız mücevher ve değerli taş hediye etmişti ama bu...

Siyah kadifenin içinde, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir kolye vardı. Yakutlar taç yaprakları gibi kesilmiş ve yumruk büyüklüğündeki bir goncanın etrafına yerleştirilmişti. Bütün bu taşları siyah renkli bir çelik tutuyor, taç yapraklarına harika bir çerçeve çizerek mücevherin daha çok göze çarpmasını sağlıyordu.

Odadaki kadınlar hayranlıkla nefeslerini tutmuşlardı.

Rhoda, mücevhere alıcı gözle bakmak için omzumun üzerinden uzanıp, "Vay vay," dedi. "Belli ki kralın aklını başından almışsın." Ardından sesini alçaltarak ekledi. "Bravo, Alessandra."

Hestia o kadar yakınıma sokulmuştu ki nefesi taşları buğulandırıyordu. Hemen kapağı kapatıp kutuyu uşağa geri verdim. "Daireme götürün."

"Emredersiniz." Adam geldiği gibi çıktı.

"Nasıl biri?" diye sordu Rhoda. "Kral yani?"

Bütün kadınlar yaptıkları işleri unutup oturdukları yerden öne doğru eğilmişti.

"Son derece akıllı ve becerikli," dedim. Aklımda boğuştuğu toplantılar ve sorunlar vardı. "Ayrıca çok ince düşünceli."

"Ah, bize ayrıntı ver!" dedi Hestia.

Gösterilen ilginin sarhoşluğuyla onlara aklımdakileri anlatmadan edemedim. Akşam yemeğinde her şeyden önce tatlıyı yediğimizi, yeni elbiselerime olan iltifatlarını, lavanta ve nane kokuşunu, dev köpeğini ne kadar çok sevdiğini anlattım ve onun hakkında yanlış bildikleri şeyleri düzelttim. Baş başayken Kallias'ın eldivenli elimi öptüğünden, kulağıma geleceğimizle ilgili fısıldadıklarından, herkes uykudayken geceleri yıldızların altında yaptığımız romantik yürüyüşlerden bahsettim.

Sonuçta bir ilişki yaşadığımıza herkesi ikna etmem gerekiyordu.

"Romantik biri," diye sözümü bitirdim. Odadaki herkesin, ağzımdan çıkan her bir kelimeyi duymak için can atmasına bayılıyordum.

Hizmetçiler uzayan bir toplantı nedeniyle Kallias'ın akşam yemeğini benimle yiyemeyeceğine dair bir not getirdiler. Herhalde şu haydutu durdurmak için hâlâ uğraşıyordu.

Sarayda dedikodular başını alıp yürümüştü. Belli ki saray yine saldırı altındaydı. Asiller krala baskı yapıyordu.

Odamda tek başıma yemeğimi yerken masanın üzerine yerleştirdiğim kolyeyi hayranlıkla seyrettim.

Sonra bir hizmetçi soyunmama ve geceliğimi giymeme yardım etti. Tasarladığım gecelikler hakkında bir fikri varsa bile hiçbir şey söylemedi.

Kremsi sarı renkte, ipek bir gecelik seçmiştim. Kolları ise... askıları omuzlarımdan düşüyor, dekoltem de görenlere göğüslerim hakkında oldukça iyi bir fikir veriyordu. Aslında bayağı bir fikir verdiği söylenebilirdi. Tasarımım daha fazlasını görmek için can atan bir adamı delirtmeye yetecek sınırdaydı.

Keşke dekoltemi gösterebileceğim birileri olsaydı.

Ellerimden destek alarak yatağımın kenarına kıvrılırken, Kallias aniden odada belirince ister istemez ayağa fırladım. Kalbim deli gibi atıyordu.

Daha önce de duvarlardan geçtiğini görmüştüm ama buna henüz alışamamıştım. İçimden bir ses buna asla alışamayacağımı söylüyordu.

Neyse ki çığlık atmamıştım. En azından bununla gurur duyabilirdim.

Tamamen odama girdi ve yüzüne baktığımda bana ateş saçan gözlerle baktığını fark ettim. İki yanındaki yumruklarını sıkıyordu. Saat oldukça geç olmasına rağmen tepeden tırnağa günlük kıyafetleriyleydi.

"Soyunurken kadınları gizlice izlemekten vazgeçtiğini sanıyordum," dedim.

"Giyiniksin," derken belli belirsiz dişlerini sıkıyordu.

"Olmayabilirdim. Önce kapıyı tıklasan..."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Karşımdakinin kral olmasının hiçbir önemi yoktu. Kimsenin karşısında korkuyla büzüşemezdim. "Senin neyin var? Hiçbir şey yapmadım."

Odanın diğer ucundan bağıramayacağı için aramızda bir adım mesafe kalana kadar bana yaklaştı. "Bütün saray çalkalanıyor! Annemin dikiş odasındaki leydilere birbirimize dokunduğumuzu söyledin mi, söylemedin mi?"

Sırtımda buz gibi parmaklar dolaşıyordu. Yalan söyleyip söylememe konusunda kararsızdım. "Hizmetçiler dedikodu yaparken abartır."

"Sen. Ne. Anlattın?"

Yataktan uzaklaştım. "İlişkimizin ciddi olduğuna insanları ikna etmeye çalışıyorum. Beraberken yaptıklarımızı biraz süsleyerek anlattım. Geceleri yürüyüşe çıktığımızı ve baş başayken bana normalden daha yakın davrandığını söyledim."

Niye bu kadar endişelenmişti ki? İtibarını korumak gibi bir derdi olmadığı kesindi. Sonuçta o bir kraldı. Krallar dilediklerini yapabilirdi.

"Birbirimize dokunduğumuzu söyledin mi? Bu kelimeleri kullandın mı?" diye üsteledi.

Doğru kelimeleri bulmak için beynimi zorladım. "Yalnız olduğumuzda eldivenli elimi öptüğünü söyledim."

"Eldivenli? Eldivenli dediğinden emin misin?"

"Eminim. Neden?"

Elini geçirdiği saçları bozulup kulaklarının üzerine döküldü. "İnsanlara yasaları çiğnediğini anlatamazsın. Hiç kimseye..."

"Bana kızmaya hakkın yok!" diye patladım. Yeterince alttan almıştım. "Bana ilişkimiz konusunda herkesi ikna etme görevi verdin. Anlaşmamız buydu. Yapmamam gereken şeyleri baştan söylemeliydin. İnsanların birbirimize dokunduğumuzu düşünmelerini neden istemediğini söyle bakalım. Sakın bunun kendi güvenliğim için olduğunu söyleme. Sonuçta kralsın, affetme gücün var. Bu dedikodular neden seni bu kadar endişelendiriyor?"

Yüzündeki öfke dağılıverdi. Sanırım karşısında gecelikle durduğumu yeni fark ediyordu. Gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. Tıpkı ilk tanıştığımızda baloda yaptığı gibi.

"Çünkü beni zayıflatıyorlar," dedi ve topuklarının üstünde döndüğü gibi duvarda gözden kayboldu.

9. BÖLÜM

Ertesi sabah hizmetçimden gardırobun içinden kırmızı bir şeyler bulmasını istedim. Aslında hangi elbisemi getireceğini çok iyi biliyordum. Kabartmak için iç etek gerektiren, uçları yerleri süpüren bir elbiseydi. Belimden aşağı kısmına inen ipek kumaş yer yer toplanıyor, zevkli bir kırışıklık görüntüsü veriyordu. Siyah üst kısmı belimi sarıyor, göğüslerimin biraz üzerine kadar yükseliyor ve gövdemi sımsıkı sarmalıyordu. Kolsuz bir elbiseydi ama eldivenlerim neredeyse omzuma kadar geliyordu.

Kollu bir elbise giyerek kolyeme haksızlık etmek istemiyordum.

Hizmetçim kolyeyi takmayı bitirdiğinde ucundaki kırmızı gonca iki köprücük kemiğimin tam ortasındaydı. Kıyafetime mükemmel uymuştu.

Kral için giyinmemiştim. Gece yaşananlardan sonra kral

umurumda değildi. Hayır, kolyeyi takmamın tek nedeni oturma odasındaki leydilerin hediyeyi aldığımı görmüş olmasıydı. Takmazsam ne derlerdi?

Hazırlandığımda taze meyveler, şekerli lapa ve taze sıkılmış portakal suyuyla dolu bir tepsi masanın üzerine yerleştirildi. Ardından başka bir uşak ikinci tepsiyi getirip küçük masamın karşı tarafına bıraktı.

"Bu ne?" diye sordum.

O sırada Kallias kapıdan girince hizmetçiler hemen dışarı çıkıverdi.

"Aklıma gelmeliydi," diye homurdandım sofraya oturmaya hazırlanırken.

Acaba yine beni azarlamaya mı gelmişti?

"Kahvaltıyı beraber ederiz diye düşünmüştüm," dedi sandalyemi tutarak. "İnsanları ikna etmek için odana daha sık uğramalıyım. Tabii itibarın zarar görmesin diye yatak odandan uzak duracağız."

Portakal suyumdan bir yudum aldım. "Dün gece yatak odamdaydık. Orayı sadece bana bağırmak için mi kullanacaksın?"

Mahcup gözlerini yere indirdi. "Düşünmeden davrandım. Leydilerin dedikoduyu abarttıklarını bilmeliydim." Bu sefer gözlerini tepsiden kaldırıp bana baktı. Boynuma bakıyordu. "Hediyemi sevdin mi?"

"Sen gelip bana bağırmadan önce daha çok seviyordum."

Gözleri kararırken saçlarına daldırdığı eli öylece kalakaldı. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi hiç kıpırdamıyordu. "Ah," dedi sonunda. "Henüz özür dilemedim."

"Evet, dilemedin."

"Dün gece sana karşı aptallık ettiğim için üzgünüm. Bir daha yapmayacağıma söz verirsem beni bağışlayabilir misin, arkadaşım Alessandra?"

"Tam olarak ne yapmamaktan bahsediyorsun?" diye sordum.

"Öncesinde seninle konuşmadan bir sonuca varmamaktan. Öfkelenmemekten."

Düşünüyormuş gibi oyalandım ama elbette onu bağışlayacaktım. Bu hayatımda duyduğum en içten özürdü.

"Daha iyi hissedeceksen, sen de bana bağırabilirsin," diye öneride bulundu.

"Bağırma havasında değilim."

"O zaman istediğin bir zamanda bana bağırabilirsin. En adili bu olur."

Gülümsemeden edemedim. "Seni affediyorum."

Omuzları gevşerken önündeki tepsiye odaklandı. Sonra da başını kaldırmadan, "Kolye sana çok yakışmış," dedi.

Hâlâ tepkimi anlamaya çalışıyordu. Yoksa kolyeyi sevmemiş olabileceğimden mi korkuyordu?

"Aldığım en zarif hediye," dedim içtenlikle.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bugüne kadar erkeklerden bir sürü hediye almışsındır kuşkusuz."

"Kuşkusuz," diye yanıtladım cilveyle.

"Lord Eliades hediyelerle gönlünü kazanmaya çalıştı mı?"

"Demek onun benimle ilgilendiğini sen de fark ettin?"

"Bence saraydaki herkes gönlünün sende olduğunu söyleyecektir."

Gülümsedim. "Hayır, henüz bana âşık değil."

"Güzel." Kısa bir anlığına düşündükten sonra ekledi. "Çünkü insanların benden başka birinin daha seninle flört ettiğini düşünmesi hiç hoş olmaz. Dahası planımız mahvolur."

"Elbette."

Ses tonunda belli belirsiz bir kıskançlık mı duyuyordum?

Akşam için odama girdim. Oturma odasında leydilerle harika bir öğleden sonra geçirmiş, Kallias'ı kahvaltıdan sonra görmemiştim.

Toplantı odalarına girmenin bir yolunu bulmak her geçen an biraz daha önemli bir hal alıyordu. Sadece krallığı yönetme yolunda bir adım öne geçmek istemiyordum, aynı zamanda Kallias'ın zamanının büyük kısmını geçirdiği bu yerde olmam gerektiğini hissediyordum.

Daha fazla zaman geçirmezsek onu kendime nasıl âşık edebilirdim ki?

Sade geceliğimi üstüme geçirdikten sonra hizmetçimi yollayıp yatağa yaklaştım.

"Alessandra."

Korkuyla ani bir iç geçirdiğimde neredeyse kendi nefesimde boğuluyordum. Elim kendiliğinden yukarı kalkıp kalbimin üstüne konmuştu.

"Burada ne işin var Myron?" Gardırobumun bir köşesinde saklanmasına rağmen üstündeki kusursuz brokarda tek bir kırışık bile yoktu. "Gardırobumda ne işin var?" diye üsteledim.

"İçeri gizlice girmemin tek yolu hizmetçinin temizlik yaparkenki dikkatsizliğinden faydalanmaktı. Sonrasında da seni bekledim."

"Artık hiçbir şekilde konuşmayacağımızı açıkça belirttiğimi sanıyordum. Hangi *cesaretle* bana karşı çıkabiliyorsun? Bunun sonucuna katlanacaksın."

Yatağımın yanındaki minderli sandalyeye yayılırken sanki babasının mirasına konmuş gibi sırıtıyordu. "Sorun da bu, Alessandra. Artık beni tehdit edemeyeceksin."

Ona belli etmiyordum ama tüylerim diken diken olmuştu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Duymadın mı? Babam bu sabah öldü. Ağabeyim ise vikont oldu. Proteus'la bayağı sıkı fıkıyız. O lanet olası madalyonu kumarda kaybetmem umurunda bile olmayacaktır. O da kumarı sever."

Kanımın donduğunu hissedebiliyordum. Ona karşı kullanabileceğim bir kozum kalmamıştı. "Sahip olduklarını kuruşuna kadar kaybetmemesine bakılırsa Proteus kumarda senden daha iyi olmalı."

Dişlerini sıkan Myron birden ayağa fırladı. "Hayır... Artık benimle böyle konuşamazsın Alessandra. Tabii bütün sarayın senin nasıl bir sürtük olduğunu öğrenmesini istemiyorsan."

Katıksız bir öfke damarlarımda titreşirken gözüm kararadı. Hançerim çizmemdeydi. Bir an için onu kullanmayı düşündüm.

Ama Hektor'un ölümü araştırılıyordu. Elimi bir kez daha kana bulayamazdım. Üstelik cesedi saraydan görülmeden

çıkarmam mümkün değildi. Hayır, bu meseleyi incelikle çözmem gerekiyordu. Belki de öldürmek için Myron'ı kandırarak saraydan çıkarabilirdim?

"Nutkun mu tutuldu?" diye üsteledi. "Yoksa söylediklerimi hazmetmek için biraz zamana mı ihtiyacın var? Belki kafanı toplamana yardım edebilirim." Öne doğru eğildi. "Artık benimsin. Ne zaman ne dersem yapacaksın. Ve hizmetine yarın akşam beni vikontun piyes davetine götürerek başlayabilirsin."

"Piyes?" diye sordum. "Niye gitmek istiyorsun ki?"

"Çünkü nüfuzlu arkadaşlar edinme zamanım geldi. Bir sürü insana bir sürü borcum var. Bu konuda ağabeyimin elinden pek bir şey gelmiyor. Ama sen? Kralla oynaşan kadın? Sen beni krallığın en prestijli evlerine sokacaksın. Ve dünya seni... kralın *gözdesini* kolumda gördüğünde, beni dikkate almaları gerektiğini anlayacak."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Yüzümdeki yenilmiş ifadeyle yatağımın kıyısına otururken elimden geldiğince sakin bir şekilde nefesimi dışarıya verdim.

"Sana yanlış davrandım Myron. Çok üzgünüm. Ama düşman olmamıza gerek yok. Birbirimize yardım edebiliriz. Seni memnuniyetle davete götürürüm."

"Numarayı kes," dedi duygusuzca. "Rol yaptığını bilecek kadar seni tanıyorum."

"Rol yaptığımı asla anlayamayacağından emin olabilirsin."

Myron'ın yanakları kızarırken boynundaki damarlar belirginleşti. Çok geçmeden üzerime yürüyüp bana vuracak-

mış gibi elini kaldırdı. Ama sonra durdu. "Şiddet taraftarı değilim. Sana vurmam gerekmiyor. Dediğim gibi... artık benimsin. Beni o piyese götür, yoksa krala geçirdiğimiz zevkli geceleri anlatırım."

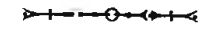

Bunun başıma geldiğine inanamıyordum.

Her zaman kralın yanında otururdum ve bütün asiller, yeterince bakarlarsa hayatın en büyük sırlarını çözebileceklermiş gibi her hareketimi dikkatle izlerdi.

Peki ya bugün?

Bugün solumda kral değil, Myron oturuyordu. Eliades Kontu Orrin, bu fırsatı değerlendirerek sağımdaki sandalyeye yerleşmişti. Rhoda ve Hestia, masanın karşı tarafından soran gözlerle bana bakıyordu. Bense gözlerimi çorba kâsemden kaldıramıyordum.

"Bağış balosunda gözlerimiz sizi aradı," dedi Orrin. "Naxos'taki evsizler barınağı için iki bin neko bağışladım. Yıllık gelirimin yanında bu bir hiç kalır ama bu yıl daha fazla bağış yapma niyetindeyim."

Myron kulağıma eğildi. "Gülümse canım. Herkes bizi seyrediyor. Kendine gel, yoksa sofrada konuşulması hiç uygun olmayan bir konu açarım."

Dudaklarım kıvrılsa da yüzümün ekşimekten öteye gitmediğinin farkındaydım. Hangi şeytanın daha kötü olduğunu kestiremiyordum; solumdaki mi, yoksa sağımdaki mi daha kötüydü?

Gece gözüme uyku girmemişti. Uyumak yerine Myron meselesinden nasıl kurtulacağımı düşünmüştüm. Henüz cinayet dışında başka bir fikrim yoktu ama sabırlı olmam gerekiyordu. Ve bir şekilde Myron'ın kralla aramı bozmamasını sağlamak zorundaydım.

Leandros, Petros ve Rhouben, Rhoda'nın yanına oturmuştu. Kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Ah, masanın o tarafında olmak için her şeyimi verebilirdim!

Melita Xenakis, her an kaçabileceğinden korkuyormuş gibi nişanlısının koluna sımsıkı yapışmıştı. Haliyle Rhouben ona aldırmıyor, boştaki eliyle yemek yemeye çalışıyordu. Kız bu sırada, aldığı her lokmada sürekli masanın karşı tarafına kaçamak bakışlar fırlatıyordu.

Orrin'e baktığını fark ettim.

Gözlerindeki hayranlık mıydı?

Çok ilginç!

"Lord Eliades'in hayırseverlikleri hakkında ne düşünüyorsunuz Leydi Xenakis?" diye sordum, Orrin'in sıkıcı zırvalıklarını bastırmak için yüksek sesle konuşmuştum.

Kız uykudan uyanmış gibi irkildi. "Pardon?"

"Lordun cömertliğine siz de hayran kalmadınız mı? Yoksa aklınızda başka bir şey mi var?"

Melita'nın yanakları alev alevdi. Başını çevirip Rhouben'e yaslandı. Bu arada gözlerim Rhouben ve Orrin arasında gidip geliyordu. Orrin kesinlikle daha yakışıklıydı ve muhtemelen Melita gibi gösterişçi bir kadın için bu oldukça etkileyici olmalıydı. İlk tanışmamızdan sonra Leandros ve arkadaşlarıyla sık sık sohbet etme fırsatım olmuştu. Rhouben'in vikontun ilk oğlu olduğunu biliyordum. Babası çok

zengindi. Bütün miras bir gün ona kalacaktı. Öte yandan Orrin bir konttu. Halihazırda bir unvana ve zenginliğe sahipti.

Aklımda bir fikir belirdi. Belki bu sayede hem Orrin hem de Myron'dan kurtulabilirdim.

Bir uşak gür sesiyle, "Kral Majesteleri!" diye bağırdığında herkes aniden ayağa kalktı. Hestia öyle hızlı kalkmıştı ki kaşığından sıçrayan güvecin yağları Orrin'in tuniğine isabet etmişti. Böylece içim biraz olsun soğudu.

Kallias uzun adımlarla içeri girip masanın başındaki boş sandalyelerden birine bakarak, "Leydi Stathos?" dedi.

"Efendim?" diye cevap verdim. Geldiği için çok rahatlamıştım.

"Yanıma oturmak istemez misiniz?"

Uşağın sandalyemi çekmesini beklemeden resmen ayağa sıçradım. Kallias, ben Myron'ın yanından uzaklaşırken yüzümde beliren minnet ifadesini seyrediyordu. Yanına oturduğumda, "Kim o adam? Tanımıyorum," dedi.

"Hiç kimse," dedim içtenlikle.

"Şimdi daha da merak ettim."

Büyük salon sohbet edenlerin sesleriyle çınlıyordu, o yüzden sesimi biraz yükseltme cesareti gösterdim. "Adı Myron Calligaris. Bir vikontun oğlu."

"Peki ikiniz nereden tanışıyorsunuz?"

"Babası babamla iş yapıyordu. Masis mâlikanesine geldiklerinde birkaç kez karşılaştık."

Kallias dikkatini yemeğe yöneltti ama onun bu umursamazlığının zorlama olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. "Demek arkadaşsınız?"

"Artık değiliz," derken büyük bir hata yaparak Myron'a baktım. O da bana göz kırptı.

"Oldukça arkadaş canlısı görünüyor."

Ah, bu ses tonu! Keşke ne anlama geldiğini bilseydim. "Eliades'le aynı kumaştan."

"Ah. Pes etmek istemeyen bir hayran. Onları suçlayamam."

Uşak tabağımı getirip önüme yerleştirirken ellerim kucağımdaydı. "Yine mi toplantıya kaldın?" diye sordum temkinli bir tavırla. "Haydut yine mi saldırdı?"

Kallias'ın gölgeleri koyulaştı. "Bir daha saldırmadı, hayır. Ama konuşmamız gereken başka bir sorunumuz vardı."

Bütün ilgimi tabağıma yöneltip başımı salladım. Sormak istemiyordum. Aksine o kendisi anlatmalı, sırlarını benimle paylaşmalı, bana güvenmeliydi.

Sabrımın meyvesi gecikmedi.

"Pegai'den elçiler gelmişti," diye devam etti. Bu, Kallias'ın en son ele geçirdiği krallıktı. "Güzel haberlerle gelmediler. Sağda solda aleni isyanlar görülüyormuş. İnsanlar askerlerimi öldürüyormuş. Karakollarıma ateş ediliyormuş. Sokaklarda yürüyen asillere çürük domates atıyorlarmış."

"Sana karşı mı geliyorlar?"

Çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüm. "Yenildiler. Topraklarını ele geçirdim. Vergileri fazla arttırmadım ve üstelik askerlerim şehri koruyor. Şu anda yalnızca asi köylüler yasaları çiğniyor."

"Peki ne yapılacak? Meydanlarda darağacı?"

"Şimdilik sadece meydanlarda kırbaçlama cezası var.

Nüfus azalırsa, toplayacağım vergi azalır. Gelecek yıl Estetia'ya sefer düzenlemeyi planlıyorum. Ordumun paraya ihtiyacı var." Birden başını tabağından kaldırdı. "Bütün bunlar muhtemelen hiç ilgini çekmiyordur. O yüzden konuyu kapatalım."

"Aslına bakarsan anlattıklarını büyüleyici buluyorum," diye karşılık verdim. "Ama sormamda sakınca yoksa... kırbaçlamak iş gücünü zorlaştırmıyor mu? Çalışamazlarsa vergini nasıl toplayacaksın?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Genellikle isyanları önleyen şey, cezalandırma korkusu değildir." Babama karşı olan itaatsizlik tarihim sayesinde bunu çok iyi biliyordum. "Bazen kazanmaya çalışmak daha iyidir. Pegai halkı bağımsızlığın yanı sıra başka ne istiyor?"

Bana baktı. "Bilmem."

"Belki onları dinlemek iyi bir başlangıç olabilir. Saldırılar azalırsa onların saray konseyine kendi içlerinden birini seçmelerine izin verebilirsin."

"Daha fazla güç vermemi mi öneriyorsun?" dedi inanamıyormuş gibi.

"Elbette hayır. Sadece güç illüzyonundan bahsediyorum. Kimi seçtiklerini ve bu kişinin kimlerle içli dışlı olduğunu öğrendiğinde isyanın arkasındakileri bulursun. Böylece hepsinin sonunu getirir, bütün isyanı ayağının altında ezersin."

Lokmasını yuttu. "Alessandra Stathos, bu söylediğin kesinlikle alçakça." Bu sözleri büyük bir iltifatmış gibi söylemişti. "Bulunmaz bir cevher olduğunu biliyor muydun?"

Övgüsü karşısında bütün vücudumu ateş bastı.

Akşam boyunca bir sürü soru sordum. Önce Myron'ın ağabeyi vikont Proteus'a, sonra Myron'ın sık sık uğradığı popüler kumar salonunun sahibine...

Bunlar planımın ilk adımlarıydı.

Bu iş henüz bitmemişti. Daha yeni başlıyorduk.

10. BÖLÜM

Akşam için seçtiğim elbise tüm giysilerimin içinde en göz alıcı olandı. Saraydan ilk çıkışımda bütün dikkatleri üzerime çekmek istiyordum. Bana eşlik eden o olmasa bile herkes altı krallığın kralıyla flört ettiğimi öğrenmeliydi.

Gümüş renkli elbisemin eteğinin iki yanından şelale gibi kurdeleler dökülüyor, safir ve zümrütler kumaş boyunca sudan sıçrayan balık desenleri oluşturuyordu. Tek aksesuarım, eğer piyesi sıkıcı bulursam yüzümü saklamak için kullanacağım gri yelpazemdi.

Tabii Myron'a karşı olan nefretimi de saklamam gerekiyordu.

Myron alnına dökülen saçları arkaya taramış, bir bantla bağlamıştı. Omuzlarından önüne doğru altın işlemeler inen maun renkli bir ceket giymişti. Daracık siyah pantolonunun içindeki uzun bacaklarını altın düğmeler süslüyordu.

"Koluma gir, Alessandra," dedi arabadan indiğimizde.

Koluna girerken dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

Rhoda ve Hestia da bizimle gelmişti. Myron'ı onlara çocukluk arkadaşım olarak tanıtmıştım ama kızlar sorgulayan gözlerle onu süzüp duruyordu.

"Bu akşam ne renk giyeceğini bana söylemediğine inanamıyorum," diye inledi Hestia yanımdan. "Gümüş giyeceğini tahmin etmeliydim!"

"Pembe elbisen çok güzel," dedim. "Bahar perileri gibi görünüyorsun."

"Müstakbel kraliçenin renklerine bürünmeliydim."

Bu iltifat karşısında bir şey diyemeyeceğim kadar gönlüm okşanıyordu.

"Bir noktada kendi tarzını bulman gerekiyor Hestia," dedi Rhoda. "Tarzını bul ve onu sahiplen."

Hestia onu duymazdan geldi.

"Bu kadar gevezelik yeter hanımlar," dedi Myron. "Yürüyün."

"Yürürken de konuşabiliriz," dedim tıslarcasına. Arkadaşlarıma böyle davranamazdı. Hestia ve Rhoda bahçe yolunu tırmanırken hiçbir şey söylemedi.

Christakos Vikontu harika bir mâlikanede yaşıyordu.

Yolun iki yanındaki şimşirler düzgün bir şekilde kırpılmıştı. Girişe çıkan basamaklar mermerdi. Vikont ve karısı en kaliteli ipek ve satenden yapılma kıyafetlerini giymişti.

Selamlaşma sırası bize geldiğinde mâlikanenin hanımı elimi tuttu. "Leydi Stathos! Sizi ağırlamak ne büyük şeref...

Ama Majesteleri nerede?" Gözlerini yeterince kısarsa karşısındakinin Kallias'a dönüşeceğini düşünüyormuş gibi Myron'a bakıyordu.

"Maalesef işi başından aşkın."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Lütfen evinizdeymiş gibi rahat olun. Umarım Majestelerine misafirperverliğimizden ne kadar memnun kaldığınızı anlatırsınız."

Myron kolumu sıktı.

"Bu akşam arkadaşım Myron Calligaris bana refakat ediyor," dedim beceriksizce. "Kendisi merhum vikontun ikinci oğlu."

"Ah, nasılsınız?" diye hatır sordu vikontes nazikçe.

"Her şeye rağmen gayet iyiyim leydim. Umarım kralın yokluğunda Alessandra'ya refakat etmeme içerlemezsiniz. Biraz kafa dağıtmanın bana iyi geleceğini düşündü."

Kadın gülümsüyordu ama gözlerini imalı bir şekilde arkamızdaki davetlilere çevirmesine bakılırsa karşılama merasiminin sonuna gelmiştik.

"Leydi Christakos'un karşılaması gereken birçok konuğu var. Biz partinin tadını çıkarmaya başlayabiliriz," dedikten sonra onun aptalca bir şey söylemesine fırsat kalmadan Myron'ı çekiştirerek yürümeye başladım. Balo salonunun ortasında, sahne olarak kullanılacağını düşündüğüm alanın etrafına dizilen minderli sandalyeler dışında hiçbir şey bırakılmamıştı. Yerimiz ön sırada, saray seçkinleri için ayrılan sandalyelerdeydi.

"Ah, bak! Demetrio Dükü. Kızı gelecek hafta sosyeteye lanse edilecek. Alessandra, beni onunla tanıştırman şart."

Balonun dükün kızı şerefine verildiğini biliyordum. Daveti çoktan kabul etmiştim ama adamın yanına gidip Myron için kendimi aptal yerine koymam mümkün değildi.

"Piyes birazdan başlayacak," diye itiraz ettim. "Zaman yok."

Myron, istediğini yapmazsam neler olacağını anlatan bakışlarıyla cevap verdi.

Şansımı tekrar denedim. "Dükün yanında boş bir sandalye var. Başkası oturmadan oraya yerleşebilir, sonra da piyes boyunca onunla konuşabilirsin."

Myron birkaç saniye düşündü, ardından kalkıp gitti.

Şükürler olsun... Tek umudum bu işi de eline yüzüne bulaştırmamasıydı.

En sonunda yerlerimize oturduk. Rhoda, Hestia'yla aramıza geçip soluma yerleştikten sonra, "Bu adamın niye bizimle geldiğini tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu.

"Başka çarem yoktu. Babam onu yeni insanlarla tanıştırmamı istedi," diyerek yalan söyledim.

"Yine de ondan zekice kurtuldun," dedi Hestia.

"Teşekkürler. Keşke onunla hiç... arkadaş olmasaydım," derken laf cambazlığımı konuşturarak gereksiz ayrıntılara girmekten kaçınmıştım. "Krala yakınlığımı kullanmaya çalışıyor," dedikten sonra kızlara baktım. "Biz de sizinle bu yüzden mi arkadaşız?"

Hestia alınmış gibi görünüyordu. "Tabii ki hayır! Seninle arkadaş olmak istememin tek nedeni elbiselerindi! Ama seni tanıdıktan sonra elbiselerinin hiçbir önemi kalmadı! Yani çok önemi kalmadı desek daha doğru olur," diye kendini düzeltti.

"Ben daha çok erkekleri etkileme yeteneğine karşı bir hayranlık duyuyorum," dedi Rhoda. "Sadece kraldan da bahsetmiyorum. Zaten arkadaşlıklar eften püften nedenlerle başlamaz mı? Birbirimizi tanıdıkça aramızda gerçek bağlar kurulur."

Aldığım cevaplardan tatmin olunca boş sahneye baktım. Altın lüleleri olan bir centilmen yanımdaki boş sandalyeye göz atarak sırıttı.

Leandros.

"Alessandra," dedi hemen ardından yanıma gelerek. "Boğucu saraydan çıkıp aramıza karıştığını görmek çok güzel. Kraldan nasıl bu kadar uzaklaşabildin? Bana boş umutlar vermiyorsun, değil mi?"

Ah, tam bir çapkın... Bayılırım.

"Korkarım fazla hayalcisiniz Lord Vasco," dedim.

Elini dramatik bir tavırla kalbine götürdü. "Resmiyetinizle beni öldürüyorsunuz."

"Bu akşam çeten nerede?" diye sordum, Rhouben ve Petros'u görmeye çalışarak.

"Rhouben'in memnuniyetsizliğini buradan hissedememene şaşırdım. Sağ tarafta, önden üçüncü sırada oturuyor."

Delikanlının kıyafetleri adeta bir deniz feneri gibi göz alıyordu. Eğer etrafıma bakınmış olsaydım onu hemen görürdüm. Kıyafeti altın ve kırmızı renklerle ışıldıyordu. Başka bir adam giyse üzerinde komik görünürdü ama Rhouben bu kıyafeti büyük bir özgüvenle taşıyordu. Sağında ise memnuniyetsizliğinin asıl nedeni olan Melita Xenakis oturuyordu. Nişanlısının koluna sımsıkı yapışan kız halinden memnun-

muş gibi görünüyordu. Sanki Rhouben hayatı boyunca yakaladığı en büyük balıktı.

Ona baktığımı hissetmiş gibi bana baktı. Yanımdaki, kralın oturması gereken sandalyenin boş olduğunu gördüğünde kendi kendine sırıtarak başını çevirdi. Yoksa Orrin'i mi hatırlamıştı?

Kevaşe.

"Petros da köşede Lord Osias'la kıkırdıyor."

"Baloda onun sevgilisiyle flört eden adam değil mi o?"

"Evet... Eh, Petros bu oyunun iki kişiyle birlikte oynanabileceğine karar verdi."

"Sinsice," dedim gülümseyerek.

"Ay olamaz!" dedi Hestia birden. "Bir uşak Leydi Zervas'ı buraya getiriyor. Leandros, otur hemen!"

Leandros iznimi istercesine gözüme baktı ama kız ayağa fırladığı gibi delikanlıyı boş sandalyeye ittikten sonra hemen yerine oturdu.

Bunu gören uşak istifini bozmadan kadını başka bir yere yönlendirdi.

"Neden bizimle oturmasını istemiyoruz?" diye sordum, Rhoda'ya eğilerek.

Fısıltılarını duyabilmem için Hestia da resmen Rhoda'nın üstüne abandı. "Korkunç sıkıcıdır. Sürekli melankolik takılır. Burada olsa keyfimizi kaçırırdı."

"Onu kraliçenin oturma odasında gördüğümü hatırlamıyorum," dedim.

"Çünkü o leydilerle takılmaz," diye açıkladı Rhoda. "Çoğunlukla yalnızdır."

"İnsanlarla bir arada olmaktan hoşlanmıyorsa niye sarayda kalıyor peki?"

"Kalması gerekiyor!" dedi Rhoda. "Hepimiz gibi ona da sarayda kalması emredildi."

Ah, demek kralın öldüğü gece o da saraydaydı. Yani katil bulunana kadar saraya hapsolmuştu.

Leydi Zervas'ın yerine oturmasını izledim. Kadın oturduğu anda gözlerinde ölümcül bir ifadeyle doğrudan bana baktı.

Leandros yanımda kıkırdayınca, "Niye bana öyle bakıyor?" diye sordum.

"Yanımda oturduğun sürece bütün leydiler sana öyle bakacak. Kıskançlık işte." Kuşkuyla baktığımı görünce sırıttı. "Tamam, tek sebep ben olmayabilirim. Ama işin içinde kıskançlık olduğu kesin."

"Kralla sözlendiğim için mi? Kallias resmen onun yarı yaşında!"

"Hayır, Kallias değil. Leydi Zervas ölen krala âşıktı. Kraliçe gönlünü çalana kadar kralla kısa bir süre flört etmişlerdi. Zervas onu hiç unutamadı. Şimdi sende kendini görüyor ve sanırım bu yüzden seni kıskanıyor."

Kadına yeni bir gözle baktım. Gür saçları ağarmıştı ama bu hali onu yaşlı göstermekten ziyade, görünüşüne saygın bir hava katıyordu. Kendini önemsediği belli olsa da etrafıyla ilgileniyormuş gibi yapmıyordu. Burada yalnızca bana bakmıştı. Evet, kendini bir kraliçe olarak gördüğü kesindi.

"Bu akşam benim favorim Leydi Zervas," diye devam etti Leandros. "Geleceğini bilsem yanınıza oturmaya ikna olmazdım."

Gözlerimi devirdiğim sırada salonun ışıkları söndü ve aktörler sandalyelerin arasında bırakılan koridorlardan sahneye doğru koşuşturdu. Ardından piyes başladı.

Çok sıkıcıydı. Piyesin sonunda iki âşık farklı karakterleri yüzünden yine bir araya gelememişti. Aslında piyesin tamamı uzun bir tartışmadan ibaretti. Ne kılıçlar savrulmuş ne yumruklar uçuşmuştu. Heyecanlı hiçbir yanı yoktu.

Kabul ettiğim bir sonraki davet Demetrio Dükü ve Düşesinin on altı yaşındaki kızlarının sosyeteye takdim edileceği baloydu. Dük kralla uzaktan akrabaydı.

Ortada aile bağı olduğu için farklı bir cevap vereceği umuduyla Kallias'ı bana eşlik etmek üzere notla davet ettim ama cevap değişmedi.

Sevgili arkadaşım Alessandra,

Sana eşlik etmeyi çok isterdim. Son dansımızdan çok keyif aldım. Ne var ki Pegai planını uygulamakla meşgulüm. Şansımız varsa, ay bitmeden isyanı bastırabiliriz

Konseyle birlikte aynı zamanda maskeli haydutun son saldırısıyla uğraşıyoruz. Bu sefer saldırıyı saraya çok yakın bir yerde gerçekleştirmiş olması hiç hoşuma gitmedi. En azından daha net bir eşkal elde ettik. Kahverengi şapka. Gözlerini saklayan kahverengi maske.

Elbette espri yapıyorum.

Korkarım akşam yemeğine de katılamayacağım. Konsey toplantıyı yemekli düzenliyor.

Umarım aristokratlarla zaman geçirmekten keyif alıyorsundur. Vikontun piyes davetine duyduğum kadarıyla Calligaris refakat etmiş. Yerime birini bulmana sevindim.

Sevgiler,
Kallias

Yerine birini bulmak? Laf mı sokuyordu? Yoksa sinsi bir uyarı mıydı?

Myron'dan bir an önce kurtulmalıydım. Bunu yapmak için de Rhouben'le konuşmalıydım. Öte yandan ilişkimizi güçlendirebilmek için Kallias'la konuşmam da gerekiyordu. İki ara bir derede kalmıştım. Kralı bir süredir görmemiştim. İlk önce onun nerede olduğunu bulsam iyi olurdu. Bir kez bile görüşmeden günler geçip giderken amacıma ulaşmam zorlaşıyordu. Başka türlü kralı kendime nasıl âşık edebilirdim ki?

Hizmetkârlar rüşvete burun kıvırmazdı. Kral ve konseyin toplantı yaptığı odayı bulabilmek için bütün fırsatları değerlendirdim.

Görev zorluydu. Hem kralla flört ediyormuş gibi görünmeli hem de Kallias'ta sadece arkadaşlık istediğim izlenimini yaratmalı ve ayrıca bu süre zarfında onu kendime âşık etmeliydim.

Bıçak sırtında yürüyordum.

Nereye gideceğimi bilmeden boş koridorda ilerlerken köşede biri belirdi.

"Leandros!"

"Alessandra! Yoksa beni mi arıyorsun? Piyesi izlerken geçirdiğimiz zaman çok mu hoşuna gitti? Sonunda Kallias'tan ayrılmaya mı karar verdin?"

Sırıtmak istesem de istifimi bozmadım. "Aslında Kallias'ı arıyordum."

Leandros merakla etrafına bakındı. "Benim dairemde mi?"

İnledim. "Senin dairende miyim? Toplantı odalarını bulmaya çalışıyorum. Bir uşak beni buraya yönlendirdi."

"Burası misafir dairesi. Kralın buralara uğramadığından emin olabilirsin."

"Uşağa yol tarifi için bir neko vermiştim. Belli ki aldatılmışım."

"Ya da yanlış yola saptın."

"Suçu benim üzerime atmak mı? Ne cüretle?"

Gözleri çakmak çakmaktı. "Kral seninle flört ediyor. Sarayda dolaşırken aklının havada olmasına hiç şaşırmam."

Gözlerimi kıstım. "Unvanlarla gözü kamaşacak olan kızlardan değilim."

"Peki nasıl bir kızsın?" derken çapkınlığı üzerindeydi.

"Müstakbel eşinden ilgi bekleyen bir kız." Bunu yüksek sesle dile getirmek gibi bir niyetim yoktu ama hıncım yüzeye yansımıştı.

Leandros, beni çok iyi anlamış gibi başını salladı. "Toplantı odasına kadar sana eşlik edebilir miyim? Güzel bir kadınla vakit geçirmekten daha iyi bir işim yok."

Minnetle başımı salladım. "Lütfen. Aklı başında bir uşak bana doğru yolu gösterene kadar kral toplantıdan çıkmış olacak."

"Hâlâ uşakları mı suçluyoruz?"

İçimden ona bir tokat atmak geçti.

Yüzümdeki ifadeyi gören Leandros güldü. "Bağışla. Buradan gidelim," dedikten sonra teklif ettiği koluna girdim.

Çok geçmeden, "Bu duruma düştüğüme inanamıyorum," dedim. "Resmen onu görmek için toplantısını bulmaya çalışıyorum." Leandros'un, kral bana vakit ayırmadığı için gücendiğim izlenimine kapılmasını istiyordum.

"Kral çok yoğun çalışıyor," dedi. "Eminim elinde olsa seninle daha çok zaman geçirirdi."

"Seni kendinden uzaklaştırdığında da böyle mi düşünüyordun?" diye sordum.

Kol kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. Belki de konuya sert bir giriş yapmıştım.

"Hayır," dedi sonunda. "Annesiyle babasının ölümünden sonra Kallias'ın kendini toparlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Henüz ağabeyinin yasını tutamadan annesi ve babasını da kaybetmişti. Haliyle ona zaman tanıdım çünkü eninde sonunda arkadaşı olarak desteğime ihtiyaç duyacağını düşünüyordum. Ama Kallias henüz bütün bu olayların etkisinden kurtulamadı."

"Kallias'ın bir ağabeyi mi vardı?"

"Veliaht prensin ölümünü hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Muhtemelen o zaman çok küçüktün. Xanthos Maheras, Kallias'tan iki yaş büyüktü. Dediklerine göre kral onun oldukça üzerine titriyormuş ama biz o zaman henüz tanışmamıştık."

"Xanthos'a ne oldu?"

"Söylenenlere bakılırsa araba kazası."

"Yazık."

Leandros başını salladı. "Amcam, Kallias'ın akranlarıyla arkadaşlık etmesinin iyi olabileceğini düşünerek birkaç yıl sonra beni saraya getirdi. Ondan hoşlanacağım aklıma bile gelmezdi... Sonuçta planlanmış bir arkadaşlık olacaktı."

Ne hissettiğini çok iyi anlıyordum.

"Şimdi de annesiyle babası öldü," diye devam etti. "Kallias kimseye güvenmiyor. Anlaşılan sen hariç." Kısa bir duraksamanın ardından sordu. "O nasıl?"

Güvence verircesine koluna vurdum. "Gayet iyi görünüyor. Her şeyin sorumluluğunu omuzlarına yüklediği için sürekli meşgul ama güzel sohbet ediyoruz."

"Eğlenmeyi unutmuş olmasından korkuyorum."

Eğlenmek.

Evet. Kallias'ın ihtiyacı tam olarak buydu. Birinin ona eğlenmeyi hatırlatması gerekiyordu.

"İşte geldik," dedi, köşeden yeni bir koridora döndüğümüzde. "Dümdüz ilerle. Göreceksin."

"Yardımın için teşekkürler. Kendi başıma asla bulamazdım."

"Bir şey değil." Kolunu geri çekerken gözü boynumdaki yakut taşından yapılmış gül goncasına takıldı. "Çok güzel."

"Kallias'ın hediyesi."

"Şairler erdemli bir kadının yakutlardan daha değerli olduğunu söyler. Bence kral sana dünyadaki bütün mücevherlerden daha büyük bir değer veriyor. Onun yerinde olsam, ben de böyle hissederdim." Leandros bunu söyledikten sonra uzaklaştı.

Arkasından bakarken içimdeki karmaşık duygular savaşa tutuşuyordu.

Şairler dilediğini söyleyebilirdi. Bir kadının değeri bacaklarının arasındaki şeyle değil, beyniyle ölçülmeliydi. Ama Leandros'un kurları gönlümü okşamıştı. Belki Kallias'ı kıskandırmam gerektiğinde onu kullanabilirdim. Dahası eskiden arkadaş oldukları için Leandros, Kallias'ın ilgi alanları ve hobileriyle ilgili benden daha çok bilgi sahibiydi. Çaktırmadan konuyu açabilirsem benim için iyi bir bilgi kaynağı olabilirdi.

Koridorun diğer ucuna ulaştığımda aşırı büyük gözlükleri olan bir adam tarafından durduruldum. Topuklu çizmeler, dar bir pantolon ve siyah renk tunik giymişti. Elinde bir kalemle bir parşömen tutuyordu.

"Nasıl yardım edebilirim leydim?" diye sordu. Beni tepeden tırnağa süzerken bunu belli etmemeye çalışıyordu ama yaptığı gözümden kaçmadı.

"Ben Leydi Alessandra Stathos. Toplantı molasında Majesteleriyle görüşmeyi umuyordum."

Adam iki büklüm eğildi. "Saraya yerleştiğinizi duymuştum, leydim. Eminim kral uğradığınızı öğrenmekten büyük mutluluk duyacaktır ama maalesef bütün gün boyunca toplantıda olacak."

"Başka odalara geçiyorlar mı? Belki başka bir toplantıya giderken..."

Kapı açıldığında bir grup kadın ve erkek koridora çıktı, bu sırada katip çarpmasınlar diye kolumdan tutup beni kenara çekmişti. Öfkeli grup geçip gittikten sonra da hemen, "Bağışlayın leydim," diyerek özür diledi ve odaya daldı.

Kapıyı kapatmasına fırsat bırakmadan içeri girdim.

Toplantı salonundan halliceydi. Odanın yarısına banklar yerleştirilmişti. Karşı duvarın dibindeki tahtın iki yanında ondan daha küçük olan koltuklar görülebiliyordu. Kallias tahtta otururken belli ki konsey üyeleri bu koltuklara oturuyordu.

Burası kararların alındığı yerdi. Gücün kaynağıydı.

Kallias öldüğünde tahta geçip herkesin kaderini belirleyecektim.

Kallias anında beni gördü. Hemen ayağa kalkıp katibi kenara iterek yanıma geldiğinde, "Burada ne işin var?" diye fısıldıyordu.

"Gösteri yapıyorum," diye karşılık verdim. "Sözlümü özledim. Belki seni toplantılardan kaçırabilirim diye düşündüm. Dağlık arazide at binebiliriz."

"Kulağa harika geliyor ama maalesef bir sürü randevum var. Seninle toplantı odasında bile gezinti yapacak kadar zamanım yok."

"Ah," dedim bozularak. Ardından, "Mesele neydi?" diye ekledim öfkeyle çıkan grubu kastederek.

Kallias şakağını ovuşturdu. "Maskeli haydutun yeni kurbanları."

"Yollarda devriye sayısını arttırdın mı?"

"Daha fazlasını yaptım. Aklımıza gelen her çareye başvuruyoruz. Leydi Tasoula hırsızlığın olduğu bölgelerde yaşayan esnafı şahsen sorguladı. Kimse haydut aleyhine konuşmak istemiyor. Adamı kahraman bellemişler. Onu sırtından bıçaklamayacakları kesin. Ancak sanırım kimse onun gerçek kimli-

ğini bilmiyor. Ampelios... birçok köylüyü sorguladı ama haydutun kendilerine para verdiğini kabul eden kimse çıkmadı. Tüccarlar hangi köylünün birdenbire çok paraya kavuştuğunu söylemediği sürece, çalınan paraların kimlere dağıldığını öğrenmemiz mümkün değil. Haydutu yakalamak için saldırılar düzenledik ama her seferinde elimiz boş döndük. Başına ödül koyduk ama kimse başvurmadı. Bu adam itibarımı sarsıyor. Bir elime geçirebilsem..." Kimle konuştuğunu hatırlayınca birden sustu. "Kusura bakma. Sinirlerim bozuk. Bunlarla başını ağrıtmamalıydım."

Konsey üyeleri dinlemiyormuş gibi yapma zahmetine bile girmeden suspus olmuş bir halde bize kulak misafiri oluyorlardı. Lord Vasco'nun gözleri ikimizin arasında mekik dokuyor, vereceğim cevabı bekliyordu.

"Majesteleri, duymak isterseniz haydutu yakalamak için bir fikrim var," dedim duyulabilecek bir ses tonuyla. "Pegai asileriyle baş etme konusundaki fikrimi takdir ettiğinizi biliyorum, o yüzden bu konuda da konuşmama izin vereceğinizi umuyorum." Süslü kelimeler elbette konsey içindi.

Kallias ağır ağır gözlerini kırpıştırdı. "Devam edin lütfen."

"Haydutu tuzağa düşürme çabaları işe yaramadıysa, belki çaldığı altını dağıttığı kişilere tuzak kurmak işe yarayabilir? O zaman hırsızın gerçek kimliğini sorgulayacak doğru insanları bulmuş olursunuz."

"Ne öneriyorsunuz?" diye sordu Kallias.

"Bir miktar parayı eritip küçük bir farkla yeniden basın. Paralar çalındıktan sonra onları alışverişte kullananları böylece tespit edip tutuklayabilirsiniz."

Oda suspus olmuştu.

"Bu... basit bir çözüm için büyük çaba gerektiriyor," dedi saray hazinedarı Leydi Terzi. Önünde kocaman bir defter açık duruyordu. "Bir terslik olursa ve parayı kaybedersek..."

Kallias dönüp kadına baktı. "Planı hemen devreye sokmalıyız. Bu, burada duyduğum en iyi fikirdi. Tabii bir itirazınız yoksa?" Soruyu sorarken dişlerini sıkıyordu. O anda yirmi bir yaşına gelene kadar hiçbir söz hakkı olmadığını hatırladım. Konseyin oyuna ihtiyacı vardı.

Kimse bir şey demeyince Kallias emrini tekrarlayıp tekrar bana döndü. Eli sırtımı okşarken etrafta belli belirsiz *çıtırtılar* duyulunca kendini hemen geri çekti.

"Bu işi hallettiğimize göre Demetrio balosunda bana eşlik edebilecek misiniz?" diye sordum umutla.

"Üzgünüm sevgilim. Altı krallık yönetiyorum. Her zaman konuşulacak bir şeyler çıkıyor. Balo ya da piyes için hiç vaktim yok. Yemek ve uyku için bile zaman bulamıyorum."

Ona bir adım yaklaşmayı göze aldığımda lavanta ve nane kokusu yine genzimi doldurdu. "Unutma Kallias. İkna edici olacaksak, flört eden bir *çift* görüntüsü yaratmalıyız. Flört eden çiftler birlikte bir şeyler *yapar*, davetlere birlikte katılır."

Bir saniye bakakaldı. "Sana daha çok hediye gönderirim."

Ne? Hediyelerle beni kandırabileceğini mi sanıyordu? Hediyeleriyle oynadığımız bu oyunun daha ikna edici olabileceğini de nereden çıkarmıştı?

"Epaphras!" diye bağırdığında olduğum yerde sıçradım, katip bize doğru koşuyordu. "Leydi Stathos'a çıkarken eşlik et."

Tek bir kelime daha edemeden toplantı odasından çıkarıldım.

11. BÖLÜM

Sonuçtan emin olamıyordum.

Sanırım konseyi etkilemiştim. Öte yandan Kallias'ın benimle daha çok zaman geçirmesi hedefime bir adım daha yaklaşmıştım. Belki de en azından sorunları çözme yeteneğim sayesinde sonraki toplantılara davet edilirdim?

Sanırım bu çok uzak bir olasılıktı.

Yine de bekleyip görmem gerekiyordu. Zaten çözmem gereken başka sorunlar vardı.

Rhouben'i her yerde aradıktan sonra bir hizmetkâr beni saraydaki bilardo odalarından birine yönlendirmişti. Leydiler genelde bu odalara girmezdi ama beni kimsenin durdurmasına izin vermeyecektim.

Elbette Leandros ve Petros yanındaydı.

"Alessandra!" diye bağırdı Leandros heyecanla. "Bugün ikinci kez beni ararken yakalandın. Berbat bir çapkınsın."

"Seni aramıyorum. Önceki karşılaşmamızda da kralı aradığımı hatırlatmak isterim. Şimdiyse Rhouben'i görmeye geldim."

"Rhouben'in başı bağlı leydim. Gözün hep ulaşılmaz olanda, öyle değil mi?"

"Alakası yok ama bu sözlerin bana seni hatırlattı."

Petros, ıstakanın ucunu tebeşirlerken kahkaha attı. "Doğru söylüyor."

"Beni niye görmek istemiştin?" diye sordu Rhouben masanın üzerine abanıp bilardo topuna ıstakayla nişan alırken.

"Kurtulmam gereken sevimsiz bir talibim var."

"Uf," dedi Petros, Leandros'u kastederek.

Gözlerimi devirdim. "Myron Calligaris'ten bahsediyorum."

"Canını sıkanın Eliades olduğunu sanıyordum," diye atıldı Leandros.

"O da var. Aslında planım ikisinden de kurtulmak."

Rhouben ıstakayla vurunca toplar çatırdayarak dağıldı. Ardından doğrulup, "Yanlış adama geldin," dedi. "Sevimsiz taliplerden nasıl kurtulacağımı bilseydim, şu anda Melita'yla nişanlı olmazdım. Ama babam istediğini yapmazsam beni mirastan mahrum bırakmakla tehdit etti."

"O züppeleri krala şikâyet etsene," dedi Petros. "Dünyanın en güçlü adamı tarafından tehdit edildiklerinde kesinlikle senden uzak duracaklardır."

Bunu kesinlikle yapamazdım. Kallias yüzleşmek isterse Myron'ın onunla konuşacağından emindim. "Kallias'ı bu işe karıştırmadan halletmeyi umuyorum," dedim. "Savaşıma dahil olmasını istemem."

"Düelloya davet etmemi ister misin?" diye sordu Leandros,

sırası geldiği için bilardo masasına eğilmişti. "Şu Myron midesine saplanan bir kılıç olursa bir daha seni rahatsız edemez."

"Senin de savaşıma dahil olmana ihtiyacım yok," dedim.

"O zaman onu *sen* düelloya davet et," dedi Leandros. Gözleri gülümsüyordu. Istakaya vurduktan sonra doğrulduğunda sıra Petros'a geçti.

"Savaşta silah değil, beyni kullanmayı tercih ederim. O yüzden buradayım. Rhouben'in planımı uygulamama yardım etmesine ihtiyacım var."

"Az önce sevimsiz taliplerden kurtulmakta ne kadar berbat olduğumu söylemedim mi sana?" dedi Rhouben. "Melita'dan kaçmamın tek yolu bilardo oynamak."

"Peki planım sayesinde Melita'dan kurtulabileceğini söylesem?"

Bir anda öyle bir doğruldu ki belinin çatırdadığını duyabiliyordum. "Sen ciddi misin?"

"Hem de çok."

"Ne istiyorsun? Söyle yapayım." Yeterince hızlı konuşamadığını hissediyormuş gibi bir hali vardı.

Leandros ve Petros, bizi dinlemek için oyuna ara verdi.

"Öncelikle uygun görürsen birkaç soruma cevap vermen gerekiyor?"

"Elbette!"

"Melita'nın hayatta en çok istediği şey ne?"

"Baron babasından daha itibarlı bir unvana sahip, zengin ve yakışıklı bir adamla evlenmek."

"Demek o yüzden ilk fırsatta sana yapıştı." Bunu yeni fark ediyordum. "Ve demek ki o yüzden Orrin'e göz süzüyor. Orrin senden daha yüksek bir unvana sahip."

"Ayrıca çok daha yakışıklı," dedi Petros kendini tutamadan.

Rhouben uzanıp arkadaşının başına bir şaplak indirdi.

"Baban senden daha düşük unvanlı biriyle evlenmene nasıl izin verdi?" diye sordum merakla.

"Baron arkadaşı. Doğduğum günden bu yana hep ailelerimizi birleştirmeyi konuşmuşlar." Adeta homurdanarak konuşuyordu.

"Eh, buna bir son verebiliriz. Tek ihtiyacımız, Orrin'le Melita'yı bir araya getirecek olan ortamı hazırlamak," dedim.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Leandros. "Eliades gönlünü sana kaptırmış. Hem bu planın... adı neydi? Myron? Hah işte, bu planın ondan kurtulmana nasıl yarayacağını anlayamıyorum?"

"Ah, bunun için biraz paraya ihtiyacım olacak."

Rhouben ıstakasını arkasındaki duvara dayadı. "Gerçekten de mirastan mahrum edilmeme gerek kalmadan Melita'dan kurtulmamı sağlayabilir misin?"

Başımı salladım.

"Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

Gözümü kırpmadan cevap verdim. "Beş bin neko."

Petros ıslık çaldı. "Bu para, babamın bir yılda kazandığından bile fazla."

"Peki Rhouben'in babası yılda ne kadar kazanıyor?" diye sordum.

Rhouben tereddüt etmedi. "Parayı bulacağım. Sadece başka neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Babanı saraya davet et. Nasıl yaparsın bilmem, sadece onu buraya getir. Bu sırada da mükemmel nişanlı rolünü sürdürmelisin, böylece kimse şüphelenmez."

Petros arkadaşına döndü. "Dostum bu resmen ölüm."

Ertesi gün öğleden sonra Kallias bana siyah inci ve elmaslarla işlenmiş bir bilezik gönderdi. Naxos'un denizlerden çok uzak olduğu düşünülürse fazlasıyla etkileyici bir tasarımdı.

Çarşamba günü ise, kabarık bir saçta kullanılmak üzere mavi elmaslarla işlenmiş fildişi bir toka geldi.

Cuma günü bir uşak, ucunda büyük bir topaz taşı olan ve zinciri yaprak şeklindeki zümrüt taşlarıyla bezeli bir kolye getirdi.

Hediyelerin hepsi bana, yanımda birileri varken iletilmişti.

Hediyelerin bana özel olarak değil, ilgisinin etrafımdakilerin dikkatinden kaçmaması için gönderildiğini bilmek, bir uşağın eldivenli elinden hediye aldığım her seferde yüreğime minik hançerlerin batmasına neden oluyordu.

Kralın bana âşık olması gerekirdi. Hediyeleri kalbini bana kaptırdığı için göndermesi gerekirdi.

Başkalarını ilişki oyunumuza inandırmak için değil.

Kral işimi çok zorlaştırıyordu.

Bir uşak, elinde bir mektupla birlikte Demetrio balosunun olduğu gün yanıma geldi. Kırmızı balmumu mührü kırıp okudum:

Sevgili Alessandra,

Umarım cüretkarlığımı affedersin ama Christakos davetinde kralın sana eşlik etmediğini duydum. Aslında dedikodulara bakılırsa akşamı bir çocukluk arkadaşınla geçirmişsin. Belki de bu yüzden ben de, majesteleriyle ilişkinin sona erdiğini umma cesaretini buldum.

Elbette iş seyahatlerimi biliyorsun...

İmzayı görmek için sayfanın en altına baktım. Orrin'den gelmişti. Sarayda olmadığının farkında bile değildim...

Beni senden fazla uzak tuttular ama her gün seni düşünüyor, sohbetlerini, gülümsemeni ve cömertliğim karşısındaki mahcup bakışlarını kaçırmanı özlüyorum.

Gece gökyüzüne baktığımda tek gördüğüm şey güzelliğin. Aklımdan çıkmıyorsun. Simsiyah saçlarını okşamayı nasıl istediğimi bilemezsin. Olgun kirazlar gibi dudakların...

Vücudumla ilgili tasvirler beş paragraf sürdüğünden o bölümleri atladım.

Lütfen bana yaz ve benim seni özlediğim kadar senin de beni özlediğini söyle.

Bendeniz,
Eliades Kontu Orrin Galopas

Tanrı aşkına! Bu adam kendini hayallere kaptırmıştı.

Mektuptan başımı kaldırdığımda uşağın hâlâ eşikte durduğunu fark ettim.

"Çok özür dilerim leydim ama lordum hemen cevap verebileceğinizi düşünüyor."

Öfkemi uşaktan çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunun yerine mantıklı düşünmek için sakinleşmeye çalıştım. "Lord Eliades saraydan ne kadar uzak kalacak?"

"En az bir hafta daha leydim."

"Güzel." Kapıyı kapatmaya yeltendiğimde uşak genzini temizledi. "Ah, lorda bir cevabım olmayacak," dedikten sonra kapıyı adamın yüzüne çarptım.

Bu mektup bir fırsattı. Bu mektup sayesinde planımızı tamamlayabilecektik.

Bahçede bekleyen küçük bir grup vardı ama Myron, Hestia, Rhoda ve ben dük ile düşesi selamlamak için çok beklemedik.

Takdimin ardından dük omzumun üstünden arkaya baktı. "Kral sizinle değil mi?"

"Kallias gelmeyi çok isterdi," dedim, dükün önünde krala ismiyle hitap etmeyi göze alarak. Kallias gelmediği için ne kadar yakın bir ilişkimiz olduğunu onlara bu şekilde göstermek zorundaydım. "Ne yazık ki krallığımızı korumak için çok çalışıyor."

"Leydi Stathos'a ben eşlik edeceğim," diyen Myron önüme geçti.

Onu piyesten hatırladığında dükün kocaman açılan gözleri bana döndü. "Bu beyi tanıyor musunuz?"

Adamın ses tonundan neyi kastettiğini anlayabiliyordum. *Bu adamla bile isteye mi birliktesiniz?*

Myron beni mahvediyordu. Hem de her davete birlikte gidişimizde.

Yan tarafıma dirseği yiyince, "Myron çocukluk arkadaşım," dedim. Bu sözleri söylemek bile acı veriyordu. "Kendisi... son derece sevimlidir."

"Ah," dedi dük sadece. "Pekâlâ, baloda iyi eğlenceler."

Myron'ın kalıp dükle daha uzun sohbet etmek istediğini biliyordum ama bu sefer Rhoda bizi dürtükleyerek devam etmeye zorladı.

Balo salonuna adım attığımda bir an için tüm sıkıntılarımı unuttum. Dediklerine göre dükle düşes kızlarının bir piyano yıldızı olduğunu düşünüyordu. Balo salonu da bu doğrultuda süslenmişti. Mumlar, tavanda ve duvarlarda yıldız desenleri oluşturan fanuslara yerleştirilmişti. Mâlikanenin her yerine kayan yıldız izlenimi veren mavi ve sarı çiçek buketleri serpiştirilmişti. Ve genç kızın elbisesinin her karışına işlenmiş olan elmaslar adeta birbiriyle yarışıyordu. Elbisenin şifon kuyruğu, davetlilerin dikkatinden kaçmayacak şekilde o nereye giderse gitsin en az on adım peşinden sürükleniyordu.

Hestia ve Rhoda'yla birlikte salonu gözden geçirdikten sonra kızlar hızla taliplileri tarafından dansa kaldırıldı.

"*Kendisi son derece sevimlidir?*" diye tekrarladı Myron yalnız kaldığımızda. "Düke erdemlerimi sıralaman gerekiyordu."

"Benimle baloya gelmen bile erdemlerini sıralamamdan daha değerlidir Myron. Bu iş abartmaya gelmez. Kendini satmaya çalışırsan hedefine asla ulaşamazsın. Karakterli erkekler, kendilerini göstermek için çabalamaz."

"Sözlerine dikkat et Alessandra. Beni bu insanlara satamazsan, ben de senin erdemlerini sarayda anlatmaya başlayabilirim. Belki de erdemsizliklerini demeliyim." Kendi esprisine güldü. Kendini topladıktan sonra ise beni dans eden çiftlere doğru çekti. "Ben ya da yöntemlerim hakkında istediğini düşünebilirsin," dedi, dans pistinde ilk turumuzu attığımızda. "Ama planım mükemmel işliyor. Şimdiden birkaç davet aldım. Belki başka davetlere katılmak için sana ihtiyacım bile kalmaz."

"Bu durumda artık bana ihtiyacın yok demek ki."

"Komik olma. Seninle bağlantım bana ihtiyaç duyduğum itibarı sağlıyor. Bu bağı koparmayacağız."

"İtibar derken?"

"Evet, yeni iş girişimime yatırım yapacak birilerini arıyorum... Uf!" Kazara ayağına bastığım için sözü yarıda kaldı.

"Beni *iş girişimine yatırım yapacak* aristokratlara yanaşmak için mi kullanıyorsun?"

Myron, hararetli bir şekilde tartışmıyormuşuz gibi dansa devam ediyordu. "Tabii ki. Hatırlarsan biraz borcum vardı. O borçtan kurtulmam lazım. Estetia Krallığıyla ticaret yapmak için bir yelkenli almak istiyorum."

Bir an için nutkum tutuldu. "Sen. Bütün parasını kumarda kaybeden *sen*... Gölge Kral'ın *ele geçirmeyi* planladığı bir krallıkla ticaret yapmak için aristokratları sana para vermeye ikna edeceksin, öyle mi?"

Myron ateş saçan gözlerini bana dikti. "İnsanlardan para koparma konusunda iyiyimdir. Şimdiye kadar bayağı para topladım. Ayrıca, Estetia'nın kralın bu planlarından haberi olduğundan emin değilim."

Damarlarımı yakan öfke ateşiyle saçlarım her an tutuşabilirdi. "Borcunu ödemek için çaldığın bu paralarla benim itibarımı mahvedeceksin."

"Hayır. O paraları borcumu ödemek için değil, ticaret gemisi satın almak için kullanacağım. Ve yeni işimden kazandığım parayla da, eski borçlarımı ödemeye başlayacağım."

İkinci dansımız bittiğinde orkestra üçüncü parçaya başladı ama Myron'dan ayrıldım.

"Alessandra, dansı bırakabileceğini söylemedim."

"Hayır. Üç parça arka arkaya dans ederken görülemeyiz."

Sırıttı. "Benimsin. Ne dersem yapacaksın."

"Bir kez daha dans edersek bütün dünyaya sırrımı anlatabilirsin çünkü hakkımdaki dedikodular saraya kadar ulaşacaktır. Arka arkaya yapılan üç dans nişanlanma ilanıdır. O zaman benden hiçbir şekilde faydalanamazsın."

Çaresizdim ama Myron mantığı anlamış olmalıydı. İç çekerek, "Aman peki," dedi. "Gidip kendime başka bir dans partneri bulayım ama sen de sakın bu sırada ortalıktan kaybolayım deme," diye ekledikten sonra çekip gitti.

Üçüncü parça çaldığı esnada kendimi toparlamaya çalıştım. Kralla sözlenmiştim. Myron'dan yakında kurtulacaktım. Her şey planım doğrultusunda gelişecekti. Kimse beni aptal yerine koyamazdı.

Birkaç derin nefesin ardından akşamın ve partinin keyfini çıkarmaya çalıştım.

Duvarın kenarında dururken benimle dans etmeye cesaret edecek biriyle göz göze gelmeyi düşünüyordum. Birini gördüm. Koyu kızıl saçlarıyla uzun boylu bir yabancıydı. Bronzlaşmıştı. Kaslı yapısı resmen dar kıyafetini zorluyordu. Beni nazikçe selamladıktan sonra geçip gitti.

Reddedilmek bir parça zoruma gitse de istifimi bozmadan avlanmaya devam ettim. Geniş omuzlu ve güzel bıyıklı sarışın bir yakışıklıyla göz göze gelince cilveli bir şekilde gülümsedim. O da hevesle selam verip uzaklaştı.

Nasıl yani?

"Burada seni kimse dansa kaldırmayacak," dedi arkamdan bir kadın.

Dönüp baktığımda Leydi Zervas'la karşılaştım. Kır saçları mükemmel lüleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Ağzını krem renkli yelpazesiyle saklamıştı ve etrafa boş gözlerle bakıyordu.

"Kralla sözlüsün," diye ekledi, açıklama yapma ihtiyacıyla. "Kimse sana yaklaşmaya cesaret edemiyor. Tabii... arkadaşın hariç."

Orrin de cesaret ederdi ama sanırım bu tamamen onun saflığındandı. Büyük ihtimalle de şu anda kedi yavrularını su birikintilerinde boğulmaktan kurtarmakla falan meşguldü.

"Nasihat vermeme izin verirsen..." dedi Leydi Zervas. İzin falan istemiyordu. Doğrudan sadede gelmişti. "Kralla ilişkini bitir. Bu ilişkiyi sürdürdükçe mutsuz olacaksın. En iyi ihtimalle bile sana dokunmaktan korktuğu için seni hep uzak tutacaktır."

"Peki kötü ihtimal ne?" diye sordum.

"En çok neyden korktuğuna bağlı. Ya ölüp seni dünyada yapayalnız bırakacak ya da başkasıyla evlenecek ve sen onun başkasıyla mutluluğunu izlemek zorunda kalacaksın."

"Seçenekler fazlasıyla kasvetli."

"Üçünü de yaşadım."

"Peki en kötüsü hangisiydi? Başka bir kadınla olan mutluluğunu izlemek mi? Yoksa ölmesi mi?"

Yelpazesini gürültüyle kapatıp dudaklarını sıktı. "İlki canım. Kesinlikle ilki." Ardından dönüp eteğini tutarak uzaklaştı.

Gerçekten fena bir kadındı.

Gözüme bir renk cümbüşü çarptı. Rhouben nişanlısıyla dans ediyor, kız ona bir şeyler anlatırken yüzünü ekşitmemek için kendini zor tutuyordu. Dans ederken döndüklerinde Melita beni gördü ve delikanlıyı kendine çekerek saçını savurdu.

Her halükârda Rhouben'le konuşmam gerekiyordu ve Melita'yı sinir etmek benim için büyük mutluluk olacaktı. Nişanlısıyla yeterince zaman geçirmişti.

Çifte yaklaştım, dans pistinin kenarına geldiklerinde de delikanlının omzuna dokundum. Rhouben dönüp beni gördüğünde gözlerinden ne kadar rahatladığını görebiliyordum.

"İzin verir misiniz?" diye sordum. "Yakında beyefendiyle evleneceksiniz Leydi Xenakis. Öncesinde Rhouben'i bu kadar esir almanız hiç hoş değil. Hem eminim müstakbel kraliçeyi üzmek istemezsiniz?"

Kız bir şey diyemeden Rhouben ondan kurtulup beni dansa çekti. "Sen bir tanrıçasın," diye fısıldıyordu kulağıma. "Beni kurtardın."

"Her şey karşılıklı. Kimse benimle dans etmiyor. Kralın gazabından korkuyorlar."

"Ben korkmuyorum. Ve şu anda Melita'nın... ya da babamın gazabını umursamayacak kadar sıkılmış durumdayım. Bence çaktırmadan kaçalım."

Hınzırca sırıttım. "Kaçıp ne yapacağız?"

"Yaramazlık derdim ama aslını istersen o kadından uzak kaldığım sürece her şeyi yapmaya razıyım. Bu arada istediğin para saraydaki odamda. Döndüğümüzde verebilirim."

"Şahane! Ben de işimize yarayacak bir şey buldum. Eliades bana bir aşk mektubu gönderdi. Artık el yazısını taklit edebiliriz. Tek ihtiyacım, mektubu Melita'ya gönderebilmek için Orrin'in mührünü ele geçirmek. Dediklerine göre haftaya dönecekmiş. Muhtemelen mühür yanındadır, o yüzden dönene kadar beklememiz gerekecek. Babandan bir haber var mı?"

"Henüz yok. Ona yazdığım mektupları bir kenara atmak gibi bir huyu var ama eninde sonunda okuyacak, saraya gelecektir. Hesabımdan beş bin neko çektiğimi yazdım. Okuduğu anda burada olur."

"Peki o kızgınlıkla geldiğinde ne demeyi planlıyorsun?" derken Melita'nın ateş saçan gözlerle bizi seyrettiğini fark ederek başımı Rhouben'e yasladın.

"Tabii ki Melita'ya çok özel bir hediye almayı planladığımı. Saraya gelmeyi göze alması için onun sinirlerini hoplatacak bir neden bulmalıydım. Geldiğinde de sanırım Orrin dönene kadar babamı sarayda tutabilirim."

"Güzel. Çok dikkatli olmalıyız. Zamanlama çok önemli."

Yanımızda bir çift belirdi. Petros tanımadığım bir adamla dans ediyordu. "Yoksa kralın sevgilisine mi asılıyorsun?"

"Daha çok benimkinden kaçmaya çalışıyorum," dedi Rhouben.

"Alessandra'yla iki dans yaptınız. Üçüncüde insanlar konuşmaya başlayacaktır. Partnerleri değiştirelim."

Birden kendimi Petros'un kollarında buldum. Rhouben de Petros'un partneriyle dans etmeye başladığında becerikssizce ona, "Selam," diyebildi.

Petros beni döndürerek uzaklaşmadan önce, "Melita'yla dans etmeyi, bir adamla dans etmeye tercih eder miydin?" demeyi de ihmal etmedi.

Son gördüğümde Rhouben, Petros'un eski dans partnerine gülümsüyordu.

Gözlerimi Petros'a çevirdim. Melita'nın sevgilisini elinden almanın sarhoşluğuyla gülüyordum. Dahası benimle dans etmek isteyen erkekler olmasının rahatlığıyla neşem yerine gelmişti. En güzeli de Myron bir süre daha bana bulaşamayacaktı.

Petros son kaçamaklarıyla beni eğlendiriyordu. Lord Osias ve Lord Banis'in kendisi için adeta savaşa tutuştuğunu anlattı. İki adam gerçekten de dövüşmüştü. Bu akşam ikisinin de yüzlerinde morluklar seçilebiliyordu. O yüzden Petros'un eğlenmek için başka partnerler bulması gerekmişti.

İki dansın ardından Petros beni savurarak başka bir adamın kollarına gönderdi.

"Leandros," dedim. "Nerelerdeydin?"

"Önemli insanlar davetlere asla zamanında gelmez ama anlaşılan eğlenceyi kaçırmışım."

"Hayır," dedim. "Tam zamanında geldin."

Omzunun üzerinden Petros'un bir kızla dans etmeye başladığını görebiliyordum. Bu arada Rhouben resmen Melita'dan

kaçıyor, aradaki mesafeyi her zaman korumaya çalışıyordu. Sanırım mükemmel nişanlı rolünü oynamasını istememem onun için büyük işkenceydi.

Leandros iyi bir dansçıydı. Belimden tutup beni havaya kaldırarak döndürdü. Dans ederken elini elimde, kolunu belimde hissedebiliyor, Kallias'la bu hisleri bir gün yaşayıp yaşamayacağımı merak etmekten kendimi alamıyordum.

12. BÖLÜM

Rhouben'le birlikte mektup ve para alışverişi yapmak için balodan döndüğümüzde artık gece yarısı olmuştu. Eğlenceyi kaçırmak istemeyen Petros da bizimleydi. Üstelik el yazısı taklit etmekte usta olduğunu iddia ediyordu.

O mektubu yazarken Rhouben'le ben de onun omuzlarının üstünden seyrediyorduk.

Sevgili Melita,

Çok uzun zamandır seni uzaktan izliyorum. Artık duygularımı saklayamayacağım. Güzelliğin bir güneş gibi gözümü alıyor. Sana bakmak yüreğimi dağlıyor, gözüm başkasını görmüyor.

Yalvarırım, benimle bir kez olsun baş başa görüş.

..... akşamı saat 9'da odanda buluşabilir miyiz? Senin de benim gibi yanıp tutuştuğunu anlayabilmem için buluştuğumuzda beni öperek karşılar mısın?

Bendeniz,
Orrin Galopas, Eliades Kontu

El yazısını Orrin'in mektubuyla karşılaştırdık. Petros mükemmel bir iş çıkarmıştı. Kimse farkı anlayamazdı. Mektubun Melita'dan başkasının eline geçmesi oldukça düşük bir ihtimaldi ama üzülmektense tedbiri elden bırakmamak en iyisi olurdu. Rhouben'i evlilikten kurtarma planımızın işe yaramasını istiyorsak, hatasız ilerlemeliydik.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Rhouben.

"Geriye bir tek Orrin'in saraya dönüşünü beklemek kalıyor," dedim. "Döndüğünde mektuba tarihi ekleyip mührüyle son haline getiririz. Sonra mektubu çaktırmadan Melita'ya ulaştırman gerekiyor."

"İyi de mührü nasıl ele geçireceksin?"

Petros sandalyeden kalkıp sırtını kütürdetti. "Adam ona sırılsıklam âşık, şapşal. Odasına girip mührü nasıl alacağını sanıyordun? Onunla oyun oynayacak elbette."

Rhouben bana sımsıkı sarıldığında kendimi onun parlak kırmızı ve sarı renkli brokar yeleğine gömülmüş halde buldum. "Müthişsin Alessandra. Planın işe yararsa, sana hayatımı borçlu olacağım."

"Abartma," dedi Petros.

"Melita'yla hayatını birleştirmeyi ister miydin?" diye meydan okudu Rhouben.

"O konuda haklısın. Evet, Alessandra'ya hayatını borçlusun. Ben de el yazısı ustalığım için söz verdiğin elli nekoyu rica ediyorum."

"Ne zaman söz verdim?"

İkisi şaka yollu atışırken oradan ayrıldım. Eteğim para dolu zarfla birlikte iyice ağırlaşmıştı.

Önemli birkaç işi halletmek için sabahı saray dışında geçirdim. Rhouben'in parasını ise usulünce dağıttıktan sonra, saraya geri döndüğümde zaferle gülümsüyordum.

Ta ki odama giderken Lord İkaros Vasco'yla karşılaşana kadar.

"Ah Leydi Stathos... Ben de sizi görmek istiyordum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Elbette. Neden yolunda olmasın ki?"

"Çünkü kralın konsey başkanı beni görmek istiyor. Son konuşmamızda beni resmen tehdit etmiştiniz."

Vasco başını yana eğdi. "Sohbetimizi çok farklı hatırlıyorsunuz."

Nazikçe gülümsedim ama dişlerimi sıkıyordum.

"Hayır, size sadece kralla flörtünüzün nasıl gittiğini sormak istemiştim. Kallias çok ketumdur. Genç kral özel hayatıyla ilgili tek kelime etmiyor."

"Ben de etmeyeceğim."

Vasco, bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Ben de bunu bir ilişkiniz olmadığına yormam gerekip gerekmediğini merak ediyordum?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon?"

"Size hediyeler gönderiyor, birlikte yemek yiyorsunuz... Başka? Bildiğim kadarıyla, bunlar dışında birlikte hiç zaman geçirmiyorsunuz. Sizinle davetlere katılmıyor. Hiç öpüştünüz mü?"

Üzerine yürüdüm. "Bu sizi hiç ilgilendirmez. Üstelik kralın ne kadar yoğun olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Davetlere benimle birlikte gelmiyor çünkü sürekli konseyle toplantıda."

"Evet, Kallias'ın zamanını nasıl geçirdiğini çok iyi biliyorum ama o resmen kral olana kadar işleri onun yerine yapacak bir konseyi var. Sizin gibi güzel, genç bir hanımla zaman geçirirken krallığın yönetimini bize bırakması için en güzel zamanları bunlar."

Verecek karşılık bulamıyordum.

"Tabii ilişkiniz gerçek değilse, işler değişir. Bu durumda konsey kralın başka leydilerle tanışmasıyla ilgilenir ve size artık ihtiyaç kalmaz."

Vasco bunu söyledikten sonra dönüp gitti.

Son sözü söyleyememiş olmaktan nefret ediyordum. Daha da kötüsü, konsey flört oyunumuza inanmamıştı. Ve eğer bu oyun devam etmezse, Kallias'ın bana ihtiyacı kalmazdı. İyi de onu kendime gerçekten nasıl âşık edecektim?

Odama girerken Vasco'nun tehditlerini aklımdan atamıyordum.

"Alessandra."

Olduğum yerde sıçradım. İnsanlar nasıl oluyordu da odama böyle dalabiliyordu?

"Baba."

Babam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mektuplarımın sana ulaştırılmamış olabileceğini düşünmüştüm ama anlaşılan hepsini almışsın," derken açıp okuduğum davetiyelerden oluşan yığına bakıyordu. Aralarında Orrin'in aşk mektubu da vardı. Petros el yazısını taklit ettikten sonra ihtiyacı kalmadığı için Rhouben geri getirmişti.

Yüzümü ekşiterek mektup dağına baktım. "Ben de sana yazacaktım."

"Buna eminim," dedi dalga geçercesine. "Belli ki saray hayatına, mücevherlere ve ilgiye alışmış, buraya neden geldiğini hepten unutmuşsun."

Şakaklarım zonkluyor, gözüm kararıyordu. "Kralın gönlünü kazanmaya odaklandığım için sana yazacak zamanım olmadı. Planım kusursuz işliyor. Söylenecek bir şey olsaydı sana yazardım."

Gardırobumun önünde volta atmaya başladı. "Kusursuz derken? O zaman kralın saray dışındaki davetlerde sana neden hiç eşlik etmediğiyle ilgili dedikoduları da açıklayabilirsin? Dahası duyduğuma göre sürekli Calligaris denen veletle birlikte görülüyormuşsun."

Gözüm seğirmeye başladığı için babama odaklanmakta zorlanıyordum. "Her şeyin kontrolüm altında olduğundan emin olabilirsin. Endişeye gerek yok. Kralla istediğim noktadayım. Ve Myron artık sorun olmayacak. Ona söyleyeceğim iki sözle saraydan ayrılacaktır. Hem de sonsuza kadar."

Babamın yüzü değişti. Başta ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sonra dehşetle fark ettim. Bana *acıyordu.*

"Alessandra, canım... Elinden geleni yaptın. Bazen yenilgiyi kabullenmen gerekir. Sarayda bir şansın vardı ama belli ki kral seni istemiyor. Endişelenme. Henüz bütün şanslarımız tükenmedi. Bir planım var."

Yumruklarımı sıktım. "Sen *ne* yaptın?"

"Lord Eliades'e haber saldım. Hayır, bana öyle bakma. Adam zengin ve senin için iyi bir başlık parası verecektir."

"O bir kont!"

"Ben de kontum."

"Chrysantha'ya yakıştıramadığın adamı bana uygun görüyorsun, öyle mi?"

Bir şey demeden önce bir an için durakladı. "Senin durumun farklı."

Çünkü ablam onun ilk göz ağrısıydı. "Amaç daha yüksek yerlere gelmem! Ben kraliçe olmaya çalışırken sen neden beni kontes yapmaya çalışıyorsun ki?"

Babam kederle başını iki yana salladı. "Denediğin için seninle gurur duyuyorum ama yenilgi de iyi bir hayat dersidir."

Ne zaman yenildiğimi anlayacak beceriye sahiptim ve yola daha yeni çıkmıştım.

"Zamanla sen de anlayacaksın," diye ekledi babam. "Neden şimdi benimle eve dönmüyorsun?"

Tavana bakarken hem düşüncelerimi toplamaya hem de sakinleşmeye çalışıyordum. "Bir konuyu açıklığa kavuşturalım babacığım," dedim. "Ben satabileceğin bir inek değilim, dahası beni istemediğim bir evliliğe zorlayamazsın. Özellikle de kral şahsen benden hiçbir şeyi esirgemezken."

Babam dudaklarını büzdü. "Ya Eliades'le evlenirsin ya da seni mirastan mahrum bırakırım."

"Hiç durma! Kral sürekli pahalı hediyeler gönderiyor. Bir sürü param var ve sarayda yaşıyorum. Beni hiçbir şeyle tehdit edemezsin. Artık bana bir faydan olmaz baba. Beni saraya soktun, bundan sonrasını ben halledebilirim. Aslında kralın gönlünü kazanır kazanmaz, *hazinemden tek bir kuruş* bile alamaman için bütün önlemleri alacağım."

Sessizlik çöktüğünde babam bir an için panikle bana bakakaldı. "Fevri kararlar almadan önce düşünsen iyi edersin Alessandra," dedi. Ardından, "Sonra yine uğrarım," diye ekledikten sonra uzun adımlarla odamdan çıktı ama adımlarının endişeyle dolu olduğunu görebiliyordum.

Ertesi sabah güneş doğmadan, hatta hizmetçiler bile henüz güne başlamadan önce Myron'ın odasına gittim. Kapılarını kilitleme zahmetine girmediği için yatak odasına ulaşana kadar dairesindeki kapıları ardı ardına açabilmiştim.

Benim dairemin tıpatıp aynısıydı ama Myron burayı kendi zevkine göre döşeme zahmetine de girmemişti.

Terliklerimle kayarcasına ilerlerken yatağa doğru yaklaşıp uyuyan Myron'a baktım. Ne kadar da savunmasız görünüyordu! İstesem onu tam şu anda öldürebilirdim.

Ama ölerek elimden kolayca kurtulmasına izin veremezdim. Bunun yerine daha eğlenceli bir şey yaptım.

Eldivenli parmağımla bütün gücümle kullanarak burnuna bir fiske vurdum.

Derin bir nefes alıp aniden doğruldu, beni fark ettiğinde

de kocaman açılan uykulu gözlerini ovuşturmaya başladı. "İlişkimizin geleceğiyle ilgili fikir değiştirdiysen, maalesef artık seni istemiyorum," dedi esneyerek. "Şimdi gidersen uyuyacağım."

Battaniyesine sarılmaya çalıştığında bu sefer yüzüne bir tokat attım.

Sonunda dikkatini çekebilmiştim.

"Yok artık?" diye çıkıştı. "Sana..."

Elimdeki kağıdı burnuna tuttum. "Saraydan hemen ayrılacaksın. Bu kapıdan çıktığım anda eşyalarını toplayacak, bir daha geri dönmeyeceksin. Bir daha ne yüzünü görmek ne de adını duymak istiyorum."

"Ne bu?" diyerek uzandığında hemen geri çektim. Kanıtımı yırtıp atabilirdi.

"Senet."

Myron kafası karışmış gibi burnunu kırıştırdı.

"Bütün borçlarını kapattım," diye açıkladım. "Kulüpte borçlu olduğun herkese parasını ödedim. Hepsini. Bana beş bin neko borcun var."

Kıpırdayamıyordu.

"Nutkun mu tutuldu?" diye sordum. "Bir şeyi iyice kafana sok. *Artık benimsin.* Tek bir yanlış adımında borcunu ödemek üzere hapsi boylarsın. Sence ağabeyinin seni oradan çıkarması ne kadar sürer? Hatta... sence hapiste olmanı dert eder mi?"

Taptaze olan perişanlığıyla yutkunmasını izlemek büyük zevkti.

"Asillerden topladığın paraları geri vereceksin ve bir

daha benim adımı bile ağzına almayacaksın. Hoşuma gitmeyecek tek bir fısıltını duyarsam, seni sonsuza kadar hapse tıkmanın bir yolunu bulurum." Eğilip dalga geçercesine yanağına bir kez vurdum. "Aferin. Şimdi defol."

"Yalan söylüyorsun," dedi kapıya yöneldiğimde.

"Öyle mi düşünüyorsun? Söylediklerimin gerçekliğini öğrenebilirsin ama fazla oyalanma. Öğle yemeğine kadar gitmiş olman gerekiyor."

Oradan ayrılırken yüzümde güller açıyordu. Henüz tek bir adamın iplerini ele geçirmiştim ama bu güç duygusu bile başımı döndürmeye yetiyordu. Kraliçe olduğumda, onun gibi binlercesinin iplerini elimde tuttuğumu bilerek bunun bin katını hisseder miydim?

Zafer sarhoşluğuyla Kallias'ı aramaya gittim. Henüz erkendi. Hatta toplantı için fazlasıyla erkendi. Birkaç hizmetkârı soru yağmuruna tuttuktan sonra kralın kütüphanede kahvaltı ettiğini öğrendim.

Beni niye davet etmemişti ki?

Cevabı, uşak beni odaya buyur ettiği anda karşımda buldum. Kallias işe gömülmüştü. Sayısız kâğıt ve kalemin arasında, bir kâse kaynamış yumurtayla birlikte kâğıt ağırlığı olarak kullandığı bir kitabın üstünde de yarısı yenmiş bir tost vardı.

"Krallara layık," dedim.

Gölge kral, yazdığı mektuptan başını kaldırdı. "Seni gör-

mek ne güzel Alessandra. Görüşmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyorum."

"Çünkü uzun zaman oldu."

Belli belirsiz yüzünü ekşitti. "Ortalıkta olmamamın sebebini umarım görüyorsundur," diyerek etrafındaki kâğıt yığınlarını işaret ettiğinde kolundaki gölgeler dalgalandı.

"Bir sorunumuz var," dedim lafı dolandırmadan.

"Sen iyi misin?" derken beni baştan aşağı süzdü.

"İkaros Vasco beni görmeye geldi. İlişkimizin gerçek olup olmadığını sorguluyor, bizden şüpheleniyor. Babam bile beni eve götürmek üzere saraya geldi çünkü *gönlünü kazanamadığıma* inanıyor."

Sonunda kalemini bıraktı. "Bu nasıl olabilir?" Sonra yüzünde bariz bir sıkıntı belirdi. "Nedeni şu Calligaris denen gençle zaman geçirmen mi? Kahretsin Alessandra, dikkatli davranman gere..."

"Nedeni *sensin*," dedim, sözünü kesmeyi göze alarak.

Ayağa kalkıp ellerini arkasında kenetlerken gölgeleri zifiri gece karanlığı kadar koyulaşmıştı. "Sana ilgi göstermekten başka bir şey yapmadım. Sofralarda yanı başımda oturuyorsun. Sana hediyeler gönderip duruyorum."

Devam etmesini beklesem de başka bir açıklaması olmadığını fark edince, "Artık yemeklerde bana neredeyse hiç eşlik etmiyorsun," dedim. "Evet, hediyeler gönderiyorsun ama saray dışında bana hiç refakat etmiyorsun. Beni ihmal ettiğini herkes görüyor. Myron bundan faydalanmaya çalıştı ama onun icabına baktım. Bir ilişki yaşayan gerçek bir çift olarak davranmadığımız için artık daha fazlasını yapman gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Normal sevgililer birbirlerinin kulağına tatlı sözler fısıldar, birbirine sokularak gülüşür, aynı nefesi paylaşır. Normal çiftler birbirine dokunmadan duramaz."

"Bunların hiçbirini yapamayız," derken Kallias'ın konuşması tereddütlüydü.

"Yapmamız gerekmiyor. Lanet olsun, ben bunu yapmayı kastetmiyorum! İlişki oyunumuza herkesi inandırmak istiyor musun? O zaman bana *kur* yap, Kallias. Beni saraydan dışarı çıkar. Yemek davetlerinde benimle zaman geçir. Hediyelerini şahsen getir. İlgili bir erkek gibi davran."

Uzunca bir süre bana bakarken muhtemelen sözlerimi tartıyordu. En azından öyle umuyordum. "Hayır," dedi sonunda ağır ağır. Sonra da kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi daha kararlı bir şekilde tekrarladı. "Hayır." Kâğıt yığınlarına bakarak ekledi. "Buna zamanım yok."

Güzel mazeretti. İyi de neden bu kadar tutuk davranıyordu?

"Bana eşlik etmeni rica edebilirdim ama gördüğün gibi masada yer yok," dedi. "Bir şekilde... görüşürüz," dedikten sonra da parmağını kapıya doğru oynattı.

Doğrudan dile getirilmese de huzurundan kovulmuştum.

Odama dönerken hırslı adımlarımla bir çocuk gibi göründüğümün fazlasıyla farkındaydım ama neyse ki etrafta beni görecek kimse yoktu.

Birinin köşeyi döndüğünü duyduğumda hemen sırtımı dikleştirip normal yürümeye başladım. Gelen her kimse ona sinirimi göstermemeye kararlıydım.

Ve artık *kendi koridorumdaydım.*

"İki mektubunuz var leydim," dedi uşak iki büklüm eğilip elindeki gümüş tepsiyi uzatarak. Zarfları aldığım gibi odama girdim.

İlki ablamdandı. Kusursuz el yazısına bakarken mektubu şömineye atmadan önce okuyup okumayacağıma karar vermem bir dakika sürmüştü.

Canım Kardeşim,

Umarım iyisindir. Saray hayatı insanı baştan çıkarır ama senin iffetini ve terbiyeni koruyacağından eminim.

Dükle birlikte harika zaman geçiriyorum. Sağlığı ne yazık ki her geçen gün kötüleşiyor, o yüzden günlerimizi genellikle ona şiir okuyarak geçiriyorum.

Dükle birlikte geçen sıkıcı hayatına ve hediyelere (*On araba! Bu kadar arabayla ben ne yapacağım?*) dair olan paragrafları atladım. Mektubun en sonunda, ablam Chrysantha satır aralarına gerçek karakterini yansıtmıştı:

Bugün üç yıl önce Hektor Galanis'le ilişkini sorgulamak üzere bir polis ziyaretime geldi. Sorduğu soruların tuhaf olduğunu düşünmeden edemedim ama sonunda Drivas Baronu bence oğlunun kaybolmasıyla senin bir ilginin olup olmadığını ısrarla sorguladı.

Korkma. Bir sürtük olduğunu ve o delikanlıyla muhtemelen yattığını ama onun ailesinden kaçmasına asla yardım etmeyeceğini söyledim.

Tuhaf bir ziyaret, sence de öyle değil mi?
Umarım saray hayatının keyfini çıkarır, seni iyi yönde etkileyecek arkadaşlar bulursun.

Seni seven ablan,
Chrysantha

Ellerime bakakalmıştım. Sonra mektubu düşürdüğümü fark ettim. Ablamın ahmaklığı ve pervasızlığı hakkında ne düşüneceğimi kestiremiyordum. Her şeyden önce gece maceralarımın farkında olduğunu hiç bilmiyordum ve şimdi de baronun oğluyla yattığımı öğrenmişti. Öte yandan polis de yeni bir kanıt elde etmişti. Beni sorgulamaya gelmeden önce daha kaç kişiyle görüşmeyi planlıyorlardı acaba?

Ve gece maceralarım ne zaman sarayda konuşulmaya başlayacaktı? Kralla ilişkimin sonsuza kadar mahvolmasına ne kadar zaman kalmıştı?

Mektubu yerden aldığım gibi okunamayacak kadar küçük parçalara bölüp ateşe attım.

Chrysantha'nın saçlarını yolmak istiyordum. Hep bana köstek olmuştu. Peki ya hâlâ köstek olabilmeyi nasıl başarabiliyordu?

Odamda birkaç dakikadır hırsla volta atıyordum ki ikinci mektubu hatırladım. Daha çok kötü habere yüreğim dayanabilecek miydi? Korkuyla mührü kırıp parşömeni açtım.

Sevgili Alessandra,
Münasebetsizliğimi bağışla ama yaşanan son olaylarda ne kadar mutsuz göründüğün gözümden kaç-

madı. Belki seni neşelendirebilecek bir şeyler yapabilirim diye düşündüm. Farklı eğlencelere ne dersin? Seni bir akşam dışarı çıkarmama izin verir misin? Mesela yarın akşam saat sekizde? Söz veriyorum, pişman olmazsın.

Bendeniz,
Leandros Vasco

Belki de fırsat ayağıma gelmişti. Leandros'a kralla ilgili sorular sormayı düşünüyordum. Kallias'ın gönlünü kazanmak için daha çok bilgiye ihtiyacım vardı. Bunun için eskiden Kallias'ın en iyi arkadaşı olan adamla zaman geçirmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Üstelik Leandros bana hayrandı. Bir akşamımı bir hayranımla geçirmeyi hak etmiyor muydum? Özellikle de Kallias benimle zaman geçirme zahmetine bile girmezken.

Kısa bir süre düşündükten sonra ona vereceğim cevabı yazdım.

Sevgili Leandros,
Seninle zaman geçirmekten büyük mutluluk duyarım.

Bütün içtenliğimle,
Alessandra Stathos

13. BÖLÜM

Leandros'un uzattığı kapkara pamuklu giysiye burnumu kırıştırarak bakarken, "Benden bunu *giymemi* beklemiyorsun ya?" diye sordum.

Delikanlı oturma odamda sırıttı. "Akşam için bir planım var ama üstündekilerle gelemezsin."

"Üstümdekilerin nesi var?"

Bugün özenle giyinmiştim. Açık mor renkli elbisem bacaklarımı sımsıkı sarıyordu. İçimde ne tarlatan ne de iç etek vardı... Hayatımda kendimi bundan daha rahat hissedemezdim. Elbette bu elbiseyi, Kallias'ın hediye ettiği yeni şala uysun diye seçmiştim. Lavanta rengi satenden yapılma şalın püsküllerinden mor kuvars damlaları sarkıyordu.

Şalı başka bir adamla çıkarken kullandığımı öğrenirse belki biraz olsun rahatsız olur diye düşünmüştüm. Oysa o başka adam, tıpkı uşaklar gibi giyinmişti. Keten pantolon,

topuksuz çizmeler ve eski püskü beyaz bir gömlek... Bu haliyle geceleri köprü altında uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Zengin ve göz alıcı görünüyorsun," dedi Leandros. "Gideceğimiz yere uymaz."

Rahatsız kıyafete bakarken yüzümü iyice ekşitmemek için kendimi zor tutuyordum ama belli edemezdim. "Beni nereye götüreceksin?"

"Sürpriz."

Elbiseyi elinden almak için hiçbir çabam yoktu.

"Bak, istersen bu akşam erkenden yatağına girebilirsin ya da bir parça tehlikeli ama fazlasıyla eğlenceli olan bir şey yapabilirsin," diyen Leandros elbiseyi kucağıma yerleştirip beni yatak odama doğru itti.

Giyinip çıktığımda kendi üstüme baktım. Bol kolları bilekte toplanan beyaz bir bluz giyiyordum. Simsiyah eteğim göğüslerime kadar gövdemi sarıyor, kalçalarımın altından genişleyerek ayaklarıma dökülüyordu. Fena halde sıradan, sıkıcı ve köylü tarzıydı.

Leandros arkama geçip kusursuzca taranmış saçlarımı açtı.

"Dur!" Geç kalmıştım. Dalgalı saçlarım yüzüme dökülüyordu. "Hizmetçim bunun için tam bir saat uğraştı."

"Çok güzeldi," dedi Leandros. Gözlerindeki hınzır kıvılcımlar ona itiraz etmeme engel oluyordu.

Berbat giyinmiş olsam bile bu bir macera olacaktı. Ve Leandros bütün gece benimle ilgilenecekti. Kallias'tan istediğim de buydu. Ayrıca bana şantaj yapmadan ilgimi çekmeye çalışan biriyle zaman geçirme fırsatı, es geçemeyeceğim kadar iyiydi.

Zavallıca bir durum olduğunu biliyordum ama Kallias'ı cezalandırmak istiyordum. Bir geceliğine olsun, her saniye üzerime çullanması muhtemel baron ve polis komiserini unutmaya ihtiyacım vardı.

"Hadi kimseye görünmeden çıkalım," diye homurdandım.

Leandros sırıtarak beni koridorun sonundaki hizmetkâr merdivenlerinden aşağı indirdi. Sarayın arkasında eyerli iki at bizi bekliyor, bir seyis yamağı atların dizginlerini tutuyordu. Leandros çocuğa bir fiskeyle para fırlattı, ardından önümde eğilip parmaklarını kenetledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Binmene yardım ediyorum," dedikten sonra kafamın karıştığını fark edince ekledi. "Eyere yan binemezsin. Köylü kızlar öyle şeyler yapmaz."

"Ben köylü değilim!"

"Bu akşam öylesin. Hadi bakalım."

O anda bir seçim yapmam gerektiğini kavradım. Ya yapacaktım ya da yapmayacaktım. Ama seçim yaptığım andan itibaren bir leydi olduğumu unutmam gerekiyordu. Leandros'la çıkmayı, leydi muamelesi görmek istediğim için kabul etmemiştim. Leydiler akrabaları dışındaki erkeklerle pek zaman geçirmez, kralı nasıl baştan çıkaracağını öğrenebilmek için kralın en iyi eski arkadaşıyla oynaşmazdı.

Kenetlediği avuçlarına basarak bir bacağımı atın üzerinden attım. Eteğim baldırlarıma kadar açıldığında Leandros çıplaklığımı örtmeme yardım etti ama o sırada parmaklarının bacağıma değdiği dikkatimden kaçmadı.

İster istemez nefesimi tuttum. Haftalardır bana kimse

dokunmamıştı. Yalnızlığım, yıllardır ilk kez bu kadar uzun sürmüştü.

"Bağışla," dedi. "Kazara..."

"Gerek yok," dedim. "Hadi, yola koyulalım. Vaat ettiğin eğlenceye hazırım."

Leandros kendi atına atladı. "Gidelim o zaman."

Mum fenerlerinin aydınlattığı parke taşlı yolda Leandros önümden ilerliyordu. Dağdan inen kıvrımlı yollardaki sessiz sakin mahalleleri, sefil hanları ve hatta bir genelevi geçtik. Sokaklarda pek kimse yoktu. Bu saatlerde hava, tüccar ve esnafların satış yapamayacağı kadar karanlıktı. İçten içe sanki planımı terk etmişim gibi, saraydan uzaklaştıkça suçluluk duygusuna kapılıyordum ama aslında hiçbir alakası yoktu. Bir gece kaçamağına ihtiyacım vardı. Ve bu akşamın planlarıma hizmet edeceği kesindi.

"Söylesene," dedim atlarımız başka bir yola saptığında. "Gençken nasıl biriydin?"

"Cahil. Umutlu. Pervasız."

"Şimdikinden de mi pervasız?"

Sırıtırken ayışığında dişleri parlıyordu. "Çok daha pervasızdım."

"Veliaht kralla arkadaştınız. İkiniz birlikte ne yaramazlıklar yaptınız?" Sorumun, konuyu Kallias'la ilgili bilgi toplamak için açmışım gibi bir izlenim yaratmayacak kadar sıradan olduğunu umuyordum.

Bir an için düşündü. "Bir keresinde gölden yakaladığımız kurbağaları öğretmeninin yatağına koymuştuk."

"Eminim hak etmiştir."

"Kadın son derece soğuk ve kontrollü konuşurdu. Kallias'la onun başka sesler de çıkarıp çıkaramayacağını merak etmiştik."

Güldüm. "Ve hepiniz ona yardım etmek için can atıyordunuz."

"Kallias bir süre boyunca tek arkadaşımdı. Birçok şeyi birlikte yaptık. Eskrim yapardık. At bindik. Oyun oynadık. Kallias rekabete bayılır. Kazanmayı çok sever. Öte yandan bunu hangi erkek sevmez ki?"

"Hangi *insan* sevmez ki?" diye atıldım.

"Sen rekabet etmeyi seviyor musun Alessandra?"

"Elbette."

"Güzel. Artık bu gece çok eğleneceğimize iyice ikna oldum."

Dümdüz duvarlarıyla karanlığa gömülmüş, dışarıdan bakınca ne olduğu anlaşılamayan bir binanın önünde durduğumuzda, Leandros atını yakındaki bir direğe bağladı. Döndüğümüzde atları yerinde bulamayacağımızdan korkuyordum ama bu korkunun akşam eğlencemi mahvetmesine izin veremezdim.

Leandros karanlıkta bir merdiven sahanlığı buldu. Sanırım bulmak için nerede olduğunu bilmek gerekiyordu. Genç adam koluma girip beni basamaklardan aşağı indirdiğinde kendimizi zifiri karanlıkta bulduk. Hiçbir şey göremiyorduk.

"Hizmetçilerime bu akşam dışarı kimle çıktığımı söyledim. Geri dönmezsem, beni senin öldürdüğünü hemen anlayacaklar."

Karanlıkta onun güldüğünü duyabiliyordum. "Benim elimden ölmeyeceksin. Zaten çok az kaldı."

Menteşe gıcırtılarının ardından üzerimize çullanan havayla bodrum kapısından içeri girdik. Tek bir meşale koridorda titreşerek yanıyordu. Uzaktan ancak bağrışma olabilecek bir gürültü duyabiliyordum.

Koridorda ilerlerken, "Ne yaparsan yap, sakın yanımdan ayrılma," dedi Leandros.

Bir köşeyi dönüp küçük bir merdivenden indik ve sonunda... bayat bira kokusunun, ışığın ve gürültünün taştığı bir kapıdan içeri girdik.

"Boks mu?" diyebildim manzarayla karşılaştığımda.

İleride salon hafif eğimli olduğu için ortadaki sahneyi görebiliyorduk. İki adam karşı karşıya geçmiş, çıplak ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Kollarını dirseklerine kadar sıvamışlardı, yüzlerinden ter damlıyordu. Paralar elden ele geçiyor, kızlar bardak dolu tepsilerle dolaşıyor, kadınlar ve erkekler ringde dövüşenleri bazen yuhalıyor bazen de tezahürat yapıyordu.

"Ringe yaklaşalım," dedi Leandros, beni boş bir masaya çekiştirerek. Oturduğumuzda benim gibi giyinmiş bir kız yemek ya da içmek isteyip istemediğimizi sordu.

"Bana bir bira," dedi Leandros. Sonra bana baktı.

"Ben de," dedim. Neden olmasındı? İyi şarap içmeyi seviyorum diye, daha basit tatlardan kendimi mahrum bırakamazdım.

Gözlerimizi ringe çevirmiştik ki iri yarı dövüşçünün, daha ufak tefek olanın çenesine acımasız bir yumruk indirdiğini gördük. Ufak tefek dövüşçü arkaya uçup bütün salonda duyulabilen bir gürültüyle ahşap zemine düşünce kalabalık kahkahalar ve inlemelerle dolup taştı.

Garson kız içkilerimizi getirip önümüze yerleştirdi. Leandros bardağını dudaklarına götürdüğü gibi yarısını başına dikti.

Ondan geri kalamazdım. Bardağı dudaklarıma dayadığımda bayağı sıvının boğazımdan akarken yarattığı sevimsiz tadı almamaya çalışarak içmeye başladım. Acı ve suluydu, kesinlikle iğrençti ama içimi ısıtıyordu. Bardağı boşaltıp masaya vurdum.

"Burayı seveceğini biliyordum," dedi Leandros. "Saygın aristokrat kızı rolünü güzel oynuyorsun ama içinde eğlenmek için bekleyen başka bir kız var."

Sırıtışım zorlama değildi. "Buraya sık geliyor musun?"

"Yeterince sık değil. Amcam benden çok şey bekliyor. Buraya geldiğimi bir öğrense..." Ürperirken devamını getiremedi.

Leydilere asla yakışmayacak türden bir homurtu saldım. "Bu akşam sorumluluklardan bahsetmeyelim. Kallias'ın benimle zaman geçirememesinin mazereti bu sorumluluklar. Büyük bir saçmalık. O bir kral... istediği her şeyi yapabilir. Programını hafifletmek istiyorsa, bunu söylemesi yeterli."

"Onu kabuğundan çıkarabilecek biri varsa, o da sensin. Biraz zaman ver. Yola gelmezse... Eh, ben buradayım." Bardağı boşaldığı için garson kıza iki parmağını gösterdi. O sırada iri yarı dövüşçü başka bir rakibi nakavt edince kalabalık yine coştu.

"Zengin bir adamla evlenmem gerekiyor," dedim. "Babam açgözlüdür ve bundan daha azına razı olmayacaktır."

Ah, bir saniye! Bu aslında artık geçerli değildi, haksız

mıyım? Olan bitenler ve bitemeyenler yüzünden babamın artık sorun olmaktan çıktığını unutmuştum.

"Şanslısın," dedi Leandros. "Çuvalla param var."

"Ve teselli ikramiyesi olmaya razısın, öyle mi?"

"İnsan bir kralla birlikte sarayda yaşarken buna alışıyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kralın ben gelmeden önce sarayda hiçbir leydiyle ilgilenmediğini sanıyordum."

"Yapmasına gerek yok. Leydiler hâlâ onu istiyor, sonra benimle idare etmek zorunda kalıyorlar. Ama senin öyle bir sorun yaşamayacağından eminim."

İkinci bira bardağı önüme kondu. Bu seferkinin tadı ilkinden daha iyiymiş geliyordu. "Prensiplerinden taviz vermeyecek," dedim. "Benim için bile kurallarından vazgeçmez." Bira dilimi çözmeye başlamıştı ama umursamıyordum.

"Şu dokunmama meselesi sorun oluyor mu?"

Yüzümü bardağımın arkasına sakladım. "Kadınların da erkekler gibi ihtiyaçları var."

Birasını dudaklarına götürürken Leandros'un sırıtan dişlerini görebiliyordum. "Belki de ilk hamlenin senden gelmesi gerekiyordur."

"Sonra kendimi zindanda bulayım diye mi? Hiç sanmıyorum."

"O zaman ihtiyaçların için başkasını bulman lazım. En azından bir süreliğine."

"Gönüllü olmak için can atıyorsun, değil mi?"

"Ben basit zevkleri olan bir adamım. Bira. Spor. Seks. Başka bir şey istemem."

"Neden hâlâ bir sevgilin olmadığına bir türlü anlam veremiyorum."

"Bekârlık sultanlıktır," dedi bardağını şerefe kaldırarak.

Beynimde tatlı bulutlar uçuşuyordu, o yüzden normalde Leandros'tan sakınmam gereken gülümsemelerimi hoyratça ortaya saçıyordum. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Öyle bile olsa senden faydalanamam. Sadece iyi vakit geçirmene yardım etmeye çalışıyorum. Hadi gel!"

Sandalyesinden kalkıp elimi tutunca bardağımı başıma diktim ama içki çoktan bitmişti. Biramı ne zaman içmiştim ki?

Leandros'la yeni rakiplerin etrafını saran kalabalığı yararak ilerlerken ayaklarım tökezliyordu. İnsanları iterek öne geçtik. İri yarı dövüşçüyü hâlâ yenen biri çıkmamıştı.

"Seyretmek eğlencenin sadece yarısı!" diye bağırdı Leandros, etraftaki tezahüratları bastırmak için. "Gerçek spor kazanmaktır."

On iki yaşından daha büyük olamayacak bir oğlan, elindeki büyük kupayla kalabalıkta koşuşturuyordu. "Bahisler buraya! Yeni boksörümüz için bire on!"

Yamuk burunlu ufak tefek bir adam öne çıktı. Gömleğini çıkardıktan sonra kollarını sallayıp ayakları üzerinde zıpladı.

Leandros hemen bir banknot uzattı. "On neko canavarın kazanacağını söylüyor."

"Hiç sportmence değil efendim," diyen oğlan parayı alıp kupaya tıkıştırdı.

"Ben kazanmak üzere bahse girerim."

"Peki siz han'fendi? Siz de bahse girecek misiniz? Paranızı sportmence ufak tefek dövüşçüye basın! Bir sürpriz yapabilir!"

Dövüşçülerin hareketlerini dikkatle izledim. Yamuk bu-

runlu diğerinden çok daha ufak tefekti ama dinç görünüyordu. İri yarı dövüşçü şimdiye kadar bütün gücünü tüketmiş olmalıydı. Öte yandan bu haliyle bile yamuk burunlu adamı çok zorlanmadan parçalayabilecekmiş gibi görünüyordu.

Tam bahse girmekten vazgeçecektim ki bir şey fark ettim. İri yarı adam kollarını öne uzatarak esniyordu ama bunu yaparken bir anda yüzünü ekşiterek eliyle belini sıvazladı.

Muhtemelen berelenmişti. Şimdiye kadarki karşılaşmaları kazansa da ciddi darbeler almıştı. Haliyle yorulmaya başladığı kesindi.

"Neden olmasın?" dedim sonunda. "Mesela..." Ceplerimi karıştırıyormuş gibi yaptım. "Ufaklık için yirmi beş neko yeter mi?"

"Haydi haydi yeter han'fendi!" diyen oğlan açgözlülükle parayı parmaklarımdan kapıp fikir değiştirmemden korkuyormuş gibi hızla yanımızdan uzaklaştı.

"Aptalca bir karardı," dedi Leandros. "Patronu ona her seferinde sadece birkaç kuruş veriyor."

"Oğlana iyilik olsun diye bahse girmedim. Kazanmak istiyorum."

Asık suratı kahkahaya dönüştü. "Gece boyunca surat asmanı istemiyorum. Kaybettiğin için sakın beni suçlama."

Gözlerimi devirip maçı seyretmek üzere ringe döndüm. Rakipler yerdeki çizgilerin üzerinde durmuş, birbirlerini parçalamaya başlamadan önce hakemin el çırpmasını bekliyordu.

Yamuk burunlu hızlıydı. İri yarı dövüşçüye bir yumruk savurup hemen geri kaçtı. Canavar onu dikkatle izliyor, gözlerini adamın yumruklarından ayırmıyordu. Bir sonraki

hamlede eğilip sol yumruğunu göğsüne indirince ufak tefek adam birkaç adım geriye savruldu ama devrilmedi. Boynunu kütürdettikten sonra da öne atılıp yumruğunu iri yarı dövüşçünün yüzüne savurdu. Rakibi darbeyi savuşturup bu sefer yumruğunu midesine geçirdi.

Yamuk Burun gözümün önünde yere yapışmıştı.

Salon çıldırmıştı. Herkes, "Pontin, Pontin, Pontin," diye bağırıyordu. Herhalde iri yarı dövüşçünün adı buydu.

Birkaç kişi yalvarırcasına, "Kalk!" diye bağırıyor, yerde nefes almakta zorlanan ufak tefek genç adama devam etmesi için cesaret vermeye çalışıyordu.

"Artık bir dahaki sefere kazanırsın," dedi Leandros omuz silkerek.

Ama maç henüz bitmemişti. Öne atılıp Yamuk Burun'un terli kolundan tuttuğum gibi ayağa kaldırdım. Adam bana yaslandığında ciğerlerindeki hava ıslık çalarak boşaldı.

"Dinle," dedim hırlayarak. "Sana bir sürü para yatırdım. Kaybetmemi istemezsin, değil mi?"

"O çok güçlü, küçük hanım," dedi adam nefeslenmeye çalışırken.

"Önceki dövüşlerden sağ tarafında berelenen en az bir tane zayıf noktası var. Yüzüne çalışmayı bırak ve yumruklarını aşağıya çalıştır. Hadi. Şunun. Kemiklerini. Kır." Başka bir şey demeden onu tekrar piste fırlattım.

Leandros burnunu kırıştırıyordu. "Terli erkek kokuyorsun."

"Sanki bayat bira kokusundan başka koku alabiliyormuşsun gibi!"

"Daha yakın olsam ağzının kokusunu da alabilirdim

ama...” Dövüş tekrar başlayınca Leandros cümlesini bitiremedi.

Ufak tefek dövüşçü sol yumruğunu kafasına indirecekmiş gibi iri yarı olana atıldı ama hemen ardından darbeyi bütün gücüyle adamın kaburgalarına indirdi.

Pontin'in ağzından tükürükler saçılıyordu ama Yamuk Burun durmadı. Bir yumruk yağmuruyla Pontin'i adeta hamur gibi yoğuruyordu.

Adam saniyeler içinde yere devrildi.

Ve bir daha ayağa kalkamadı.

Salon suspus olmuştu.

Eteklerimi kaldırıp piste çıkarak ufak tefek dövüşçümün kolunu havaya kaldırdım. Bunun hemen ardından coşan salonun gürültüsüyle kulak zarlarımın patlayacağını sandım. Paralar yine el değiştiriyordu.

Şampiyon eğilip yanağıma kanlı bir öpücük kondurdu.

Zafer sarhoşluğundan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Kazanmanın keyfiyle yerime geri döndüğümde oğlan kupayla geri dönüp bana bir deste banknot verdi. “İki yüz elli neko, küçük hanım. Mükemmel bir bahisçisiniz. Bir sonraki maça ne dersiniz? Kimse sizin kadar şanslı olamaz. Yeteneği gözünden tanıyorsunuz! Bu parayı bir sonraki bahis için saklayayım mı?”

“Belki bir dahaki sefere,” deyip parayı aldım. Leandros'a dönerken sırıtışımı saklayamıyordum.

“Ona ne dedin?” diye sordu, yerde yatan şampiyona şaşkınlıkla bakarken.

“Dövüşü kazanma cesareti için sadece bir leydinin dokunuşuna ihtiyacı olduğunu söyledim.”

Hakem düdük çalarak salonu susturdu. "Yeni şampiyonumuzla kim dövüşmek ister? Kim ringde biraz para kazanmaya hazır?"

Leandros'un elini havaya kaldırmaya çalıştım ama hemen kolunu kaçırdı. "Seyretmek bana fazlasıyla yetiyor."

Kıkırdadım. Birayla kafam güzel olmuştu.

O sırada yeni rakip kalabalıktan sıyrıldı. Tekrar para yatırmasam bile Leandros'la kimin kazanacağı üzerine bahse tutuştuk.

Üç maçtan sonra Leandros bütün özgüvenini kaybetmişti. "Kimse arka arkaya doğru sonucu tahmin edemez!"

"Şans değil bu," dedim. "Dikkatli gözlemim sayesinde."

Her seferinde şampiyonu tahmin ettiğim halde Leandros bana kuşkuyla bakıyordu. Sanırım ona kanıtlamam gerekiyordu.

Ama salon dağılmaya başlamıştı. İnsanlar ayrılıyor, ter içinde adeta oradan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Gece daha bitmedi. Maçlar bitti mi?" diye sordum.

Leandros başını iki yana sallarken dudaklarında yeni bir sırıtış beliriyordu. "Sadece erkeklerin maçı bitti."

"*Erkeklerin* derken?" dedim.

Biri paspasla yeri siliyordu. Ardından ringe bir toz serpildi. Sanırım tebeşirdi.

Sonra bir kadın ringe yürüdü. Sade giyinmişti ama baldırlarında toplayıp kemerine tıkıştırdığı etekleriyle adeta yürüyen bir skandaldı.

Demek bu kadın dövüşecekti.

Sırım gibi kasları ve kadınsı zarafetiyle çok etkileyiciydi.

Dolgun yanaklarına, küçük gözlerine ve narin burnuna bakanlar onun gecelerini böyle geçirdiğini aklından bile geçirmezdi.

Saçlarını sımsıkı toplamıştı. Kendini tamamen işe vermişti, yüzünde tek bir gülücük izi yoktu.

"Dün gecenin şampiyonu Engerek'le kim dövüşmek ister?" diye sordu hakem, volta atarken nasıl olduysa bir anda iki katına çıkmış kalabalıkta gözlerini dolaştırıyordu.

Arkadan üzerime yaslanıldığını hissettiğimde bu kuvvete direnirken, "Kadınlar niye en son çıkıyor?" diye sordum.

"Çünkü seyretmesi çok daha eğlenceli," dedi Leandros.

"Kuşkusuz kalabalık biraz bacak görünce iyice heyecanlanıyordur?"

Leandros'un bir şey dememesi kuşkularımı doğruluyordu.

Sonunda bir kadın tebeşirle çizilmiş dairenin içine girdi. Engerek'ten daha kalıplıydı, vücut hatları daha kıvrımlıydı ama hantal hareketlerine bakılırsa kazanamayacağı açıktı.

"Engerek yenecek," dedim.

"Ben diğerine para yatıracağım."

Elbette bahsi kaybetti.

Hem de saniyeler içinde.

Engerek adının hakkını veriyordu. Hamleleri hızlıydı, ardı ardına saldırıyordu. İri yarı kadına kendini savunma şansı tanımıyor, rakibinin saldırıya geçmesine izin vermiyordu.

İkinci rakibini alt etti.

Sonra üçüncü rakibi devre dışı bıraktı.

Garson kız sürekli bira getirdiğinden içtiğim bardak sayısını unutmuştum.

Leandros'a sormam gereken sorular vardı. Kallias'ın eski sevgilileriyle ilgili... bir şeyler öğrenmem gerekiyordu. Sanırım itibarımı kurtarmama yardım edecek bir şeydi. Galiba? Hatırlayamıyordum ve o anda umurumda da değildi. Engerek'i seyretmek çok daha eğlenceliydi.

Bir ara yumruk atmaya hazırlandığı her seferinde çenesini belli belirsiz sıktığını fark ettim. Hamleleri öngörülebilirdi. Hızlı başlamaktan hoşlanıyor, rakibinin dengesini bozmak için önce başa saldırıyor, sonra nefeslerini kesmek üzere yumruklarını midelerine indiriyordu.

"Sıradaki!" diye bağırdı hakem. "Şampiyonun karşısına çıkıp zaferle birlikte büyük bir para kazanmak isteyen var mı? Mesela sen?"

Kalabalığın önündeki minicik genç bir kızla konuşuyordu. Kızcağız başını korkuyla iki yana salladı.

"Peki sen?" Hakem biraz daha gürbüz görünen başka bir kıza yöneldi. Dövüşebilecek cüsseye sahipti ama o da reddetti.

Herhalde biranın etkisiydi. Ya da önceki zaferlerimin sarhoşluğunu yaşıyordum. Belki de dünyanın beni tanımasını her şeyden çok arzuluyordum.

"Ben varım!" dedim.

Leandros, benim yerime başkası konuşmuş gibi afallayan gözlerle bana baktı.

"Şahane! Yeni bir dövüşçümüz var! Öne çık bakalım, küçük hanım!"

Harekete geçtim ama Leandros kolumu mengene gibi kavradı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Boks yapacağım."

"Dövüşemezsin. Kral benim kellemi koparır."

Ona doğru eğildim. "Ona söylemek zorunda olmamamız şahane değil mi?"

"Alessandra! Sen bir leydisin!"

"Bu gece değilim," diye hatırlattıktan sonra kolumu kurtarıp piste çıktım. Eteğim fazlasıyla ağırdı ama aşağı bakarken neredeyse dengemi kaybedecektim. Neyse ki yere yuvarlanmadan önce kendimi toparladım. "Biri kravatını ödünç verebilir mi?"

En az beş kravat, saç bandı, kemer vesaire önüme serildi. Kemeri alıp eteklerimi topladım, kumaşı belime bağladığımda hayranlık dolu ıslıklar kulak zarımı zorluyordu.

Leandros'un bu kıyafeti getirmesine seviniyordum çünkü kendi elbiselerimden birinin mahvolmasını hiç istemezdim.

"Sana ne diye seslenmemizi istersin, küçük hanım?" diye sordu hakem.

Önce gerçek ismimi vermeyi düşündüm ama sonra aklıma Engerek kadar eğlenceli bir şey geldi. Kallias ve yana yakıla istediğim konum beni yine ele geçirmişti.

"Gölge Kraliçe."

Hakem kalabalığın duyabileceği şekilde tekrarladı. Az önceki küçük oğlan elinde kupayla koşuşturuyor, beyler ve hanımlar bahse katılıyordu.

"Pistin ortasına gelin hanımlar."

Gözümü Engerek'in çenesinden ayırmıyordum. Aslında iki çenesi vardı. Dövüşe başlarken tek çenesi yok muydu bunun?

"Başlayın," diyen hakem eliyle yere vurdu.

Engerek, tahmin ettiğim gibi hemen yüzüme saldırdı. Anında çömelip yumruğumu bütün gücümle karnının ortasına gömdüm. Ellerini midesine götürürken geriye doğru sendeledi. Kalabalık çıldırmıştı. Parmaklarım zonkluyordu. Başparmağımı yumruğumun dışında tutmam gerektiğini biliyordum ama darbe yüzünden adeta derim yüzülmüştü.

Engerek çok geçmeden kendini toparlayıp acısını silkeleyebilecekmiş gibi ellerini salladı. Ardından üzerime sıçradı.

Gözümü yüzünden ayırmıyordum. Çenesini sıktığına göre sol kroşe geliyordu. Yana kaçıp yüzüne bir yumruk atmaya çalıştım ama çelik gibi koluyla beni engellediğinde acıyan omzumun çıktığını sandım. Hiç sektirmeden yumruğunu yüzüme indirdi.

Zamanında eğilememiştim. Yumruk gözümün hemen altına geldiğinden boynum çatırdayarak arkaya savruldu. Yerçekimi bana üstün geliyordu. Düştüğüm yerden bir pantolon denizi görebiliyordum. Üstelik etrafımda dönüyorlardı. Hayır, bütün salon dönüyordu. Yüzümün ıslandığını hissedebiliyordum. Kan? Gözyaşı? Salya?

Uzaklardan bir yerlerden Leandros'un sesini duyar gibi oldum.

Sonra her yer karardı.

14. BÖLÜM

"Seni aptal," diyordu Leandros, şafak sökmeden hemen önce saraya ulaştığımızda. Ayılır ayılmaz ekmek ve suyla beni boğmaya çalışmıştı. Biranın etkisi de geçmişti ama yüzümün sol yanı, sanki biri oraya tuğla atmış gibi uyuşuktu. Engerek adının hakkını vermişti.

Hizmetkârlar hâlâ yataklarında olduğu için sessiz koridorlarda ilerlerken, "O sırada bu, iyi bir fikir gibi gelmişti," dedim.

"Bir daha bu kadar içmek yok."

"Köylülerin birası su gibi gidiyor."

"Altı bardaktan sonra içtiğin şey su bile olsa sarhoş olursun."

Çekingen parmaklarımla yanağıma dokunduğumda yüzümü ekşittim. "Yüzümün morardığına inanamıyorum." Moraran gözümle ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Kapatmak için yüz pudramla bir mucize yaratmam gerekiyordu.

Kapımın önüne geldiğimizde Leandros bana dönüp alçak sesle, "Yüzün hâlâ güzel. Kimse eline su dökemez," dedikten sonra eğilip gözümün kenarına bir öpücük kondurdu. Ardından gözlerini dudaklarıma dikti.

Uzun bir süre unutamayacağım, inanılmaz bir gece olmuştu. Üstelik Leandros çok yakışıklıydı. Kendisine zarar verecek kadar yakışıklıydı.

Parmaklarımı ensesindeki altın-kahverengi saçlarına daldırıp onu kendime doğru çekecektim ki... durdum.

Saraya kralın çocukluk arkadaşı için değil, kralın kendisi için gelmiştim.

Ama öpüşsem kralın ruhu duyar mıydı?

Sadece bir öpücük olmayacaktı. Leandros'un harika öpüştüğünden emindim, o yüzden onu elinden tuttuğum gibi odama götüreceğim kesindi.

Krallığı mı, yoksa yatakta yuvarlanmayı mı istiyordum? Karar vermek zor olmamalıydı. Yine de son maceramın üstünden haftalar geçmişti.

İç çekerek geriledim. "İyi geceler Leandros. Gece için teşekkürler. Unutulmaz bir gece oldu."

Delikanlının dudaklarında hüzünlü bir sırıtış belirdi ama bütün centilmenliğiyle başını sallayıp koridorda uzun adımlarla uzaklaştı.

Bomboş soğuk koridorda tek başıma kaldığım an pişman olsam da artık fikir değiştirmek için çok geçti.

Cebimdeki banknotların arasından anahtarımı bulup oda-

ma girdikten sonra ayakkabılarımı çıkarıp cebimdekileri masaya boşalttım.

Ardından başımı kaldırıp baktığımda...

Kallias odamdaydı.

Bacak bacak üstüne atmış halde yatağımda oturuyordu. Manşetlerini iliklememişti ama hâlâ eldivenliydi. Yelek ya da ceket giymemişti, kravatsız olduğu ve yakasını iliklemediği için göğsü biraz açıktaydı. Rahat görünse de aslında diken üstünde olduğu belliydi.

"Eğlendin mi?" diye sordu bana bakmadan. Sesinden duygularını anlamak mümkün değildi.

"Evet."

"Anlaşılan Leandros da eğlenmiş. Neden vedalaşırken onu öpmedin?"

Demek bizi dinliyordu. Elbette dinleyecekti. Ah, Leandros'u reddetme cesaretini bulduğum için kendimi takdir ediyordum.

"Bir leydi asla ilk randevuda öpüşmez."

"Yani öpüşmek istedin?" Bakışlarını aniden bana çevirdiğinde gözü, hedefe saplanan bir ok gibi moraran yanağıma odaklandı. Hemen ardından ayağa fırlayıp yanıma geldi. "Ne oldu? Yoksa Leandros...?"

"Tabii ki hayır."

Elini yüzüme yaklaştırırken kıpırdamıyordum. Eldivenli parmağı hafifçe gözümün altına dokundu. Deri pürüzsüz ve soğuktu. Sonra sıktığı yumruğunu yanına indirdi.

"Beni boks maçına götürdü."

"Boks mu?"

"Maç seyretmeye gittik. Birkaç bahsi kazandıktan sonra para yatırmak yerine bir sonraki dövüşçünün icabına bakmaya karar verdim."

Kallias, cevabı imkânsız bir soru sormuşum gibi bakakalmıştı. "*Niye ki?* Niye böyle bir şey yaptın? Dayak yemişsin!"

Sırtımı dikleştirdim. "Eh, öyle. Ama o ana kadar harika vakit geçirdim."

Dudaklarından fırlayan kahkahaya rağmen kralın eğlenmediği açıktı.

"Niye geldin?" diye terslendim.

"Akşam toplantılarımı iptal ettim," dedi. "Bu gece bizi dışarı çıkararak sana sürpriz yapmak istemiştim ama seni hiçbir yerde bulamadım, o yüzden beklemeye karar verdim."

"Kaç saattir yatağımda oturuyorsun?"

Öfkeli bir tavırla parmaklarını saçlarından geçirdi. "Neden akşamını Leandros'la geçirdin ki?"

"Akşamlarımı kiminle geçirdiğimin önemi var mı? Leandros nazik ve eğlenceli biri. *Üstelik bana zaman ayırıyor.*"

Söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalışan Kallias bir an için sessiz kaldı.

Ona fırsat vermeyecektim. "Oyun teklifini kabul ettim," dedim. "Sevgili rolünü oynuyorum. Ama anlaşmamızda başka ne vardı, hatırlıyor musun Kallias? Arkadaşlık. Bana arkadaşlık sözü verdin. Buna rağmen sözünü tutmadın. Ben de arkadaşlığı başka yerde aramak zorunda kaldım."

"Rhoda ve Hestia var," dedi.

"Rhoda ve Hestia beni dansa davet edemez. Hem hiçbir erkeğin bana yanaşamadığını biliyor muydun? Kimse cesaret edemiyor. Sanki vebalıymışım gibi."

Sessizdi.

"Bir tek Leandros ve arkadaşları bana müstakbel kraliçe muamelesi yapmıyor. Beni neden anladıklarını biliyor musun? Neden benimle arkadaş olduklarını? Çünkü arkadaşlarını nasıl bir kenara fırlattığını bildikleri için hissettiklerimi anlayabiliyorlar. Evet, belki *içimden* Leandros'la öpüşmek geçmiştir. Belki yalnız hissediyorumdur. Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğinden eminim!"

Kallias tokat yemiş gibi gerilediğinde bir nebze olsun üzülmedim.

"Canın tekrar istediğinde oynamak üzere bırakıp, güzel elbiseler giydirebileceğin bir bebek değilim Kallias. Ben bir insanım. Buna saygı gösteremeyeceksen, eşyalarımı toplayıp yarın saraydan ayrılırım."

Ah, o son birayı içmeyecektim!

Kallias'ın blöfümü görmeyeceğini bilecek kadar aklım başımdaydı. Özürler dileyip ayaklarıma kapanmayacaktı. Tavrını değiştirip benimle ilgilenmeye başlamayacaktı.

Öte yandan sarhoş olsam da olmasam da bu tehdit sinirlerimi hoplatıyordu. Kallias beni herkesten daha çok öfkelendiriyordu. Babama bile bu kadar sinir olmuyordum.

Nefesimi tutup bir şeyler demesini bekledim.

Kralın gölgeleri, bütün vücudunu alevler salmış gibi dalgalanıyordu. Arkasına bakmadan döndü ve taş duvarda eriyip gitti.

Off! Ben ne yaptım böyle?

Kendimi yatağa attım. Her şey sarpa sarmış olsa da yorgunluk ağır basıyordu. Boks yapmak ve sabah saatlerine ka-

dar içerek ayakta kalmak bütün gücümü tüketmişti. Beynim uykuya teslim olmadan önce moraran yanağımın ısındığını hissettim.

Acı yoktu. Yanağımı öpen dudaklar yoktu.

Bu sadece eldivenli bir elin hayaletiydi.

Uyandığımda beynim zonkluyordu. Bira ve uykusuzluğun harika bir karışımıydı. Üstüne üstlük her şey çorap söküğü gibiydi. Tehdidim doğrultusunda hizmetçilere eşyalarımı toplamalarını emretmekten başka çarem var mıydı?

Emirleri verirken kelimeler boğazımı yakıyordu. Yavaş hareket ettikleri için iki uşağı azarladım ama aradan çok geçmeden bu işin saatler süreceğini fark ettim. Seyrederek zaman geçirmenin bir anlamı yoktu.

Günümü her zamanki gibi geçirmeye çalışmalıydım.

Büyük salondaki uzun masanın başındaki boş sandalyeye baktığım sırada Rhoda ve Hestia sohbet ediyordu. Kallias gelmemişti.

Gitmeden önce onu görebilecek miydim?

Hem gitmek için eşyalarımın toplanmasını niye bekliyordum ki? Ben olsam da olmasam da hepsi babamın evine gönderilecekti.

Aslında Masis mâlikanesine dönmesem iyi olurdu. Babama artık ona ihtiyacım kalmadığını söyledikten sonra oraya nasıl gidebilirdim? Açıkçası onu henüz görmeye hazır değildim. Hayır, bir handa kalacak ve kendime her şeyi enine boyuna düşünecek kadar zaman yaratacaktım.

Sandalye öğle yemeğinde de boştu. Elbette Gölge Kral beni görmek istemezdi. Onu kaybetmiştim. Tahtı, tacı, bütün krallığın takdirini ve kraliçe olmanın gücünü sonsuza kadar kaybetmiştim.

Öğleden sonramı oturma odasında dikiş dikerek geçirdikten sonra odama dönmek için acele etmedim. Sanki her şeyi yoluna koyacak parlak bir plan bulmak için yeterli zamanım varmış gibi...

Ben ne yapacağım? Gerçekten her şeyi kaybetmeye razı gelecek miyim?

Öncelikle yüz pudramın gözümün altındaki morluğu kapatıp kapatmadığını kontrol etmeliydim. Sonra... sonrasını bilmiyordum.

Eşyalarım toplandıysa gidecektim. Toplanmadıysa biraz daha oyalanacaktım.

İçeride koşuşturmalar duyamadığım için korkuyla odama girdim. İşleri bitmiş olmalıydı!

Ama dairemde yürürken hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım.

Sanki eşyalarımın toplanması emrini hiç vermemiştim. Oda temizlenmişti. Yatak yapılmıştı. Toz alınmıştı. Ama gardırobum elbiselerimle ve tuvalet masamın üzeri de kozmetiklerimle doluydu.

Eşyalar toplanmamıştı.

Tembeller! Öfkeli adımlarla koridora çıkarken azarlayabileceğim birini bulmak için can atıyordum.

O sırada bir uşak karşıma çıkıp iki büklüm eğilerek beni selamladı ve bir şey diyemeden, "Leydim, kralımız sizi bekliyor," dedi. "Beni takip ederseniz?"

Bir bu eksikti! Kallias'ın gece kaçamağımla ilgili söyleyeceği ne kalmıştı ki? Beni saraydan herkesin önünde mi kovmak istiyordu? Bir zamanlar en yakın arkadaşı olan biriyle dışarı çıktığım için dışlanacak mıydım?

Ama tartışmamızı unutup yine eski akışımıza dönmek gibi bir şansımız varsa, bunu elbette geri tepemezdim. Onu günde iki üç kez yarımşar saat görsem rahatlıkla kralı baştan çıkarabilirdim, öyle değil mi? Davetlerde erkeklerin bana yanaşmamasına katlanabilirdim. Buna sadece kısa bir süreliğine katlanmam gerekecekti. Sonra kralla evlenecek ve onu öldürecektim. Sonra da dilediğimle arkadaşlık edebilecektim.

İyi de Kallias niye hayatı bu kadar zorlaştırıyordu ki?

Uşak beni ilk kata götürüp sarayın arkasındaki bir kapıdan dışarı çıkardı. Ardından sade bir arabanın yanında durup benim için kapıyı açtı.

İçerideki siyah pantolonlu bacakları ve zarif ayakkabıları görebiliyordum.

Kallias?

Beni saraydan şahsen mi uzaklaştıracaktı? Neden peki?

Gururumu sahiplenmeye çalışıp arabaya binerek kralın karşısına oturdum.

Kapı arkamdan kapandığında Kallias koltukta yanında duran kılıcın ucuyla tavana iki kez vurdu. Dizginler şakladığında atların aniden harekete geçmesiyle birlikte yola koyulduk.

Gölgeler bacaklarıyla omuzlarının etrafında adeta dans ediyordu. Beyaz renkli pamuklu bir gömlek giymişti. Üzerinde ceket ya da yelek yoktu. Ama eldivenlerini takmıştı. Pantolonu da sadeydi. Bir tek ayakkabıları kaliteliydi... ki muhtemelen başka türlüsüne sahip değildi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa benden ona soru sormamı bekliyordu.

Niye buradayız? Beni nereye götürüyorsun? Bana hâlâ kızgın mısın?

Ama ona bu tatmini yaşatmayacaktım. Burnumu havaya dikip pencereden akan manzarayı seyretmeye başladım. Görülecek pek bir şey yoktu. Evler, parke taşlı sokaklar, günlük işleriyle uğraşan sıradan halk...

O sırada araba bir köşeyi hızla döndüğünde kendimi Kallias'ın kucağında buldum. Her yerimi adeta bir ateşin dumanı sarmış gibi hissediyordum. Genzim lavanta, nane ve misk kokusuyla dolmuştu. Ama Kallias'ın bedenini hissedemiyordum.

Gözlerimi açtığımda kralın kucağına düşmediğimi fark ettim.

Kralın içinden geçmiştim.

Kralın içindeydim.

Oturduğu koltuğa kapaklanmıştım. Gölgeleri her yanımı sarmıştı.

"Ahh!"

Bana yapışıp kalacakmış gibi korkuyla geriye kaçtım. Gölgeler nedeniyle sonsuza kadar karanlığa gömülmekten korkuyordum.

Araba aniden durduğunda dumanlarla sarılmışım gibi hissettiren şey de kayboldu. Bir kez daha kralın içine düşmemek için dengemi korumam gerekiyordu.

O sırada bir şeyi fark ettim. Ona dokunmuştum.

Yasaları çiğnemiştim.

Kral zaten bana kızgındı.

Şimdi bana ne yapacaktı?

Başımı kaldırıp baktığımda Kallias'ı gördüm. Bir şekilde dumandan bedenini dağıtmamayı başarmıştım. Yüzü dumandan da olsa hâlâ taş gibiydi.

"Her şey yolunda mı efendim?" diye seslendi arabacı.

Kallias gözlerini benden ayırmıyordu. "İyiyiz. Sen devam et."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Dağ yolunda olduğumuzu fark ettim. Yukarı tırmanıyorduk. Bu yüzden koltuğumdan uçmuştum, bu yüzden sürekli düşecekmişim gibi hissediyordum.

Birden kralın beni öldürmek için bir yerlere götürdüğü korkusuna kapıldım.

Kaçabilir miydim? Arabadan atlasam peşime düşemeden izimi kaybettirebilir miydim? Sonra nasıl bir hayatım olacaktı?

Denemem gerekiyordu. Bir plan geliştirmem gerekiyordu.

"Sen gerçek misin?" diye sordum kendimi tutamadan. Kelimeler dudaklarımdan dökülüvermişti.

"Fazlasıyla gerçeğim," diye yanıtladı.

"Ama sen... gölgeden ibaretsin. Canını yaktım mı? Bu yüzden mi kimsenin dokunmasını istemiyorsun? Beni öldürecek misin?" Biri bitmeden sorular birbiriyle yarışıyordu.

Kılıcının kabzasını kavramıştı. Kullanmayı düşünmediğini ummaktan başka çarem yoktu.

"Hayır," dedi sonunda. "Bütün sorularının cevabı bu."

Nedense biraz olsun rahatlamıştım. Bana bir yalan borcu yoktu. Öldürmeyi planlasaydı, bunu gözünü bile kırpmadan istediği yerde yapabilirdi.

"İyi de kılıcını tutabildiğin halde neden bana dokunamıyorsun?"

Yaşayanlara mı dokunamıyordu? Bu gerçekten de evliliğin katili olurdu. Öte yandan yanağımda eldivenli elini hissetmiştim...

Kaşla göz arasında gölgeler kaybolunca geriye sadece Kallias kaldı.

Gerçek. İnsan. Fani. Dokunulmaz.

Çok güzel.

Hemen ardından tekrar gölgelerine bürünerek, "İstediğim zaman değiştirebiliyorum," dedi. "Bir şey almak istediğimde parmaklarımı kullanabiliyorum ama o sırada başka yerlerim gölge olarak kalıyor."

"O zaman yasaya ne gerek var?" diye sordum. "Kimse sana zarar veremiyorsa, dokunma yasağı neden? Eldivenlere ne gerek var? Canını yakıyor mu? Yani *birine* dokunmak?"

"Dokunmak canımı yakmıyor. Tabii onlar canımı yakmaya çalışmadıkları sürece."

O zaman niye? diye bağırmak istiyordum. Neden insanları kendinden uzaklaştırıyorsun? Neden herkesten uzak duruyorsun? Neden yalnızsın? Neden sana kimsenin dokunmasına izin vermiyorsun?

"Gölge olduğumda birine gerçekten dokunursam, sonrasında o kişiyle bir araya gediğimde yeteneğimi kullanamam. Onunla birlikteyken fani birine dönüşür, haliyle acı hisseder ve hatta öldürülebilirim. Babam üç yüz yıldan fazla yaşadı. Annemle evlenene kadar yapayalnız uzun bir hayat sürdü. Sonrasında faniydi. Annem onun dünyadaki çapasıydı. An-

nem yakınındayken herhangi biri onu öldürebilirdi... ki bunu yaptılar. Babamı aşk öldürdü. Artık isteklerini yerine getirmeden konseyin gözünü neden boyamak istediğimi anlıyorsundur. Biri annemle babamı öldürdü ve birine dokunursam aynısını bana da yapacaklar. Bazen ağabeyimin ölümünün bir kaza olup olmadığını merak ediyorum."

Sırlarını benimle paylaşmaktan vazgeçeceği korkusuyla bir şey söylemeye cesaret edemiyordum.

"Ağabeyim benden farklıydı," diye devam etti. "Gölge yeteneği ebeveynden çocuğa geçer. Ama ağabeyim Xanthos? O bu yeteneğe sahip değildi. Sanırım bu yüzden genç yaşta öldü. Biri onu devreden çıkarmak istedi. Babam daha korunaklıydı. Onu öldürmeleri daha uzun sürdü."

Bana bu kadar güvenmesi inanılır gibi değildi ama öte yandan bunun bir tür sınav olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. "O gece odama daldığında, tam olarak ne dediğimi öğrenmek istiyordun. Çünkü insanlar birbirimize dokunduğumuzu düşünürse..."

"Beni öldürmeyi deneyeceklerdi," diyerek sözümü tamamladı. "Haliyle daha temkinli olmam gerekiyordu."

"Bütün bunları neden anlatıyorsun?" diye sordum. "Beni öldürmeyeceğinden emin misin?"

"Haklıydın Alessandra. Dün gece söylediğin her şey doğruydu. Yaşamaktan korkuyordum. Gözlerin üzerimizde olduğu sofralar dışında sana yakınlaşmak beni savunmasız bırakıyor. Biri sırrımı öğrenirse... birbirimize kazara dokunursak... öldürülebilirim. Ama böyle yaşanmaz. Belki hayatım boyunca kimseyle yakınlaşamayacağım. Ama bu, seni

hayatıma katamayacağım anlamına gelmez. Senden... hoşlanıyorum. Ve senin de benden hoşlanabileceğini umuyorum."

Bir anda... yüreğim yumuşadı. Kapkaranlık bir güce sahip bu adamın bizim için umutlu olduğunu duymak içimi sızlatıyor, umutlanmama neden oluyordu.

Tabii sonra onu öldürecektim.

"Yani beni...?" diye sordum.

"En sevdiğim yerlerden birine götürüyorum seni. Sarayın dışında birlikte zaman geçireceğiz. Ve bunun nedeni, her ne kadar işimizi kolaylaştıracak olsa da konseyi ilişkimize inandırmak değil. Arkadaş olduğumuz için gerçek bir eğlenceyi hak ediyorsun."

"Dün gece de eğlenceliydi."

"Bu sefer benimle eğleneceksin," dedi çenesini belli belirsiz sıkarak. "Artık Leandros'la takılmak yok."

Bir kaşımı havaya kaldırdım.

"Orta yolu bulmaya çalışıyorum," diye ekledi. "Seninle zaman geçiriyorum. Hem konseyin benden başka bir adamla flört ettiğini öğrenmesine izin veremeyiz."

"Peki," dedim. "Ama yine aptallık etmeye başlarsan, istediğimle görüşme hakkım var."

Bazen sınırı aşmamın an meselesi olduğunun farkındaydım. O yüzden sözümün devamını getirmeden kendimi tuttum. Ama daha önceki sohbetlerimizi hatırladığımda, aslında rol yapmama hiç gerek olmadığını fark ediyordum. Söylediklerim aklımdan geçenler ve hissettiklerimdi.

Kralın gönlünü kazanmaya çalışıyor olabilirdim ama...

Ben hâlâ bendim.

Daha önceki ilişkilerimde hiç böyle olmamıştı.

"Hakkındır," dedi.

Onu en sevimli gülümsememle ödüllendirdim. İçtenlikle gülümsüyordum.

"Yanına otursam nasıl olur?" diye sordum. "Böylece sürekli kucağına düşmem. Dik bir yokuş."

Pofuduk minderde yana kaymakla yetindi. Yanına oturduğumda yalnızca eteğim gölgelerine temas ediiyordu. "Böylesi çok daha iyi. Teşekkürler."

15. BÖLÜM

Araba yavaşlayarak durduğunda şoför tünediği yerden inip kapıları açtı ve basamaktan inmeme yardım etmek üzere elini uzattı.

Güneşte ışıldayan yeşil kumaştan yapılmış ince bir etek seçmiştim. Altımdaki dar pantolonun kumaşını, bir çiçeğin taç yapraklarını taklit edecek şekilde işlenen desenler süslüyordu.

"Giysilerine iltifat etme şansım hiç olmadı."

"Bu, henüz hiç giymediğim birkaç elbisemden biri. Sana kızgın olduğum için sevdiğin renkte giyinmek istemiyordum."

"Yine de giymişsin?"

"Eşyalarımla ayrılmamı izlemek zorunda kalınca daha çok öfkeleneceğini düşünmüştüm."

Gülümsedi. "Öfkelenirdim," dedikten sonra arabacıya

döndü. "Sen yürüyüşe çık. Bir süre sana ihtiyacımız olmayacak. İşimiz bitince döneceğiz."

Arabacı başıyla selamladıktan sonra arabanın sol tarafındaki patikaya ilerleyip ağaçların arasında kayboldu.

Kallias arabadan kılıcını alarak kemerine taktı. Ardından arabanın üzerinden büyük bir hasır sepet aldı. "Şuradan gideceğiz." Sepetin sapı elinde birden kayboldu. Gölgeler, tıpkı krala yaptıkları gibi bütün sepeti sarıp sarmalamıştı.

"Dokunduğun şeyler de seninle birlikte soyutlaşıyor galiba?" dedim.

"Önce elimi somutlaştırıp dokunmam gerekiyor. Sonra gölgeye dönüştüğümde dokunduğum nesne de soyutlaşıyor. Büyük bir nimet," diye karşılık verdi. "Yoksa elbiselerim üzerimden döküldüğünde tüm saray birbirine girerdi."

İster istemez küçük bir kahkaha attım.

Kallias, arabacının gittiği yönün aksini gösterince yürümeye başlayıp yumuşacık otlarda sessizce ilerledim. Arazi tepelikti. Pantolonumu ve sağlam çizmelerimi giydiğim için seviniyordum. "Buralarda yalnız olmak seni endişelendirmiyor mu?" diye sordum.

"Neden endişelendirsin? Bana hiçbir şey zarar veremez."

"Ama ben verebilirim."

"Korkulacak bir şey yok. Süvariler güvenli bir mesafeden bizi izliyor. Saray arabası yerine sade bir araba kullandık. Adamlarım görünmeden etrafta devriye geziyor. Hem başka bir krallığa gitmeye çalışmadığı sürece kimse buralardan geçmez. Zaten niye gitmeye çalışsınlar ki? Sınırlarımızdan da kimse giremez çünkü dağın diğer eteğinde karakollarım var."

Sonra ekledi. "Bu kılıcı boşuna taşımıyorum. Nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum. Buralardaki en tehlikeli şeyin ben olduğumdan emin olabilirsin."

"Senden korkmalı mıyım?"

"Asla."

Bir sonraki tepede, bu sıcak havada harika bir gölgelik oluşturan dallarıyla büyük bir meşe ağacı gördüm. Birkaç adım ötesindeki gölün suları, başlarını çıkaran balıklar ya da üzerinde dans ederek uçuşan böcekler nedeniyle dalgalanıyordu. Etrafımız altın taç yaprakları yelle salınan nergislerle çevriliydi. Manzara harika bir tablonun renkleriyle kusursuzdu. Öyle ki yeni elbise tasarımları düşünmeden edemedim. Bir daha buraya gelirsem, mutlaka resim defterimi yanımda getirmeliydim.

Kallias sepetten kırmızı beyaz damalı bir battaniye çıkarıp ağacın gölgesine serdi. Ardından ince uzun bedeniyle örtünün üzerine yerleşip sepeti karıştırmaya başladı.

Ben de oturdum. Ona yakındım ama dokunacak kadar yakın değildim. "Burası çok güzel."

"Annem küçükken Xanthos'la beni buraya getirirdi. Çamurda oynar, kurbağa yakalar, çiçek toplardık. Kraliçe olmasına rağmen bizi asla ihmal etmedi."

"Eğlenceli biriymiş."

"Öyleydi. Onu... özlüyorum." Gözleri nergislerde dolaştı. "Çiçeklere bayılırdı. Bahçıvanlar sarayın dışındaki çiçek bahçelerine hâlâ gözleri gibi bakarlar."

Sonunda açılmaya başlamıştı. Yakınlaşmamız için gereken şey tam olarak buydu.

"Üzüldüm," dedim. "Ben de annemi kaybettim. Hastalık onu alıp götürdüğünde on bir yaşındaydım. Nedense onu pek hatırlamıyorum. Mürebbiyemi daha çok hatırlıyorum. Annemi sık görmezdim. Babam onu çok severdi ama ben babama katlanamıyorum. O yüzden belki tanısam annemden de hoşlanıp hoşlanmayacağımı hep merak etmişimdir... Anneni kaybetmene çok üzüldüm."

"Teşekkürler," diyerek iç çekti. "Ama seni buraya üzücü şeyler konuşmak için getirmedim. Yemek yemeye geldik." Eliyle önümüze serdiği yiyecekleri gösterdi.

Yirmi kişiyi doyuracak kadar yemek vardı. Salatalıklıdan tavukluya kadar en az beş çeşit sandviç vardı. Çilekler ayıklanmıştı, yanında bir tür çikolatalı sos vardı. Butlar biberiyeyle çeşnilenmişti. Yeşil salatayı domates ve havuç dilimleri süslüyordu. Üzüm salkımları ağzımı sulandırıyordu.

Kallias'la pikniğin tadını çıkarırken ona önceki geceye dair yaşanan şeyleri saniye saniyesine anlatmamı dikkatle dinliyordu. Kazandığım bahislerle gurur duyuyordum. Hatta etrafımdakilerin tiklerini avantaja dönüştürmeyi nasıl öğrendiğimi bile ona anlatmak istiyordum.

"Mükemmel bir general gibi konuşuyorsun. Belki de Kaiser'i kovup yerine seni atamalıyım."

Parmağımdaki çikolata sosunu yaladım. "Maalesef silahtan hiç anlamam. Gerçi hançerimi de asla yanımdan ayırmam."

Hektor'u öldürdüğüm hançer.

"Bu iyi bir şey. İnsan beklenmeyen sürprizlere hep hazır olmalı." Kallias doyunca arkasına yaslandı.

Yalnızlığın, saraydan uzak olmanın ve bu güzel manzarada bütün sorumluluklardan sıyrılmanın keyfini çatıyorduk.

"Keşke mayolarımızı getirmeyi akıl etseydim. Su bu mevsimde harika olur," dedi.

"Mayoya kimin ihtiyacı var ki?" diye sordum.

"Elbisenle rahat hareket edemezsin. Hem eteğin su çeken bir sünger gibi ağırlaşır."

"Elbiselerimizle girmekten bahsetmiyorum," dedim kendime engel olamadan.

Kallias çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Leydi Alessandra... tanıdıkça sizden daha çok hoşlanıyorum."

Ayağa kalktığında keten gömleğini ensesinden kavradığı gibi tek hamlede çıkarıp bana baktı. Blöfümü görmüştü, soyunmamı bekliyordu. Bol gömleğinin altında gizlenen göğüs kaslarının aniden ortaya çıkmasıyla bir an için donakalmıştım. Normalde kat kat giyindiği yelek ve ceketler yüzünden vücudunu hayal etmek bile zordu. Ama şimdi gördüklerime hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyordum.

Gözlerimi ondan ayırmadan düğmelerimi çözdüm, sonra kalçalarımı sallayarak eteğimi ayaklarımın dibine düşürdüm. Artık üzerimde sadece daracık pantolonum ve kolsuz bluzum vardı. "Korumaların?" diye sordum.

"Bizi göremeyecek kadar uzaktalar," derken her kelimesinde sesi daha da derinleşiyordu. Ardından büyük bir çaba harcaması gerekiyormuş gibi bana arkasını döndü.

Arkasını döndü.

Nasıl yani?

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Arkadaşımın soyunup suya girmesini bekliyorum."

Ah, demek öyle? Gerçekten arkadaş mıydık, yoksa Kallias ilişkimizin sınırlarını göstermeye mi çalışıyordu?

Elimden geldiğince gürültüyle çizmelerimi, pantolonumu, bluzumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım ve suya doğru ilerledim. Majestelerinin gizlice bakıp bakmayacağını merak ediyordum. Rol mü yapıyordu? Beni hazırlıksız yakalamaya mı çalışıyordu?

İstifini bile bozmadı.

Gölge Kral tam bir oyunbozandı.

Su başta soğuktu ama birkaç saniye sonra alıştım ve çıplaklığım suyla örtünene kadar derinlere ilerledim. "Girdim," dediğimde dönüp parmaklarını oynattı. O soyunurken arkaya dönme sırası bendeydi.

Ona arkamı döndüğümde ayak parmaklarım yumuşacık çamura saplanıyordu. Gölde yaşayan yaratıkları unutmaya çalışırken Kallias'ı çıplak hayal etmeyi tercih ediyordum.

Bronz teni, düzgün kasları...

Düşüncelere dalmışken arkamda adım seslerini duyunca irkildim. "Artık bakabilirsin," dedi.

Göl bulanıktı, o yüzden tam karşısında durduğum halde suyun altını göremiyordum.

Tüh!

Dokunamadığını söylemişti. Bakmakla ilgili bir engeli yoktu. Öyleyse neden ona bakmamı yasaklamıştı? Neden beni arkamı dönmeye zorlamıştı?

Aniden kapıldığım öfkeyle yanlış bir şey söylememek için başka şeyler düşünmeye çalışarak, "Gölgeler suyun üstünde kalmanı kolaylaştırıyor mu?" diye sordum.

"Aslında evet." Beline kadar suda olduğu halde bana harika bir manzara sunuyordu.

Tek bir yara izi ya da çili yoktu. Nasıl? Nasıl bu kadar kusursuz olabilirdi?

İkimiz de muhtemelen aynı şeyi düşünürken aramıza bir sessizlik çöktü.

Çıplaktık. Göldeydik. Uygun olmayan hiçbir şey yapmıyorduk.

Ben bu hayata nasıl düştüm?

Başka bir şey demem gerekiyordu ama aklımdan geçenler fena halde yakışıksızdı.

"Bakir misin?" diye sordum.

Aferin, Alessandra.

Ama sorumla eğlenmiş gibiydi. "Hayır. Sen?"

Evet demeliydim. Bir leydinin bütün itibarı bakire olmasına bağlıydı, bunu çok iyi biliyordum. Oysa içtenlikle sorması karşısında bunu merak etmekten kendimi alamıyordum...

"Bakire olmamamın senin için bir önemi var mı?" diye sormayı göze aldım.

"Hem de hiç," dedi hemen.

Ağzım açık kaldı. "Ama kadınların gerdek gecesine kadar bakire olması gerektiği yazılı olmayan bir yasa gibidir."

"Benim yasam değil. Aslında kadınlara erkeklerle aynı hakları tanımak için elimden geleni yaptım. Annem de öyle olmasını isterdi. Hem kendileri bakir değilken erkekler kadınların bakire olmasını nasıl bekleyebilir? Hiç eşit bir durum değil."

Ciddiydi. Myron'ın her şeyi mahvetmesinden boşuna korkmuştum.

Geri döndüğümde ona borcunu ödeteceğim.

"Hayır," dedim sonunda. "Bakire değilim," dedikten sonra telaşla ekledim. "O zaman insanların sana dokunmasına izin veriyorsun?"

"Eskidendi o. Kral olmadan önce."

"Peki, yeteneğinden etkilenmeyecek o kadınlar şimdi nerede?"

"Gençken kadınların arkadaşlığı için oldukça iyi ödemeler yaptım," diye açıkladı. "Çoğunlukla fahişelerle yattım, sonra da diğer beş krallıktan birinde yeni bir hayata başlayabilecekleri miktarda, küçük birer servet verdim onlara."

"Bu çok... zekice."

Parmaklarından suya düşen damlalara baktı. "Bazen hiç yapmamış olmayı diliyorum. O zaman hayatta neleri kaçırdığımı hiç bilmezdim."

Belki anlayışlı olmam gerekirdi ama bunun yerine, "Bir yıldır kimseyle yatmadın mı?" diye sordum.

"Evet."

"Ve kimseyle yatmamayı planlıyorsun, öyle mi?" Kelimelerimin arasında gereksiz boşluklar olsa da elimde değildi. "Buna değdiğinden emin misin?"

Omuz silkti. "Dünyanın en güçlü adamıyım ve sonsuza kadar yaşayacağım. Herhalde sırf ölümsüzlük için başka biri olsa daha fazlasını feda ederdi."

Hmm. Ben böylesi bir güç için neleri feda ederdim acaba? Sanırım önemli değildi. Tek yapmam gereken zamana yatırım yapmaktı. Hayatta hiçbir şey için pes edecek insan değildim.

"Gölge yeteneğin nereden geliyor?" diye sordum.

"Ailem tarihin en başından beri buraya hükmediyor. En azından bana söylenen bu. Atalarımdan biri... Bachnamon tacını korumakta zorlanıyormuş. Birçok kez suikasta uğramış. Öz kuzeni onu alt etmeye çalışmış. Önce yardım için tanrılara dua etmiş. Güç tanrısı. Bilgelik tanrısı. Adalet tanrısı... Tahtını korumak ve düşmanlarını yenebilmek için güçlü olmayı dilemiş. Soyunun sonsuza kadar iktidarda kalması için yakarmış. Tanrılar suskunmuş. Sonra şeytanlara başvurmuş. Kahır şeytanı. İntikam şeytanı. Azap şeytanı... Sonuncusu ona gölgelerin gücünü bahşetmiş. Bunun üzerine Bachnamon, gölge olarak kaldığı sürece acıya ve ölüme dayanıklı hale gelmiş ama bu yeteneği bir şeytan bahşettiği için elbette bir bedeli olmuş. Ölümsüz olmak için hayatını bir gölge olarak yaşaması gerekiyormuş ama gölge olmaktan vazgeçtiğinde yeteneği çocuklarına geçecekmiş."

Kollarında yılanlar gibi kıvranan gölgelerini izlerken duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum. Gözlerine baktığımda, omzumdan kayan bir su damlasını izlediğini fark ettim.

Öksürerek genzini temizledi. "Soru sorma sırası bende. Seninle yakınlaşma şansını elde eden adamları anlat. Birden fazla mıydı?" Ses tonu birden değişti. "Seni bekleyen bir sevgilin var mı?" Sanki sevgilim olabileceği ihtimali ilk kez aklına gelmiş gibi dehşete düşmüştü.

"Şu anda sevgilim yok ama dediğim gibi büyürken ailem benimle çok az ilgilendi, o yüzden ilgiyi başka yerlerde aradım."

"Ah, Alessandra. Daha önce tanışmış olsaydık seni asla ihmal etmezdim."

"Ne kadar da kibar bir kralsın!"

"Kaç erkek oldu?" diye sordu.

Düzinelerce.

Cevap vermek yerine soruyla saldırıya geçtim. "Senin hayatında kaç kadın oldu?"

Nedense cevabının benimkiyle aynı olabileceğini düşündüm.

"Peki," dedi. "Sen cevap vermiyorsan, ben de vermem."

"Güzel. Şimdi yüzebilir miyim?"

"Elbette. Ama senden önce gölün diğer kıyısına ulaşırsam, sorduğum bir soruya cevap vereceksin."

"Anlaştık," dediğim anda yüzmeye başladım.

Kahretsin. Tabii ki o kazandı.

"İlk sevgilini anlatmanı istiyorum," dedi. "Nasıl başladı, nasıl bitti?"

Hektor Galanis'le ilgili aklımda kalanlar ölümünden ibaretti. İlişkimizin nasıl başladığını pek düşünmemiştim. "Bir baronun beşinci oğluydu," diye anlatmaya başladım ama bir anda belki de ondan bahsederken geçmiş zaman kipini kullanmamamın daha iyi olacağını fark ettim, aksi takdirde öldüğünü bildiğimi itiraf etmiş oluyordum ve şu anda zaten halihazırda bir soruşturma yürütülüyordu. Dolayısıyla kelimelerimi özenle seçmeliydim. "Babalarımız birlikte iş yapıyordu," diye devam ettim. "Beş kardeşiyle bize gelirlerdi. En büyükleri hemen Chrysantha'yı kovalamaya başlardı ama Hektor gözüne beni kestirmişti. Ben de sırf bu yüzden onu çekici bulmuştum. On beş yaşındaydım. O zamanlar henüz erkekler konusunda deneyimim yoktu. Evde kapalı

tutulduğum için erkekleri *gördüğüm* bile söylenemezdi. Tabii ki Hektor'un iltifatlarıyla kendimden geçtim, yaklaşma çabalarından hoşlandım... İkinci ziyaretlerinde evin sessiz bir köşesine sıkıştırıp beni öptü. Bir sonraki ziyaretinde ise elbiselerimi çıkardı."

Kallias herhalde tanıdığım en iyi dinleyiciydi. O kadar kıpırtısızdı ki gölgeleri bile kıpırdamıyordu.

"İki ay böyle geçti. O sırada neyse ki hizmetçim bana hamilelikten nasıl korunacağımı öğretti. Yatak odasında neler yapabileceğimi öğrendim. Hektor her şeyi yöneterek bana zevk vermekten büyük mutluluk duyuyordu. Ta ki gönlünü yeni birine kaptırana kadar... Daha taze, daha deneyimsiz ve onunla yatmak isteyen biri... Sonrasında da bitti." Bu kadarının yeteceğini düşünerek sustum ama eklemeden edemiyordum. "Ondan sonra bir daha asla âşık olmamaya yemin ettim. Yani Hektor'dan sonra birlikte olduğum tüm erkekleri sıkıldıkça başımdan attım."

Suda soğuk bir noktaya denk gelince biraz geriledim. Kallias'ın anlattıklarımdan rahatsız olup olmadığını kestiremiyordum. Sorarken cevap vereceğinden bile emin değildim. "Sen hiç âşık oldun mu?"

"Hayır," dedi. "Hiç. Nasıl bir şey?"

"Korkunç."

Çöken sessizlik hiç de rahatsız edici değildi. Kallias'la hiç olmadığı kadar yakınlaştığımızı hissediyordum. Çıplaklığımla alakası olmayan bir şekilde kendimi ortaya koymuştum.

O sırada göz ucuyla bir hareket seçtim. Kallias'ın başının üzerinden kıyıya bakarken, "O kim?" diye sordum. "Korumalarından biri mi?"

Kallias olduğu yerde dönüp piknik yaptığımız noktaya baktı. "Hayır değil... Alessandra, olduğun yerde kal." Ardından hızlı kulaçlarla dalgaları, yararak kıyıda piknik örtümüzün üzerindekileri inceleyen kişiye doğru yüzmeye başladı. Galiba bir erkekti ama kıyafetinden bunu anlamak zordu. Pelerini ve kapüşonu hem vücudunu hem de yüzünü saklıyordu.

"Dur!" diye bağırdı Kallias. Beline kadar suyun içinde duruyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Adam döndüğünde kapüşonu açıldı. Ama altındaki yüzü görünmedi. Yüzünü sadece burnu ve gözleri görülebilecek şekilde kahverengi bir kumaşla sarmıştı. "İki kişi için çok fazla yiyecek var," derken, sesini saklamaya çalışıyormuş gibi zorlama bir ses tonuyla konuşuyordu. "Eminim karnınız tıka basa doymuştur. Oysa yoksulların karnı her saniye biraz daha kazınıyor. Artıklarınızı onlara en çok ihtiyaç duyan kişilere dağıtsam iyi olur."

Bu oydu. Asilleri soyan maskeli haydut.

Kahverengi maskeli adam battaniyeyi köşelerinden tutup bütün yiyecekleri bohça gibi toplayarak hepsini sepetin içine boşalttı.

"Kralın malına dokunuyorsun!" diye bağırdı Kallias. "Hırsızlığın cezası elinin kesilmesi olacak."

"Fethettiği bütün toprakları koruyabilmek için kurduğu orduları besleyebilsin diye halkından yüksek vergi toplayan kral... Sen hiçbir zararı olmayan krallıklara karşı yeni savaşlar başlatırken, halkın açlık çekiyor. Artık en çok koruman gereken insanlarla ilgilenme zamanın geldi." Haydut

başka bir şey demeden bekleyen atının terkisine atlayıp hızla en yakındaki tepeye tırmandı.

Kallias hemen bana döndü. "Giyin çabuk," dedikten sonra korumalarına bağırarak sudan fırladı.

Pantolonunu hiç takılmadan giymesine bakakalmıştım.

"Çabuk!" diye bağırdı yine. Sonra arabaya koştu.

Hemen kıyıya yüzüp saçlarımı sıktım, silkinerek tenimdeki damlalardan kurtulmaya çalıştım. Elbiselerimi giymem hiç de kolay olmadı. Her şeyim dardı, kumaş ıslak tenimden yukarı çıkmaya direniyordu.

Bir süre cebelleştikten sonra giyinmeyi başardım ve Kallias'ın peşinden koştum.

16. BÖLÜM

"Yanınızdan geçip gitmesine nasıl izin verdiniz?" diye bağırıyordu Kallias, arabanın etrafındaki on korumasına. Arabacımız muhtemelen sevgilisi için topladığı kır çiçeklerinden bir buketle geri dönmüştü ama Gölge Kral onunla ilgilenmiyordu. "Tek bir işiniz vardı. Kralı korumak. Bunu bile başaramadınız! Neden? Hepiniz neyle meşguldünüz?"

Adamların yarısı dönüp bana baktı.

"Şey... dikkatimizi dağıtan manzaraya hazırlıklı değildik," dedi içlerinden biri.

"Ne yani? Hanımefendiye hak ettiği saygıyı göstermediğiniz için mi işinizde başarısız oldunuz?"

"Suç bizde sayılmaz efendim. Hanımefendi *çıplaktı*."

Kallias öne ilerleyip kılıcını çektiği gibi konuşanın karnına sapladı. Adamcağız kocaman gözlerle kılıca bakıyordu. Kallias kılıcı geri çektiğinde cansız bir şekilde yere devrildi.

Hektor'un son nefesini verişi gözümün önündeydi. Sadece o zaman ölüme tanık olmuştum.

Şimdi de buna.

Sıradaki olmaktan korkan korumalar geriledi.

"Başka mazereti olan?" dedi Kallias tüyler ürperten hırlamasıyla.

Kimse çıtını bile çıkaramıyordu.

"Sen," diyen Gölge Kral korumalardan birini işaret etti. "Önden gidip konseyi topla. Döndüğümde toplantı yapacağız."

Dönüş yolunda düşüncelere dalan Kallias elini ağzına bastırıyordu. Gözlerini köşeye dikmişti. Beni görmezden gelmiyordu, sadece düşüncelere dalmıştı.

"Affedersin," dedi birden başını kaldırarak. "Bu manzaraya tanık olmamalıydın. Bir leydinin önünde birini kılıcımla... Kim bilir hakkımda ne düşünüyorsun?"

Bütün bu süre boyunca sakinliğimi korumuştum. Haydutun saldırısı sırasında tehlikede olduğum hissine kapılmamıştım. Sonuçta suyun içindeydim. Dahası Kallias'ın sorusu karşısında bir parça afallamıştım. "Artık sana inanıyorum," dedim. "Kılıç kullanmayı biliyorsun."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. "Korkmadın mı? Benden korkmuyor musun?"

"Namusumu korudun. Senden niye korkayım ki?"

"Çünkü gözünün önünde birini öldürdüm."

Omuz silktim. "Kral olarak zorlu kararlar vermen gerekiyor. Sana itaat etmeyenlere hadlerini bildirmen gerekiyor.

Hepsine bir ders vermen gerekiyor. Düzeni ancak böyle koruyabilirsin. Bunu bilmediğimi mi sanıyordun?"

"Yine de böyle davranmamalıydım," diyerek gözlerini kaçırdı.

"Kallias."

Yine bana baktı.

"Kral olarak aldığın kararlardan korkmuyorum, dahası en doğru kararı verdiğinden eminim. Aslına bakarsan sadece birini öldürmene şaşırdım."

Sesini alçalttı. "Diğerleri de ölecek ama tek başımayken bu riski göze alamam. Hem saraya geri dönerken de korunmamızı sağlayacak olanlar onlar."

Araba sarayın önünde durur durmaz aşağı atladı. Yalınayaktı, piknik alanından alelacele ayrıldığımız için üzerinde sadece pantolonu vardı. Gerçi çıplaklığı pek anlaşılmıyordu. Gölgeleri bütün vücudunu sarmıştı, çıplak teninin her hücresi kapkara dumanla kaplanmıştı.

Peşine takıldım. Merdivenleri tırmanırken, koridorları aşıp kapılardan geçerken tek bir kelime bile etmiyordu. Çıplak göğsü ve fırtınaya kapılmış gibi dalgalanan gölgeleriyle yanlarından geçtiği tüm leydiler ve hizmetkârlar irkiliyordu...

Sonunda toplantı odasına vardık.

Büyük masada beş kişi oturuyordu. Kallias altıncı koltuğa... baş köşeye geçti. "İkaros, Leydi Stathos'a bir sandalye getir."

Konsey oradaki varlığımla ilgili bir şey düşünse de kimse bir şey söylemiyordu. Leandros'un amcası duvarın dibindeki sandalyelerden birini alıp masanın başındaki kralın yanına yerleştirdi.

"Şu maskeli haydut sorunu artık çözüm bulmalı," dedi

Kallias, oturduğumu görünce. "Onu yakalama planlarımız nasıl gidiyor?"

Kallias'ın bir sepet dolusu yiyeceği kaybettiği için sinirlenmediğinden emindim. Hayır, asıl mesele o haydutun kraliyete meydan okuyarak *kralın* sofrasından bir şeyler çalmış olmasıydı. Bu iş artık kişiselleşmişti ve Kallias bu işi hemen çözmek zorundaydı.

"Paralar basıldı," dedi Leydi Terzi.

"Ben de yakında nakledileceğine dair dedikoduların yayılmasına izin verdim," diye ekledi Leydi Mangas.

İkaros Vasco, parmak uçlarını masaya dayamıştı. "Haydut saraya bu kadar yakın görüldüyse, muhtemelen yemi yutacaktır."

"Saldırıya geçip altınlarımı dağıttığı anda, birliklerim o paralarla yakalanan köylüleri yakalamaya hazır olacak," dedi Kaiser.

Ampelios sandalyesinde kıpırdandı. "Sonra hepsini sorgulayacağız. Onu yakalayacağız efendim."

Kallias birkaç saniye nefeslenerek her şeyi enine boyuna düşündü. Çıplaklığı ya da ıslaklığı hakkında bir şey düşünseler bile konsey üyelerinin bu konuda konuşmamaları akıllıcaydı.

"Güzel," dedi sonunda Gölge Kral. "Her gelişmeyi günlük rapor olarak bildirmenizi istiyorum. Ve Kaiser? Bize refakat eden tüm askerlerin asılmasını sağla."

Oturma odası ertesi gün dedikodularla uğulduyordu. Eteğimle birlikte kullanacağım son bluz projemle (arkası uzun,

önü kısa, dar bir bluzda karar kılmıştım) birlikte içeri girdiğimde herkesin susmasına bakılırsa beni konuşuyorlardı. Birkaç leydi hemen önlerine dönüp işleriyle meşgulmüş gibi yapmaya başladı. Diğerleri beni seyrediyordu ama arkadaşlarım gülümsüyordu.

"Sana yer ayırdık!" dedi Rhoda, karşısındaki minderli sandalyeyi işaret ederek.

Yerime geçtiğim anda fısıltılar tekrardan başladı.

"*Dökül!*" dedi Hestia, kalçalarım mindere değer değmez.

Yardım için Rhoda'ya baktım.

"Kralla yüzmeye gitmişsiniz!" dedi kız.

Oda anında sessizliğe gömüldü. Herkes nefesini tutmuş anlatmamı bekliyordu.

"Üstelik *çıplaktık,*" dedim.

Rhoda neşeyle sırıtırken Hestia elini ağzına götürdü.

"Son derece centilmence davrandı," dedim. Arkadaşlarıma baksam da aslında bütün odaya konuşuyordum. "Bana hiç dokunmadı. Soyunurken bir kez olsun bakmadı."

Odanın diğer ucundaki bir kız elini ağzına götürüp aksırdı. "Umarım evlilik teklifi yoldadır. İkiniz ne kadar iffetli davransanız da artık kimse seni istemez. Çıplaklık çıplaklıktır."

Başka bir kız, onun kralın sevgilisiyle böyle konuşma cesareti göstermesine küçük bir nidayla tepki gösterdi.

"Kralla bekâret üzerine hoş bir sohbetim oldu," diyerek konuştuklarımızı özetledikten sonra ekledim. "En azından bu odadakilerin yarısının erkeklerle münasebeti olduğu düşünülürse, artık sırlarınızı büyük bir özenle saklamak zo-

runda kalmadığınız için mutlu olacağınızı sanıyordum. Ben şahsen bunu artık dert etmeyeceğim."

Aslında sabah Myron'ın hesabını kesmiş, meseleyi polise devretmeden önce bana istediğim parayı getirmesi için bir ay süre tanımıştım.

Sözlerim bittiği anda bütün oda yeni dedikodunun fısıltılarıyla doldu. Bu sefer leydiler sırlarını diğerleriyle paylaşıyor ya da hesaplaşma gününün gelmesini diliyordu. Başlattığım akımdan tatmin olmuş bir şekilde Rhoda ve Hestia'ya döndüm.

"Ben de yastan erken çıktığım için cesur olduğumu düşünüyordum," dedi Rhoda. "Saray hayatını temelden değiştiriyorsun."

Omuz silktim. "Bence erkeklerle aynı haklara sahip olmalıyız. Yatak odasında bile."

Kahvaltı geldiğinde henüz giyinmemiştim, hâlâ simsiyah, daracık geceliğimleydim. Kısa kollar omuzlarımı kapatsa da ipek kumaş gövdemin iki yanında, en alttaki kaburga kemiğimden belime kadar açıktı. Bu geceliği seçmemin nedeni erkeklerin öpüşürken kendilerinden geçip kalçalarıma ve belime dokunmaktan hoşlanmasıydı. Kahvaltı için oturma odasına geçmeden önce yüzüme düşen saçlarımı arkaya attım.

Beni kapıda görünce Kallias anında masadan kalktı. Gözleri açık yerlerinden pürüzsüz tenimle muhteşem kıvrımlarımı görebildiği geceliğimdeydi.

"Hizmetçim bu sabah kahvaltıda bana eşlik edeceğini söylememişti," dedim açıklama yaparcasına. "Sabahlığımı giyeyim."

"Hayır," diye itiraz etti. Kaşlarımı kaldırdığımı görünce de ekledi. "Yani davetsiz misafir olan benim. Dairende dilediğin gibi giyinebilirsin." Sonunda gözleri gözlerimle buluştu. "Sabah kahvaltısını birlikte yapalım mı?"

"Elbette," diyerek karşısına oturdum.

"Geceliğin... değişikmiş," dedi.

"Son derece rahat."

"Uyurken sıcak mı basıyor?"

"Sadece yalnız uyurken."

Kallias gözlerini kapıma doğru çevirdi.

"İçeride kimse yok," dedim. "Bunu söylerken gece misafirim olduğunu kastetmiyordum."

Tekrar bana baktı. "Neredeyse buna üzülmüşsün gibi konuşuyorsun."

Eh, artık aramızda sır olmadığına göre...

"Şey... uzun zaman oldu."

"Benimkinden de mi uzun?"

"Asla!"

Bana bakakaldığında konuştuklarımıza gülmeden edemedim.

"Ne kadar oldu?" diye üsteledi.

Gerçeği mi istiyordu? Yalan mı söyleyecektim?

"Sadece bir ay kadar."

Gözlerini kırpıştırdı. Tam üç kez cümle kurmaya başlayıp kendini tuttu. Sonunda... "Tanıdığım biri mi?"

"Önemli biri değil. Sadece Chrysantha nişanlanana kadar biraz zaman geçiriyordum."

Tehlikeli konular etrafında dans ederken aramıza bir sessizlik çöktü.

Sonunda kendini tutamadı. "Bir ay mı? Bir *ay* senin için uzun mu?"

"Herkes senin kadar iradeli değil."

"Sandığın kadar iradeli değilim," derken önündeki tabakta dokunmadığı patateslere baktı.

"Ah? Yoksa gizlice oynaştığın biri mi var?" Kelimeler ağzımdan son derece dostça çıkmıştı ama birazdan gözlerimden ateş püskürtecekmişim gibi hissediyordum.

"Onu kastetmedim," diyen Kallias, bir lokma alıp ağır ağır çiğnemeye koyuldu. Sanki konuşmamak için yemeği bahane ediyordu.

Neyse ki kapı çalınınca konuşmaktan kurtuldu. Hizmetçi elinde bana gelen bir mektupla geri döndü.

"Masama bırak, sonra ilgilenirim," dedim.

"Hayır," diye atıldı Kallias. "Lütfen beni engel olarak görme. Önemli bir mektup olabilir."

Zaman kazanmaya çalışıyordu. Pekâlâ, ona zaman tanıyacaktım. Mektubu açıp okudum:

Sayın Leydi Alessandra Stathos,
Üç yıl önceki 27 Temmuz'dan beri kayıp olan oğlum Hektor'u arıyorum. Öğrendiğim kadarıyla kendisiyle bir ilişkiniz olabilirmiş. Tek umudum kaybolmasıyla ilgili sizden daha fazla bilgi alabilmek.
Rica etsem konuşmak üzere evime gelir miydiniz? Meseleyi kralın sarayına taşımayı hiç istemem.
Saygılar,
Faustus Galanis, Drivas Baronu

Gizli tehdit gözümden kaçmamıştı.

Gel, yoksa ben gelirim.

"Sorun mu var?" diye sordu Kallias.

Başımı kaldırırken hızla kafamı topladım. "Drivas Baronundan bir davetiye." Yalan sayılmazdı.

"Ah. Baronu biliyorum ama muhtemelen birkaç kez görmüşümdür. Gitmek istiyorsan, sana memnuniyetle eşlik ederim."

Mektubu tutan parmaklarım bembeyaz kesildi. Kallias bir partiye davet edildiğimi düşünüyordu. Elbette öyle düşünecekti ve şimdi sevgililik oyunumuzu ciddiye aldığını göstermeye çalışıyordu.

"Aslında baron bir parça... canımı sıkıyor."

Bunu duyan Kallias kulak kesildi.

"Bir yanlışı mı oldu?"

"Babam ve ablamla konuşmuş. Şimdi de evine gitmezsem saraya gelmekle tehdit ediyor. Sanırım bir şeyler planlıyor."

Kallias'a yalan söylememek için elimden geleni ardıma koyuyordum. Yalanlar çok kolay yakalanır, hemen ortaya çıkarlardı. Kallias'ın sözlerimden yola çıkarak kendince bir sonuca varmasına izin vermem yeterliydi.

"Baronun bir sürü oğlu var, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim esefle.

"Belki gidemeyeceğini ben söylesem iyi olur."

"Ah, lütfen olay çıkarma," dedim. "Ama zahmet olmayacaksa, yani o saraya gelirse..."

"İçeri alınmamasını sağlarım. Sen iste yeter."

Rahatladım. Kallias bana güvendiği sürece baronu dert etmeme gerek yoktu. Hektor hayatımı mahvedemezdi.

Kallias kahvaltısına devam ederken barona ne cevap vereceğimi düşündüm. Duyduklarını onaylayacak, oğlunu çok az tanıdığımı, maalesef nerede olduğuna dair hiçbir bilgim olmadığını söyleyecek, üzüntülerimi bildirecektim.

Evet, böyle bir mektup şimdilik işi hallederdi. Kallias'la aram düzelmişken bu meseleyle baş etmek üzere saraydan ayrılamazdım.

Kallias'la bu sefer öğle yemeğinde karşılaştım.

Bir günde iki kez!

Bir uşak önüne dumanı tüten bir çorba kâsesi bırakırken, "Planlarının harika bir şekilde gerçekleştiğini öğrenmekten mutlu olacaksın," dedi. "Pegai halkı, konseydeki temsilcileri için oy verdi. Yeni halk sözcüsü gittiği her yerde gizlice izlenecek. Yakında direnişin bütün elebaşlarını öğrenmiş olacağız. Hayduta gelince... Bu sabah saldırıp yeni basılan paraları çaldı. Yarın sabahtan itibaren yakındaki kasabalarda aramalara başlayacağız." Masanın altında dizini heyecanla hoplatıyordu. Belli ki keyfi yerindeydi.

Sözleri benim için büyük zevkti. "Mükemmel. Her iki konuda da bilgilendirilmeyi çok isterim."

"Elbette. Artık senden bir şey saklamama gerek olmadığını düşünmeye başladım."

Yemeğimizi yerken aramızda dostça bir sessizlik oluştu.

Bir ara göz ucuyla Kallias'ın beni seyrettiğini fark ettim. Başımı ona çevirdiğimde yakalandığı için sırıtmakla yetindi.

"Neye bakıyorsun?"

"Çok açık değil mi? Belki de bana ne düşündüğümü sormalısın?" Gözleri çakmak çakmaktı.

Soracağım sorunun ne kadar tehlikeli olabileceğini merak ediyordum, yine de sordum.

"Bence..." diye cevap verdi. "Çok güzelsin. Her erkek şu anda benim yerimde olmak isterdi."

Midemde kelebekler uçuşuyordu. "Sen kralsın. Elbette her erkek *yerinde* olmak ister."

"Hayır. Her erkek senin yanında olmak ister."

"Daha önce seni baştan çıkaracak kadar güzel olmadığımı söylemiştin," diye hatırlattım.

Kucağından aldığı peçeteye parmaklarını sildi. "Yalandı. Sarayıma gelen en büyüleyici şeysin."

Göz gözeydik. Aramızdaki elektriklenme karşısında çaresizdim. Dahası benim için (henüz) yasaları çiğnemeyeceğini bilsem de onu etkilemiş olmak yüzümde güller açmasına neden oluyordu.

Tenimle tezat oluşturan kıpkırmızı dudaklarıma baktı.

"Bunları niye söylüyorsun?" diye sordum sonunda. Sonra meseleyi kavradım. "Leandros'la zaman geçirmemi istemiyorsun."

"Seni sadece kendime istiyorum," diyerek itiraf etti.

Kralın bencil, ısrarcı ve hatta bazen acımasız olmasına şaşırmam aptallık olurdu ama öte yandan zeki, yakışıklı ve cömertti. Üstelik değişmeye açık gibiydi. Benim için değişmeye başlamıştı bile.

"Bence geçmiş maceralarımla ilgili konuştuklarımız sizi etkilemiş, Majesteleri."

"Belki de sadece keyfim yerindedir. Her şey harika bir şekilde yolunda gidiyor."

Hepsi benim sayemdeydi.

Bütün krallıkların tek hâkimi olduğumda bence herkes mutlu olurdu.

Kallias izin isteyip ayrıldıktan hemen sonra, o daha büyük holde gözden kaybolmadan Hestia ve Rhoda iki yanıma oturdu.

"Kralın bu sabah kahvaltı için odana geldiğini duydum," dedi Hestia kaşlarını oynatarak.

"Öyle. Ama hepsi bu. Kahvaltı ettik."

"Bana yeni bir dedikodun yok mu?"

"Maalesef."

"Aman iyi. Öğleden sonra daha az heyecan verici dedikodularla idare edeceğiz demek."

"Dün geceyi konuşsak?" dedi Rhoda, arkadaşına dönerek. "*Lord Paulos*'la dansını mesela?"

Bütün olan bitenler yüzünden arkadaşlarıma kaçırdığım daveti sormayı unutmuştum. Belli ki Hestia çok eğlenmişti.

"Sadece iki kez dans ettik," dedi Hestia. "Önemli değildi. Gerçekten."

"Öyleyse neden şu anda hâlâ gözlerini senden ayırmıyor?"

"Ne?" Hestia aniden başını çevirdiğinde Lord Paulos olması gereken adamın gözlerini kaçırdığını gördü.

Şakaklarındaki kır saçlarla ondan bir parça yaşlıydı ama hâlâ yakışıklıydı.

Sırıttım.

"Gördün mü?" diye devam etti Rhoda. "Arkadaşlarına senin bahar tomurcukları gibi koktuğunu söylediğine kulak misafiri oldum. Erkekler gönüllerini kaptırmadıkça öyle şeyler söylemez."

"Öyle mi?" Hestia masanın ahşabına gözlerini dikerken mahcup bir ifadeyle sırıtıyordu.

"Anlaşılan sohbetinizden çok keyif almış. Neler konuştunuz?"

"Eh, saraydaki son modadan bahsediyordum ama sonra bir şekilde konu iskambil oyunlarına geldi."

"İskambil mi?" diye tekrarladı Rhoda.

"Babam kart oyunlarını çok sever. Bana da öğretti. Lord Paulos'la gördüğüm en iyi hamleleri konuşuyorduk. İkimiz de bu oyunların stratejisine takıntılıyız. Bu konuları konuşmanın bir leydiye yakışmadığını biliyorum ama çok eğlenceliydi."

Bazen Hestia gerçekten şapşallıklar yapabiliyordu ama evin tek çocuğuydu. Annesi olmadığı için babası onu nasıl yetiştireceğini bilememişti. Beni fena halde taklit etmeye çalışsa da içten içe onun, sırf güvenli olduğu ve yanlış bir şey söyleyip yapmamak için bu yola başvurduğundan şüpheleniyordum. Çünkü ancak o zaman reddedilen o değil, taklit ettiği kişi olacaktı.

"Hestia," dedim. "Kralın ilgisini nasıl çektiğimi biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Sadece kendim olarak. Konuşmak istediğimi konuşa-

rak, davranmak istediğim gibi davranarak, istediğim gibi giyinerek. Majestelerinin dikkatini çeken, herkesin kolayına gelen standartlar değildi. Mutlu bir birliktelik yaşamak istiyorsan, bence sen de böyle yapmalısın. Kendin olmaktan korkma. İçinden geçeni söyle. Olmayı dilediğin gibi ol. Başkası olmaya çalışma. *Beni* isteyen bir erkekle birlikte olmak istemezsin. *Seni* isteyen bir erkek bulmalısın."

Hestia birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra geçen haftaki daracık elbisemi anımsatan elbisesine baktı. Belini saran pürüzsüz kumaşa bakarken tam bir dakika boyunca düşüncelere daldı, ardından birden ayağa kalkıp Lord Paulos'a doğru yürümeye başladı ve sonunda yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Rhoda, rahatça konuşabilmek için boşalan sandalyeye geçti. "Yıllardır aynı şeyi anlatmaya çalışıyorum. Sanırım bu sözleri müstakbel kraliçeden duymaya ihtiyacı vardı."

"Sence nişan haberini yakında duyar mıyız?"

"Bence duyarız."

Sandalyelerimizde arkamıza yaslanarak Hestia'nın sözlerine gülen Lord Paulos'u süzdük.

"Peki sen?" diye sordum. "Tutku arayışında bir gelişme var mı?"

"Ah, bu korkunç bir şekilde başımı ağrıtıyor."

"Bu nasıl olabilir?"

Rhoda siyah dalgalı saçlarını omzundan geriye attı. "Taliplerim için bir puanlama sistemi geliştirdim ama hiçbiri istediğim özelliklere sahip değil."

"Şu puanlama sistemini bana anlatmalısın!" dedim. Çok ilgimi çekmişti.

"Erkekleri değerlendirmek için üç farklı kategori oluşturdum. Yakışıklılık, tavır ve karakter. Her kategori beş puandan oluşuyor. En düşüğü bir, en yükseği beş. Mesela Lord Toles'i ele alalım. Düzgün vücudu ve esmer teniyle yakışıklılıkta beş puanı kolaylıkla alır. Olabildiğince nazik ve ince düşünceli, o yüzden tavır için üç puan verebiliriz. Ama karakter? Of, adam kuraklıkta suyu çekilmiş göller gibi. Yani toplamda on beş puanın sadece dokuzunu karşılıyor."

"Büyüleyici! Müstakbel kocanın kaç puan alması gerekiyor?"

"En az on üç. Haksız mıyım?"

Bir an için düşündüm. "Kesinlikle haklısın. Sadece yatağa atmak söz konusu olsa yakışıklılıkta beş puanın yeterli olacağını söylerdim. Arkadaş arıyorsan, beş karakter puanı yeterli olacaktır. Bir baloya kavalye arıyorsan yine sadece beş tavır puanı yeter... Belki davette iyi bir etki yaratmak istiyorsan yakışıklılık puanı da yüksek olmalı. Ama aşk? Kesinlikle en az on üç puanı hak ediyor."

Rhoda başını salladı. "Son partide Lord Cosse'un aradığım erkek olduğunu düşünmüştüm. Üç kez dans ettiğimizi biliyor muydun? Tabii arka arkaya değil. Ama toplamda üç kez dans ettik! Yakışıklılıktan dört buçuk, karakterden üç buçuk puan alır. Ama tavır? Susadıktan sonra dansa ara vermek için adeta yalvardığımda, gidip bana içecek bir şey getirmeyi aklına bile getirmedi. Hemen başka bir dans partneri buldu. İnanabiliyor musun?"

"Büyük münasebetsizlik," dedim.

"Aynen. Lord Doukas bir süredir peşimde ama yakışıklı-

lıkta sadece iki buçuk puanı hak ediyor... ki o bile cömertçe bir puan sayılır," diye ekledi fısıltıyla. "Adam hem tavır hem de karakterde beş puanlık. Yani çok üzücü. Sığ biri olduğumu düşünmek istemem ama elde etmeye çalışacağım adamın yakışıklı olmasını istemekte haksız mıyım?"

"Çok haklısın."

Rhoda iç çekti. "Bazen sarayda yeterince erkek olmadığını düşünüyorum. Hatta mükemmel biri olmadığına neredeyse ikna olmuş durumdayım."

Kallias gözümün önüne geldi. Yüzünün mükemmel simetrisi. Gür siyah saçları. Zekice bakan parlak yeşil gözleri. Çıplak göğsü ve... diğer çıplaklıkları. Şakalaşmalarımız. Yatak maceralarımızı paylaşmamız. İstediğimizi elde etme konusunda hemfikir olmamız. Yemeğe başlamadan önce beni beklemesi. Leandros'la çıktığım gece sabaha kadar beni beklemiş olması. Hepsi bir anda beynime üşüşmüştü.

Kallias'ın da kusurları vardı. Hem de bir sürü. Beni sadece kendine isteyecek kadar bencildi. Oysa benimle birlikte olmak bile istemiyordu.

Ağzım kurumuştu. "Bence önemli olan mükemmel erkeği değil, senin için mükemmel olacak erkeği bulmak," dedim. "Puanlama sisteminde iki erkek birbirinden çok farklı puanlar alabilir ama..."

"Ne?" diye sordu Rhoda.

"Kral tam olarak on beşlik. Belki herkes için değil ama benim için o on beş puan değerinde."

Gerçek buydu.

Rhoda çarpık bir şekilde sırıttı. "Sadece senin böyle dü-

şünmediğinden emin olabilirsin, Alessandra. Kralın on beş puanlık olduğunu çok iyi biliyorum. Belki de yanlış ifade ediyoruz. *Ulaşılabilir* olan hiçbir erkek on beş puan alamaz."

Çok haklıydı.

Ama henüz pes etmek için çok erkendi.

17. BÖLÜM

Ertesi gün, gökyüzünü tamamen kaplayan gri bulutlar nedeniyle hava iyice kapatmıştı. Rutubet vardı, her an yağmur yağabilirdi ama henüz yere tek bir damla bile düşmemişti.

Havaya rağmen babamdan gelen mektup sayesinde keyfim yerindeydi.

Alessandra, sen tam olarak ne yaptın? Lord Eliades evlilikten vazgeçti. Dediğine göre kralla senin hakkında bir sürü dedikodu dolaşıyormuş. Ne oldu? Kralla evlenme planın suya düştüğü için bu evliliğe muhtaç olduğumuzu biliyorsun. Şimdi yeniden, seninle evlenmeye razı olacak birini bulmam gerekecek. Neden hayatı bu kadar zorlaştırıyorsun?

Herhalde kralla çıplak yüzme maceram Orrin'in kulağına kadar gitmişti. Ondan kurtulmak güzeldi.

Kalın şalıma sarınıp dışarı çıktım. Biraz hava almak için mükemmel bir fırsattı. Muhtemelen dışarıda kimse yoktu. Bu havada kimse dışarı çıkmazdı. Yanıma aldığım yeni resim defteriyle Kallias'ın hayattayken annesinin ilgilendiğini söylediği bahçeyi bulmaya gidecektim.

Ahırın köşesini döndüğüm anda biri koluma girdi. Bakır renkli ceketin altındaki kaslı kolu hissetmesem onun Hestia ya da Rhoda olduğunu sanabilirdim.

"Alessandra," dedi Leandros. "Dışarı çıktığını gördüm. Bizi terk etmeyi planlamıyorsun ya?"

Sarayın en narsisist erkeğinin koluna rahatça tutunabilmek için şalımı düzeltirken, "Sadece resim defterimle mi burayı terk edeceğim?" dedim.

"Doğru. Bugün neyin resmini çizeceğiz? Herhalde bana modellik teklifi yapmayı aklından geçirmişsindir."

Bir leydiye yakışmayacak türden bir kahkaha patlattım. "Ben insanları çizmiyorum. Dikmek üzere elbise tasarımı yapıyorum."

"Ve bu soğuk havada dışarıdayız çünkü..."

"Eh, bahçenin esinlenmek için harika bir yer olacağını düşündüm. Senin neden dışarıda olduğuna akıl sır erdiremiyorum."

"Sadece seni yalnız yakalamak istedim. Ne zaman yaklaşmaya çalışsam, Kallias gölgeli bakışlarıyla bana adeta hançerler fırlatıyor."

"Bunun farkında değildim," dedim içtenlikle.

"Çünkü gözün ondan başkasını görmüyor. Ama şu anda o

burada değil," dedi çapkın bir tavırla. "Söylesene... seninle tekrar eğlenmek için ne zaman akşam kaçamağı yapalım?"

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi. Leandros'tan hoşlanıyordum. Bazen aptalca davranıyordu ama eğlenceli ve nazikti. Yakışıklılığından bahsetmiyorum bile. Tavır konusunda biraz sınıfta kalıyordu, yine de Rhoda'nın puanlama sistemiyle en az on üç puan alırdı.

Ama Leandros beni kraliçe yapamazdı.

Tam konuşacaktım ki genç adam dönüp parmağını dudaklarıma bastırdı. "Hayır, aklından geçeni söyleme. Hoşuma gitmeyeceğini çok iyi biliyorum. Biraz düşün. Kallias'ın sinirlerini bozacak bir şeyler yapmasını bekle. Sonra gelip cevabını verirsin." Parmaklıklar arasından tarhlar boyunca çiçekler görünen demir bir bahçe kapısının önüne gelip durduğumuzda, "Sen tasarımlarını yap. Modele ihtiyacın olursa çekinmeden bana gelebilirsin. Çıplak poz verebilirim," diyerek göz kırpıp uzun adımlarıyla uzaklaştı.

Küçük iblis!

Bahçe kapısından girerken sırıtmama engel olamıyordum.

Tuğla döşeli patikalar çiçek tarhlarının arasından dolanıyordu. Önce güllerin yanından geçtim. Her sıra, farklı renk ve büyüklükte güllerden oluşuyordu. Bazıları tek renkliydi, diğerlerinin uçları pembe ve sarıya dönüşüyordu. Güllerin hiçbiri kurumamıştı, anlaşılan hâlâ özenle bakılıyorlardı.

Biraz ileride başka çiçek tarhları gördüm. Kasımpatı, nergis, lale... Hepsini incelemeden önce taç yaprakları güneş parlaklığında olan gül ağaçlarından birinin önünde durdum. Taç yapraklarının uçları göz alıcı bir kırmızıyla turun-

cu rengindeydi. Özellikle bir goncadan gözümü alamıyordum. Alevlerden farkı yoktu. Henüz tam olarak açmamıştı, sadece tomurcuğun ucu hafifçe aralanmıştı. Turuncu ucuyla birlikte, solmaya yüz tutan bir koru andırıyordu. Büyümek yerine sanki küçülüyordu.

Gözümün önünde bir elbise tasarımı belirdi. Sarı elbisenin etekleri, turuncuya geçiş yapacak ve uçuşan taç yapraklarından oluşacaktı. Yakındaki bir banka oturup boş bir sayfa açtım. Kalemim kağıdın üzerinde hızla kayıyor, elbisenin tasarımı yavaşça beliriyordu.

"Eşlik edebilir miyim?" dedi gür bir ses.

Onun sesi.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerime inanmakta zorluk çekiyordum. Kallias bahçeye gelmişti. Siyah kıyafeti ve her yanını saran gölgeleriyle sanki başka bir dünyaya aitti. Siyah, bu rengarenk bahçeye hiç yakışmıyordu.

Demodokos neşeyle yanında yürüyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi bahçeye fırlayıp çiçeklerin üstünden atladı ve yüksek sesle havladı.

Herhalde bir tavşan görmüştü.

Köpeğin sahibine döndüm.

Eşlik edebilir miyim? diye sormuştu. Büyük kibarlıktı. Leandros onunla zaman geçirmek istediğimden emindi. Oysa ondan bunu istediğimde Kallias'ın gidip gitmeyeceği esrarını koruyordu. Dahası, onu reddetmek aklımın ucundan bile geçmezdi.

Derdim sadece kalbini kazanmak değildi.

Ondan hoşlanıyordum ve yanımda olmasını istiyordum.

"Lütfen," diyerek başımla yan tarafımı işaret ettim.

Oturduğunda aramızda iki adımlık bir mesafe bırakmıştı.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Belki bilmiyordu. Belki benim gibi o da sadece yalnız kalmak için bahçeye gelmişti.

"Seni pencereden gördüm."

"Sonra da peşime düştün, öyle mi? Toplantın yok muydu?"

"Toplantıdaydım."

Başımı çizimden kaldırıp soran gözlerle baktım.

"Seninle birlikte olmak istediğime karar verip toplantıyı kısa kestim."

Memnuniyetle çizimime geri döndüm.

"Yeni bir elbise mi tasarlıyorsun?" diye sordu.

Hoşuma gitmişti. Hoşlandığım şeyleri bildiği için, ne yaptığımı da biliyordu. "Dezavantajlı olduğumu hissediyorum," dedim. "Sen benim hobilerimi biliyorsun ama ben seninkileri henüz öğrenemedim."

Leandros eskrimden ve ata binmekten bahsetmişti ama daha fazlası olduğuna emindim.

Kallias ellerini birleştirip dirseklerini dizlerine dayadı. "En çok eskrimden hoşlanırdım ama kral olduğumdan beri kendime doğru dürüst bir rakip bulamadım."

"Ah." Bu aklıma gelmemişti.

"At binmeyi ve Demodokos'la zaman geçirmeyi seviyorum. Hayvanları hep sevmişimdir ama son zamanlarda daha çok sever oldum."

Köpek sanki ismini duymuş gibi dili dışarıda koşarak yanımıza geldi ve beklentiyle önüme oturdu. Kulaklarının arka-

sını kaşımamı bekliyordu. İsteğini yerine getirirken Kallias'a sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlara dokunamıyorum ama hayvanlar yeteneğimden etkilenmiyor. Sahip olabileceğim tek dostum Demodokos. Bazı günler onu şımartıp yatağıma bile alıyorum."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Kralın, dokunmanın başka yollarını araması doğaldı.

Başını önüne eğdiğinde saçları alnına döküldü. Başka biri olsa uzanıp perçemini düzeltirdim.

"Piyano çalardım," derken sesi adeta fısıltıya dönüşmüştü. "Öğrendiğim birçok şeyi öğretmenlerim sayesinde öğrendim ama piyano farklıydı. Piyano çalmayı annem öğretti. Müziği çok severdi."

Boğazıma oturan yumruyla yutkunmaya çalıştım. Empati miydi bu? Onu anlıyor muydum? Ondan daha kısık bir sesle sordum. "Bir gün benim için çalar mısın?"

"Müzikten hoşlanır mısın?"

"Sanırım sen çalarsan hoşlanırım."

Dönüp bana baktığında ilk tanıştığımız gün olduğu gibi bir elektriklenme hissettim.

Esen yel alnındaki perçemi savururken parmaklarım karıncalanıyordu, o yüzden eldivenli elime baktım. Sonra yavaşça... ürken bir ata ya da korkmuş bir çocuğa dokunacakmışım gibi saçını düzeltmek üzere elimi uzattım.

Gözünü eldivenimden ayırmıyordu. Aklından geçenleri tahmin bile edemiyordum.

Beni durdurmasına yetecek zamanı tanıyacak kadar yavaş hareket ediyordum.

Birden gölgeleri kayboldu. Karşımda somutlaştığında

parmağım gerçekten alnına değerek sıcak teninin direnciyle karşılaştı.

Ah, saçına dokunmayı hissetmeyi bu kadar istediğimi nereden bilebilirdim ki?

Elim tekrar kucağıma düştü ama gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Sonunda Kallias defterime baktı. "Ne tasarlıyorsun? Gündüz elbisesi mi? Pantolonlu bir şey mi?" Sesinin eskisinden de hırıltılı olduğu dikkatimden kaçmıyordu. Sanki söylemeden önce kelimeleri ağzının içinde dolandırıyordu.

Elimde bir şey tuttuğumu unuttuğum uzunca bir sessizliğin ardından, "Aslında bir balo elbisesi," diyebildim. Gül goncalarına bakıp, "Annenin güllerinden etkilendim," diye ekledim.

"O zaman bir balo düzenlemeliyiz. Böylece elbisen bitince havanı atarsın."

"Düzenleyebilir miyiz? Ah, hayatımda hiç balo düzenlememiştim."

"İster miydin?"

Başımı salladım.

"Tarihi söylemen yeterli."

Bir anda omuzlarıma sardığım şal fazla gelmeye başlamıştı. Fena halde sıcaklamıştım, başım dönüyordu.

Bir keresinde başka biri daha bu hislere kapılmama neden olmuş, bana sevildiğimi ve anlaşıldığımı hissettirmişti. Şimdi toprağın altındaki böcekler cesediyle besleniyordu.

Ama Hektor'un kralla yaşadığım bu özel anı mahvetmesine izin veremezdim.

Göz ucuyla bir hareket gördüğümde, bunun rüzgarla bir-

likte salınan bir çiçek olabileceğini düşündüm. Ama baktığımda...

Çiçekten çok daha büyük bir şey gördüm. Çok daha iri. Çok daha canlı.

"Kallias!"

Öne atıldım ama geç kalmıştım.

Hareket etmeme kalmadan bir patlama sessiz bahçeyi çınlattı.

Kral vurulmuştu.

Kallias arkaya devrildi. Önce sırtı çimlere çarptı, ardından bacakları yavaşça banktan aşağı kaydı.

Felç olmuş gibi Kallias'ın yattığı yere dehşet içinde bakıyordum. Yeleğinin ortasındaki kanla ıslanan siyah kumaş iyice koyulaşmıştı.

Demodokos hemen kralın yanına koştu. Burnuyla dürtüklediği halde sahibinin hareket etmemesi karşısında inliyordu.

Ona uzandığımda elim titriyordu. Ama ne yapacaktım ki? Onu iyileştiremezdim.

Yardım.

Yardım çağırmam gerekiyordu.

Anında ayağa fırladım ama tam o anda bir adamın bize doğru koştuğunu fark ettim. Yarı otomatik tabancasını belindeki kılıfa yerleştirip kılıcını çekmesi dışında başka bir şey göremiyordum.

Suikastçı işini sağlama almak için geliyordu.

Sırtımı dikleştirip ona baktığımda aniden önümde durdu. Kılıcını bana doğrultmuştu.

"Çekil yolumdan, yoksa seni parçalarım."

Tek duyabildiğim, kulağımda uğuldayan nefeslerimdi. Tek hissedebildiğim, inip kalkan göğüs kafesimdi. Ama yerimden kıpırdamadım.

Başarısız olduğum boks maçını düşünüyordum.

Çaresizdim.

Tek müttefikim sözlerim olabilirdi.

"Onu göğsünden vurdun," dedim. "Korumalar sese gelmeden önce kaçsan iyi edersin."

Boştaki eliyle beni ittiğinde sertçe yere düştüm ama doğrulup çizmeme atıldığımda hiçbir acı hissetmiyordum.

Kolumla geniş bir yay çizip adamın baldırına saplarken hançerimin kabzasındaki yakutlar ışıldıyordu. Adam acıyla uluyarak boştaki elinin tersini suratıma indirdi.

Tekrar yere yıkıldım. Dizlerimi parçalayan taşlardan nefret ediyordum.

Suikastçı hançerime uzanıp bir homurtu eşliğinde bacağından çekti ve uzağa fırlattı.

Gözünü kan bürümüştü, bana bakıyordu ama o bana doğru bir adım dahi atamadan bankın diğer tarafından yükselen kara gölge nedeniyle ikimiz de durduk.

Kallias yerden kalkmıştı, dimdik ayakta duruyordu. Gölgelere sarınmıştı. Bankın içinden geçti. Bunu yaptığında bir metal parçası yere düşerek *tıngırdadı*.

Kurşun.

Yeleğindeki kana rağmen ne iki büklümdü ne de acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Önce yanağımdaki kıpkırmızı tokat izine baktı, ardından suikastçıya döndü. "Ölmeyi hak ettin," derken adeta gürlüyordu.

"Bugün ölümü hak eden sensin," diyen adam öne atılıp kılıcını sapladı ama kılıç rakibinin içinden geçip giderken dengesini kaybetti. Kallias tamamen gölgeden ibaretti. "Bu da ne?"

Kallias adamın içinden geçerken ürpermeden edemedim. Kallias'ın gölgeleri her yanımı sardığında hissettiğim o duyguyu unutamıyordum.

Suikastçı hemen arkasına dönüp Kallias'la yüzleşti. Bir kez daha tabancasını çekti ve bu sefer adeta kurşun yağdırdı.

Elbette kurşunlar Gölge Kral'ın içinden geçip gidiyordu.

Adam tabancasını bir kenara fırlatırken Kallias belinden kılıcını çekti. Kabzayı tutan elindeki gölgeler kaybolmuştu.

Düelloya tutuştular.

Kılıç kullanma konusunda Kallias yalan söylememişti. Ardı ardına hamleler yaparken suikastçı ona yetişmekte zorlanıyordu. Dahası adam bacağındaki yaradan dolayı yavaştı ama her hamleyi savuşturmayı bir şekilde başarıyordu.

Bir süre sonra Kallias'ın aslında onunla oynadığını fark ettim. İki kılıç havada metalik gürültülerle çarpışsa da suikastçı ne zaman hamle yapsa kılıç kralın içinden geçiyordu.

Adam sanki bir hayaletle düello yapıyordu.

Öldürülmesi mümkün olmayan bir hayalet.

Dokunulması mümkün olmayan bir hayalet.

Sonunda suikastçı sıkıldı. İkisinin kılıçları bir kez daha buluştuğunda bütün gücüyle abanınca Kallias geriye doğru sendeledi. Ardından adam bıçakladığım bacağıyla topallayarak kaçmaya başladı. Kallias çiçek tarhlarından birinin üstünden atladı ve eğilip yerden hançerimi aldı. Hemen sonra da nişan almadan fırlattı.

Hançer doğrudan sırtına saplanınca adam yere yığılıp kaldı.

Kallias hemen bana dönüp tuğla patikada yanıma diz çöktü. Gölgeleri kaybolmuştu. "Yaralandın mı?" diye soruyordu.

"Ben iyiyim."

Ama ya bana inanmamıştı ya da cevabımı duymamıştı çünkü eldivenli eliyle her yerimi yokluyordu. Önce yanağıma ve boynuma dokundu, sonra da gövdemi ve bacaklarımı kontrol etti.

Yara arıyordu.

Ama yaralı olmadığım için bana her dokunuşunda nefesim kesiliyordu. Eldivenli olduğu halde pantolonumun altındaki bacaklarımın alev aldığını hissedebiliyordum.

Sonunda gözlerimin içine baktığında gördüğü şeyden olsa gerek donakaldı. Elleri hâlâ ayak bileklerimdeydi. O beni sımsıkı tutarken alevler sırtıma yükseldi. Dizlerimi aralayıp üzerime eğildiği için daha önce hiç olmadığı kadar yakındık. Fazlasıyla yakındık.

"Majesteleri?"

Yaklaşan korumaları duymadığımız için ikimiz de aynı anda irkilmiştik. Kallias yine gölgelerine büründü. Tuniklerinde kralın amblemini taşıyan beş adam kılıçları ve tabancalarıyla karşımıza dikildi.

Bunun üzerine Kallias ayağa kalkıp elini bana uzattı. doğrulmama yardım ederken elindeki gölgeler yine kaybolmuştu. Dengemi sağladığım anda beni bıraktı.

"Bir saldırgan," dedi Kallias eliyle işaret ederek. "Orada

düştü." Üç adam hemen cesedi bulmak için giderken diğer ikisi bahçeyi araştırmaya koyuldu. "Suikastçıyı zindana götürün. Aldığı yaradan ölmezse, bir şifacı gönderin. Kraliçenin dairesine de bir şifacı gönderin. Gel, Alessandra."

Yan yana saraya yürüdük. Demodokos bankın üstünden atlayıp yanımıza geldi. Kralın kanına bulanan dudakları hâlâ ıslaktı.

"İşe yaramaz köpek," diye söylendi Kallias ama ona sevgiyle bakıyordu. "Savaşçı değil ama bir âşık olduğu kesin."

Dokunmak. Defalarca dokunmak. Çakmak çakmak gözler. Kılıçlı, tabancalı suikastçılar ve... "Vurulmuştun," dedim birden durarak. "Nasıl oldu da yaralanmadın?"

Kallias yanımda durduğunda elimle yeleğindeki kan izine uzandım.

"Ölmeden önce gölgeye dönüşecek zamanım olduğunda, gölge beni iyileştiriyor."

"Sanmıştım ki..." Aklımdan geçeni söyleyemiyordum. Düşüncesi bile korkunçtu.

"Saldırganın önüne siper oldun."

Öyle mi? Düşünmeden harekete geçmiştim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ama sakın bir daha benim için hayatını tehlikeye atma. Ben iyileşebiliyorum, sen iyileşemezsin."

Yürümeye devam ettiğinde tökezleyerek peşine takıldım. Düşüncelerimi toparlayamıyor, olanları tekrar tekrar düşünüyordum.

"Suikastçıyla ilgili ne fark ettin?" diye sordu.

Fark etmek? Odaklanarak adamı gözümde canlandırma-

ya çalıştım. "Erkekti." Hemen ardından içimden kendime küfrettim. Elbette Kallias bunu kastetmiyordu. Neden birkaç dakika önce gördüğüm birini hatırlamakta zorlanıyordum? "Koyu renk giyinmişti."

"Ne giymişti?" diye üsteledi.

Bir an için kendisinin de gördüğü saldırganla ilgili neden sorular sorduğunu merak ettim ama sanırım vereceğim cevap önemliydi. "Deriden yapılmıştı. Etekleri kürklüydü. O bir... Pegai..." Suikastçı, Kallias'ın en son ele geçirdiği krallıktan gelmişti.

Hava orada daha serindi. Bu yüzden kadınlar pantolon giyerdi, haliyle de bacakları üşümezdi.

"Güzel," dedi Kallias, cevabımdan memnun kalmış gibi.

Saraya girip merdivenleri tırmanırken yanımdan ayrılmıyordu.

Birden zihnimin gerisinde bir şeyler dalgalandı. Bir terslik vardı. Suikast girişiminde bir terslik vardı.

"Onunla konuştum," dedim.

"Evet, duydum."

"Pegai aksanı yoktu. Naxosia'dandı."

"Yani?"

"Suikastçı buralı ama biri onun bir yabancı gibi görünmesini istemişti. Beni vurmadı. Hedef sendin. Kaçmadan önce onu birilerinin görmesi gerekiyordu."

"Çok iyi."

"Neden okul öğrencisiymişim gibi sürekli beni övüyorsun?"

"Şoktasın Alessandra. Seni meşgul etmeye çalışıyorum."

Ellerimin hâlâ titrediğini fark ettim. Kallias da parmaklarıma baktı. Sonra elimi tuttu.

Sarayda dolaşırken, sürekli etrafa salınan gölgeleriyle birlikte bir hayaletten farksızdı. Adım atıyordu ama adım atmasına gerek olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum çünkü ayakları neredeyse yere hiç değmiyordu. Koridorlarda yanından geçtiği sehpalardaki çiçeklerin yaprakları asla kıpırdamıyordu. Siyah halıda ayak izleri kalmıyordu. Hızla ilerlerken yarattığı yelle penceredeki perdeler ürpermiyordu.

Yanında yürürken onu her şeyiyle büyüleyici buluyordum. Hareket ederken gölgelerinin altından seçilebilen sırt kasları, yanlarından geçtiğimizde bütün hizmetkârların duvara yapışmaları... Gölge Kraldan adeta güç fışkırıyordu.

Hızla yeni bir koridora girdik. Sarayın bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim.

Bir saniye... Kallias korumasına ne emretmişti? Kraliçenin dairesine bir şifacı göndermekle mi ilgiliydi?

Birkaç kat yukarı çıktığımızda bir kapının önünde durduk. Girişin iki yanındaki saksılarda büyüyen sarmaşıklar duvarlara tırmanarak en tepede buluşmuştu. Öteki tarafta sihirli bir bahçe olduğunu hayal etmek hiç zor değildi.

Hayretle sarmaşıkları seyrettiğimi gören Kallias, "Annem bitkilere bayılırdı," dedi. "En çok gülleri severdi. Sarayın her yerinde, ahşaba işlenen desenleri kesin fark etmişsindir. Bahçede yetiştirdiği gülleri siyaha boyardı."

"Siyaha mı? Neden?" Nefes nefeseydim.

"Çünkü ona babamı... gölgeleri hatırlatıyorlardı."

"Bu...?" diye söze başladım ama cümlemi bitiremedim.

Kallias kapalı kapıdan geçtiğinde karanlık koridorda bir an için yalnız kaldım. Sonra kilidin açıldığını duydum.

"Burası annemin dairesiydi," dedi içeri girdiğimde. Kapıyı açmak için elini somutlaştırdığı halde içeriye geçerken gölgeleri yine geri gelmişti.

Misafir odasındaki büyük masanın üzerinde bir vazo dolusu taze goncalar vardı. Dipteki duvara büyük bir piyano yerleştirilmişti. Ve arkamdaki duvarda... az önce girdiğim kapının etrafında... rengarenk minik vitray parçalarından yapılmış, göz alıcı bir orman manzarası vardı. Dalgalı gölden su içen bir geyik. Bir ağacın dalları altında uçuşan kelebekler. Orman zemini çiçeklerle, tomurcuklarla kaplıydı. Kapı, manzarayı bozmamak adına büyük bir ağacın gövdesi gibi tasarlanmıştı. Odanın her yerindeki mumlar, görüntüyü muhteşem bir şekilde aydınlatıyor, minik cam parçaları mum alevinde ışıldıyordu.

"Elektriğimiz var ama annem onun yerine hep vitrayı ışıldatan mum ışığını tercih ederdi. Hizmetçiler hâlâ mumları yakıyor. Sanırım böylesi onun hoşuna giderdi."

Kallias yatak odasına açılan başka bir kapıyı açtı. Üzeri kalın battaniyeler ve pofuduk yastıklarla dolu olan yatak hem büyük hem de yüksekti. Üstüne çıkmak için zıplamam gerekip gerekmeyeceğini merak ediyordum. Işığı tamamen kesecek kadar kalın olduğunu düşündüğüm kırmızı cibinlikler yatağın dört direğine asılmıştı. Siyah halının üzerine atılan kırmızı kilimler adımlarımı daha da yumuşatıyordu. Ahşap yüzeylerini gül dikeni desenleri kaplayan gardırop

devasaydı. Her türden mücevher ve kozmetiğin kapladığı tuvalet masası, duvarın yarısını kaplıyordu.

Nereye baktığımı gören Kallias, "Hepsi annemindi," dedi. "Dilediğini kullanabilirsin. İstemediğin her şeyi hizmetkârlar başka yere taşıyabilir."

"Ne?" Algılamaya çalışıyordum.

Suikastçı. Kallias'ın kanı. Kraliçenin yatak odası.

"Neden buradayız?"

"Artık burada kalacaksın."

"Ne?" diye sordum yine aptalca. "Neden?"

"Suikastçının dikkatini dağıtıp iyileşmem için bana zaman kazandırarak hayatımı kurtardın. Üstelik hayatın için çok endişelendim. Artık yanımda uyuyacaksın." Sonra bunu söylemek canını yakıyormuş gibi ekledi. "Tabii, bunu uygunsuz bulmuyorsan?"

Bir an için nutkum tutuldu. "Hayır," dedim sonunda. Yüzümün yumuşadığını hissedebiliyordum. "Burada kalacağım. Annenin eşyalarını kullanmak benim için onurdur. Hiçbirini çıkarmanı istemiyorum."

Yüz ifadesi değişmese de memnun olduğunu sezebiliyordum. Belki de onu ele veren yüzündeki gölgelerin bir parça dağılmış olmasıydı.

"Dipteki kapı banyoya açılıyor. Buradan da..." Yatağa yakın olan kapıyı yeni fark ediyordum. "Benim daireme geçiliyor."

Boğazıma oturan yumrunun nedenini kestiremiyordum. Mutlu muydum? Bu jesti karşısında gururum mu okşanmıştı? Belki de onunla bu kadar yakın olmaktan bir parça korkmaya başlamıştım?

Kallias aceleyle ekledi. "Dahası seni kraliçe dairesine taşımam, oyunumuza katkı sağlayacaktır. İstersen arada canın istediğinde -tıpkı benim yaptığım gibi- odama dalabilirsin." Gözü hâlâ odalarımızı birleştiren kapıdaydı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim sonunda. Büyük pencerelerden sızan ışık, odadaki her şeyi adeta ışıldatıyordu. Köşedeki küçük vazolarda yetişen minik ağaçlar ışığa doğru bel vermişti.

Kendimi bir orman prensesi gibi hissediyordum.

Hayır, bir prenses değil.

Kraliçe.

Kraliçe dairesindeydim.

"Hoşlanmadıysan söyleyebilirsin," dedi Kallias. "Hoşlanmadığın her şeyi söyleyebilirsin."

Gülümseyerek ona baktım. "Hoşlanmadığım hiçbir şey yok. Burası çok güzel. Benimle paylaştığın için teşekkürler."

"Memnuniyetle," dedikten sonra ellerime baktı.

Hâlâ titriyorlardı.

Kallias nazikçe omuzlarımdan tutup beni yatağa oturttu. Ardından yatağın ayak ucundaki divandan bir battaniye alıp omuzlarıma sardı.

"Ben iyiyim," dedim inatla.

"İyi olacaksın ama iyi değilsen de sorun değil."

"Ölüme ilk kez tanık olmuyorum Kallias," dediğim anda pişman oldum. Hektor'la ilgili sorular sormasına hiç ihtiyacım yoktu.

"Korumamı öldürdüğümü görmen, bizi öldürmeye niyetli birini öldürmekten çok farklı. Hayatın tehlikedeydi."

Ah, evet. Bizi koruyamayan koruma.

"Nasıl bu kadar *kontrollü* olabiliyorsun?" dedim soran gözlerimi ona çevirerek. "Tanrı aşkına, vurulan sensin."

"Çünkü bir süredir birilerinin beni öldürmeye çalıştığını biliyordum. Bu her an olabilirdi."

Şifacı gelene kadar yanımdan ayrılmadı. Yaşlı bir kadın üzerime titriyor, yüzümdeki kırmızı izi incelemek için ısrar ediyordu. Tedavi olarak dinlenmemi tavsiye etmesi ise hiç şaşırtıcı değildi.

"Bu gece yanında kalabilecek biri var mı?" diye sordu sonunda kocakarı.

"Niye ki?"

"Böylesi bir olaydan sonra bazıları uyumakta zorlanır. Odanda birilerinin olması uykuya dalmana yardım edebilir."

"Küçük bir çocuk değilim. Dolaplarımda canavar olup olmadığını kontrol edecek birine ihtiyacım yok."

"Canavarlardan değil, suikastçılardan bahsediyorum. Krala istediklerini yaptırmak için seni kullanmak isteyecekler," diye açıkladı çaresizce.

"Çık odamdan," diye terslendim.

Şifacı eşyalarını toplayıp çıktığında sessizliğe gömülen odamda mutluydum.

18. BÖLÜM

Akşam yemeğimi yeni dairemde yedim. Heyecanlı geçen günün ardından yalnız kalmak istiyordum. Kallias yemekte bana katılmadı. Herhalde annesinin bahçesine gizlice girmeyi başaran adamla ilgili araştırmalara başlamıştı. Muhtemelen bunun olmasına izin veren kendi adamlarını da öldürecekti.

Yemekten sonra bir hizmetçi soyunmama yardım etti.

"Bu akşam cevaplamak isterseniz diye mektuplarınızı getirdim leydim," dedi. "Yarın bütün eşyalarınızı buraya taşıtacağım." İki deste mektubu yatağımın yanındaki komodinin üzerine bıraktı.

En üstte Orrin'in aşk mektubunu görünce memnuniyetsizlikle yüzümü ekşittim.

Kız giymem için sade bir geceliği yatağımın üzerine serdi ama artık yardımına ihtiyacım olmadığı için onu gönderdim.

Ardından kapıyı arkasından kilitledim, bütün pencerelerin mandallarını ve birinin saklanabileceği bütün köşeleri kontrol ettim. Yıkanıp günün yorgunluğunu ve pisliğini üzerimden atmak için banyoya girmeden önce de içerideki bütün ışıkları yaktım.

Banyodan sonra mekanik hareketlerle kurulandım, beyaz renkli sade geceliğimi giydim ve mumlarla ışıkları söndürdükten sonra yatağıma girdim. Ve uzandığım anda kalbim deli gibi atmaya başladı. Odadaki bütün gölgelerde biri saklanıyormuş gibi hissediyordum. Cibinlikleri çekerek odayı görmemeyi denedim.

Odamda olabilecek birilerini görememek daha kötüydü.

Böyle olaylardan sonra bazıları uyumakta zorluk çeker.

Lanet olası kocakarı!

Mantıken odamda kimsenin olmadığını biliyordum. Yalnızdım. Kapıyı ya da pencerelerden birini kırmadan birinin içeri giremeyeceğinden emindim.

Ama bir türlü rahatlayıp uykuya dalamıyordum.

En azından bu gece yalnız uyuyamayacağımın farkındaydım.

Acaba Rhoda ya da Hestia'dan benimle kalmalarını rica etse miydim? Ama onları telaşlandırmak hiç hoş olmazdı. Üstelik saat çok geçti. İkisinin de huzurunu kaçırmak istemiyordum.

Hafif de olsa bir ses duyduğumda irkildim. Belli belirsiz bir havlamaydı. Demek ki Demodokos ve Kallias dönmüştü. Endişelenecek bir şey yoktu.

Yatakta doğrulup cibinliği çekerek aradaki kapıya baktım.

Ve anında ayağa fırlayıp sanki bu benim kurtuluşummuş gibi kapıya koşarak hafifçe tıkladım.

Belki fazla çekingen davranmıştım. Kallias bu hafif tıkırtıyı duyabilir miydi? Yoksa duymasını istemiyor muydum?

Aptallık etmeye başlamıştım. Belki sinirimi bastırmak için odada biraz volta atmalıydım...

Kapının gıcırtısı uzun zamandır açılmadığına işaretti.

"Alessandra," dedi Kallias.

Sanki kapının öteki tarafında başkası olabilirmiş gibi.

Saatler boyunca parmaklarını onların arasından geçirmiş gibi, saçları darmadağındı. Pantolonundan çıkardığı gömleğinin bütün düğmeleri açık olduğu için kusursuz göğsü görünüyordu. Demek ki onu soyunurken yakalamıştım. Gerçi kapıyı açtığına göre bunu dert etmiyordu.

"Ben... uyuyamıyorum," dedim.

Bir şey demesine ya da yapmasına fırsat kalmadan bir tüy yumağı bacaklarının arasından geçip odama daldı ve burnunu duvara dayayıp yeni odayı koklamaya başladı.

"Bir saniye," diyen Kallias kapıyı kapatmadan odasına döndü. İçerisi karanlık olsa da odadaki devasa boyutlardaki yatağı seçebiliyordum. Muhtemelen onun üstünde beş kişi rahatça uyuyabilirdi. Acaba babasının yatağı mıydı? Yoksa kendisi için özel mi yaptırmıştı? Uyurken nasıl görünüyordu? Nefes aldığını belli eden göğsünün inip kalkması dışında kıpırdamadan mı uyuyordu? Yoksa yatakta dört dönüp horluyor muydu? Rüyalarında gölge miydi, yoksa gerçek bir insan mıydı?

Geri döndüğünde yatak görüş alanımdan çıktı. Kan kır-

mızısı uzun bir robdöşambr giymişti, eldivenlerini eline geçirmişti. Bu haliyle tepeden tırnağa korunaklıydı.

Ama gölgelerin olmadığını fark etmek keyifliydi.

Kenara kayıp içeri davet ettim. Gözleri hemen arka ayakları üzerinde ıslak burnuyla kalkıp gardırobun içindekileri koklayan Demodokos'a kaydı. "Demodokos, hayır." Köpek ona itaat edip başka şeyleri koklamak üzere dolaşmaya devam ettiğinde bana bakıp, "Sorun ne?" diye sordu.

Yatağımın kenarına oturduğumda yanıma tünedi.

"Yok bir şey. Sadece uyuyamıyorum."

"Heyecanlı bir gündü. Korumaları atlatarak içeri giren adamın icabına bakıldı. Güvendesin. Bana inanabilirsin. Koridorda adamlarım var. Avludan bütün pencereler gözleniyor. Gerçi buraya kimse çıkamaz ama önlem almaktan zarar gelmez."

Bütün bunları biliyordum. Başımı salladım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa yan odadayım. Yalnız değilsin." diye ekledi anlayışla. "Tanrı aşkına! Saldırganı bacağından bıçakladın. Çok yeteneklisin," diyerek beni rahatlatmak istercesine bacağıma dokundu.

Ona döndüm. "Teşekkür ederim. Bunları biliyorum. Sadece rahatlayamıyorum."

"Uzan," dediğinde uzandım ve ona yer açmak için yatakta kaydım. Tam yanıma uzanacaktı ki komodindeki mektup yığınını görünce içlerinden birini aldı. Eşyalarımı karıştırmadığı için ona teşekkür edecekken elindeki mektubu fark ettim.

"*Sevgili Alessandra,*" diye okudu Kallias. "*Sevgili Ales-*

sandra, umarım cüretkarlığımı affedersin ama Christakos davetinde kralın sana eşlik etmediğini duydum."

Mektubu elinden almak için atıldım ama okumaya devam ederek elini kaçırdı.

"*Umarım cüretkarlığımı affedersin ama Christakos davetinde kralın sana eşlik etmediğini duydum. Aslında dedikodulara bakılırsa akşamı bir çocukluk arkadaşınla geçirmişsin. Belki de bu yüzden ben de, majesteleriyle ilişkinin sona erdiğini umma cesaretini buldum. Elbette iş seyahatlerimi biliyorsun...*

Beni senden fazla uzak tuttular ama her gün seni düşünüyor, sohbetlerini, gülümsemeni ve cömertliğim karşısındaki mahcup bakışlarını kaçırmanı özlüyorum."

"Bunu kim yazdı böyle?" diyen Kallias'ın gözü mektubun sonuna kayınca kocaman bir kahkaha attı. "Orrin sana aşk mektubu yazmış!"

İyice doğrulup lanet mektubu elinden almaya çalışsam da Kallias sıçrayarak uzaklaştı.

"*Gece gökyüzüne baktığımda tek gördüğüm şey güzelliğin. Aklımdan çıkmıyorsun. Simsiyah saçlarını okşamayı nasıl istediğimi bilemezsin. Olgun kirazlar gibi dudakların... Tadına bakmak için nasıl da yanıp tutuşuyorum. Parmakların kelebek kanatları kadar narin, gözlerinse yıldızların ışıklarıyla yarışır.*"

"Lanet olsun Kallias! Mektubu ver!" diyerek üstüne atıldım ve bu sefer dans edercesine benden kaçmak yerine gölgeye dönüştü. Haliyle mektup da artık gölgeden ibaretti.

"Bu haksızlık," diye söylendim.

Kallias gölgeden gözyaşlarını siliyormuş gibi yaptı. "Bu muhteşemliği benden nasıl saklarsın?" dedikten sonra okumaya devam etti. "*Emret bana; senin için dünyayı, bitkilerin büyümesini, esen rüzgârı, cırcır böceklerinin gürültüsünü durdurayım.*" Kral gülme krizine girmişti. "Böcek gürültüsü. Hem de aşk mektubunda!" İki eliyle birden karnını tutarken mektup elinden kayıp hemen somutlaştı.

Yere düşmeden parşomeni havada yakaladım. Ve kahrolası mektubu paramparça ederken, "Herkesin kalemi kuvvetli değil," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Kallias diğer mektuplara baktı. "Umarım bu okuduğum ilk mektubu değildir. Lütfen, başka mektuplar olduğunu söyle!"

"Başka yok," dedim kararlı bir ifadeyle.

"Tüh. Ah, herhalde... en az bir yıldır böyle gülmemiştim. Alessandra, sen kızardın mı?"

"Hayır. Eğer yüzüm yanıyorsa sebebi öfkemdir."

"Orrin'le dalga geçtiğim için mi?"

"Benimle dalga geçtiğin için. Birinin bana aşk mektubu yazmak istemesini komik bulduğun için."

Romantik yanımı hiç göremeyecek miydi?

Anında asılan suratı ciddileşti. "Alessandra, seninle dalga geçmiyorum. Sadece Orrin'in şairane girişimini gülünç buldum. Sen bütün şiirlere layıksın ama bu..." Mektuptan geri kalanları işaret etti. "Sen bunu hak etmiyorsun."

Bir parça yatışmıştım. Ona meydan okudum. "Daha iyisini yazacağını mı iddia ediyorsun?"

"Kesinlikle." Hüzünle yerdeki yığına baktı. "Gerçekten onu paramparça etmen gerekiyor muydu? Çerçeveletebilir, onu sıkıntılı günlerim için saklayabilirdim."

"Kapa çeneni," deyip yatağıma döndüm ve gözlerimi tavana diktim. Dudaklarıma bir gülümsemenin yerleşmesine izin veremezdim.

Ama Kallias'ın hınzırlığı bulaşıcıydı. Gülümsemesi istemesizce hoşuma gidiyordu. Yatakta bir ağırlık hissettim. Üstüme abandığı için onun Kallias olmadığına emindim.

"Selam," dedim Demodokos'a.

Kallias parmak şıklatıp yatağın ayakucunu işaret etti. Zavallı köpek inleyerek kalktı ve ayaklarımın yanına uzandı.

Ve Kallias da yanıma uzanıp parmaklarını göğsünde kavuşturarak cibinliğe baktı. "Bunu uzun süredir yapmamıştım," dedi.

"Bir kadının yanına uzanmaktan mı bahsediyorsun?"

"Annemin yatağına uzanmaktan."

Aramızda en az iki kişilik mesafe vardı ama uzanıp tuttuğumda eldivenli elini kaçırmadı. "Benimle kalmak zorunda değilsin. Ben..."

"Şşşt. Hadi uyu."

Sözümü kesmesi karşısında gülümsemeden edemedim.

Uyumaya çalıştım. Gerçekten çalışıyordum ama uzun zamandır ilk kez bir erkekle aynı yataktaydım. Uyku düşünebildiğim en son şeydi. Oysa bir şey yaşamamız mümkün bile değildi.

Sonra bahçede olan bir şeyi hatırladım. Saldırıdan sonra Kallias yaralarımı kontrol etmiş, o sırada bana dokunuşu, bakışları, nefesleri değişmişti.

Bu, ilişkimizde bir ilerleme sayılmazdı. Neredeyse ölecektik. Sonrasında yaşanan şeylerin etkisiyle muhtemelen o anda adeta sarhoş gibiydi. Ve bütün bunlar onu... heyecanlandırmıştı.

O sırada korumalar gelmeseydi acaba ne yapacaktı?

"Suikastçı yaşıyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Hançerinle açtığımız yaralar yüzünden yaşama şansı yoktu."

"Öyleyse ondan bir şey öğrenemedin?"

"Hiçbir şey. Aksanı ve giyim kuşamını zaten konuşmuştuk. Ceplerinde bir şey yoktu. Ne onu tutan kişiden bir not ne de para. Adamı kim gönderdiyse çok dikkatliymiş."

Elini nazikçe sıktım. "Şimdi ne olacak?"

Boştaki eli yastığın üzerindeydi. "Şimdiye kadar bazı cevapları bulmuş olacağımı sanıyordum. Annemle babamın öldüğü geceyle ilgili buradaki herkes defalarca sorgulandı. Bir sürü şüpheli var. Herkes dehşete kapıldı. Yanlarındaki kişiler dışında güvenli odada başka kimin olduğunu kimse hatırlamıyor. Saraydakilerin yarısı kimselerin olaya tanıklık edemediği yerlerde olduklarını iddia ediyor. Ampelios, iki ay önce eldivenlerimi kimin zehirlemiş olabileceğini araştırıyor ama hâlâ hiçbir şey bulamadı. En berbatı da bunun doğru olup olmadığını bilmemek. Belki de sadece o kişi konsey üyelerimden biri olduğu içindir. Yeni saldırı sayesinde yeni ipuçları elde etmemiz gerekirdi, oysa suikastçı öldü ve cesedinde herhangi bir kanıt bulunamadı... Ayrıca aksanına ve kıyafetlerine bakılırsa annemle babamı sarayımdan birileri öldürdü ve şimdi de beni öldürmeye çalışıyorlar. Bunu da zaten biliyordum."

Konuştuğu sırada onu rahatlatma umuduyla başparmağımla elini okşuyordum.

Sesini biraz alçalttı. "Biliyor musun? Gitmek istersen seni suçlayamam."

"Gitmek mi?"

"Saraydan yani. Bana bu kadar yakın olmak seni de tehlikeye sokuyor. Kalmak zorunda değilsin. Seni burada kalmaya zorlayamam."

Başımı ona doğru çevirdim ama inatla gözlerime bakmıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bütün bunlarla tek başına uğraşmak zorunda değilsin." Hem kraliçe olduğumda birileri beni de öldürmeye çalışacaktı. Buna şimdiden alışsam iyi ederdim.

Sanki söyleyeceklerimi duymayı bekliyormuş gibi, tuttuğu derin nefesi verdiğinde, "Bu işi birlikte çözeceğiz," dedim.

Başını sallasa da sıkıntısını hissedebiliyordum.

Uyandığımda yanımdan yayılan sıcakta adeta boğuluyordum. Başta kolumu üzerine atmayı düşündüm ama aynı anda iki şeyi birden fark ettim.

Her şeyden önce giyiniktim.

İkincisi, yanımdaki şey fazlasıyla tüylüydü.

Belli ki Kallias uyanıp gittikten sonra Demodokos tekrar yanıma yanaşmıştı. Gölge Kral da muhtemelen ben uyur uyumaz kendi odasına geçmişti. Yatağımda uyuyup kalmayı

göze alamazdı. Uyku sersemliğiyle ona yanaşıp dokunsam kim bilir neler olurdu?

Yatak arkadaşımın kulağının arkasını kaşıdım. "Günaydın."

Demodokos yüzümü yalamaya çalışsa da hemen yuvarlanıp yataktan çıktım. "Islak öpücüklerinden almayayım, teşekkürler."

Hizmetçim geldiğinde bir uşak köpeği dışarı çıkardı. Kız giymem için sade bir elbise getirdi ama önemli değildi. Bugün Kallias'ın düzenlememe izin verdiği balonun hazırlıklarına başlayacaktım. Sanırım bir ay sonrası için bir tarih belirleyecektim, böylece hazırlık için yeterli zamanım olacaktı. Davetiyeler gönderilecek, bir tema belirlenecek, dekorasyon düşünülecek, ikramlara karar verilecekti. Ve ben bana yardım edecek iki leydi tanıyordum.

Giyinip güne hazır olduğumu hissettiğimde kapı çaldı.

"Leydi Stathos," dedi adam başını eğerek.

"Lord Vasco." Konsey başkanı gelmişti.

"Lütfen bana İkaros deyin."

Bir iyi niyet göstergesi olarak bu szöüne tepkisiz kaldım.

"Girebilir miyim?" diye sorarken, kraliçenin misafir odasına bakıyordu.

Bu adam kendini kim sanıyordu? Bir de odama girecekti! Kesinlikle giremezdi. Hem burada kaldığımı da nereden öğrenmişti? Herhalde Kallias'ı gizlice gözetliyordu. Ya da beni.

"Aslında ben de tam çıkmak üzereydim," diyerek eteklerimi topladım ve eşikten geçerek koridorda yürümeye başladım. Eşyalarımı yeni daireme taşıyan küçük bir hizmetkâr ordusu yanımızdan geçiyordu. "Bağışlayın ama önceki soh-

betlerimizden hiç hoşlanmadım. Bu konuşmanın da öncekilerden iyi olacağına inanmakta zorlanıyorum."

İkaros peşime takıldı. Sanki söylediklerimi duymamış gibi, "Dün krala yardım etmenize çok sevindim," dedi.

Koridorun ortasında aniden durduğumda neredeyse tökezleyip yere kapaklanacaktım. "Yardım mı? Hayatını kurtarmamdan bahsediyorsunuz sanırım?"

Beni dinlerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bu biraz abartı olmaz mı? Özellikle de orada olmasaydınız Majestelerinin oraya gitmeyeceği düşünülürse?"

"Kralın hayatına kastedilmesinde parmağım olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsunuz?"

Cübbesindeki görünmeyen tozları silkeledi. "Alakası yok. Kralı öldürmekten bir fayda edebileceğinizi sanmam. İkbaliniz onun yaşamasına bağlı... ki bu da başka bir soru doğuruyor. Kralla sözlenmişken yeğenimle zaman geçirmekte neden ısrar ediyorsunuz?"

Onu hiç ilgilendirmeyen konularda açıklama yapma zahmetine girmeden yürümeye devam ettim.

"Bütün bir geceyi Leandros'la geçirdiğinizi biliyorum. Kim bilir neler yaptınız. Davetlerde onunla dans ettiniz. Bahçedeki saldırıdan kısa bir süre önce birlikte görüldünüz."

"Beni takip mi ettiriyorsunuz?" Ona bakmamak için merdivenlerden inerken eteklerimi kaldırdım.

"Her yerde gözümüz var. Yaptığınız hiçbir şey gözden kaçmıyor. Ve bir ortalık malı gibi davranmaya devam ederseniz..."

"Vasco," dedim ona dönerek. Unvanını es geçip önceden

verdiği izne güvenerek ilk ismini kullanmam, ona karşı gösterebileceğim en büyük saygısızlıktı. "Benimle konuşurken çok dikkatli olmalısın. Şu anda kral bana sana güvenmediği kadar çok güveniyor. Ve bir gün kraliçe olacağım. Reşit olup artık size ihtiyacı kalmadığında sence hepinizi saraydan attırmam ne kadar zor olur?"

Bir şey demesine fırsat bırakmadan sözlerimi sürdürdüm. "Zamanımı istediğimle geçiririm. Kralla sözlü olmam başka bir arkadaşım olmayacağı anlamına gelmez. Neyse ki yeğenin sana hiç benzemiyor. Çekilebilirsin."

"Dikkatli olmaya çalış Alessandra," dedi arkamdan. "Kral bir veliahta ihtiyaç duyuyor. Onunla yeterince ilgilenmezsen, gözü her an başka yerlere kayabilir."

"Bir şeyi yapmamam istendiğinde, o şeyi yapmak için daha çok yanıp tutuşuyorum," dedim köşeyi dönmeden önce.

Ama konseyin Kallias'tan ısrarla bir veliaht beklemesi nedense canımı sıkmıştı. Gölgelerin nasıl çalıştığını bilmiyorlar mıydı? Biliyorlarsa onun herhangi birine dokunmaktan kaçınmasını istemezler miydi?

Yoksa kralı öldürmeye çalışan onlar mıydı?

Kallias'ın korkularında haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum.

19. BÖLÜM

Balo salonunun ortasında dururken yavaşça kendi etrafımda döndüm. "Saksı çiçekleri lazım. Bütün duvarların dibine dizilmeli ve tıpkı bir çiçek bahçesi gibi patikalar oluşturmalılar."

Kallias'ın katibi Epaphras, benimle çalışmak zorunda kaldığı için hiç heyecanlı değildi. Belli ki onu umursamadan Kallias'ın toplantısına girdiğimden beri benden pek hoşlanmıyordu. Ama Kral, katibi benim için not alırken bir günlüğüne idare edebileceği konusunda ısrar etmişti. Söylediğine göre düzenleyeceğim balo her şeyden önemliydi.

Başta suikasta rağmen bunda ısrar etmesini tuhaf bulmuştum. Ama sonra ilginin üzerinde olmasını istemediğini fark ettim. Hayatının tehlikede olduğunun düşünülmesini istemiyordu. Her şey normal görünmeliydi.

"Neden saksı?" diye sordu Epaphras alay edercesine. "Balo salonuna toprak döksek daha iyi olmaz mı?"

"Bence harika fikir!" dedi Hestia. "*Kraliçe Bahçesinin Mücevherleri* şahane bir tema! Balo salonu muhteşem görünecek."

"Bütün leydiler farklı bir çiçek gibi giyinebilir," diye ekledi Rhoda. "Ah, siparişler yığılmadan terzimizi ayarlasak iyi olur!"

"Avantaj sizde," dedim. "Çünkü henüz davetiyeleri göndermedim. Epaphras! Kâğıt ve hattat örneklerine ihtiyacım olacak. Davetiyeler hafta sonu dağıtılmış olmalı."

"Elbette," dedi adam tıslarcasına.

"Lütfen Kallias'a sana daha fazla ihtiyacım olduğunu ilet. En azından önümüzdeki haftaya kadar bana hizmet etmen gerekecek."

Katibin rengi atınca Rhoda'ya çaktırmadan bakarak sırıttım.

"Galen," dedi Rhoda arkasındaki gölgeye. "Terzimi bulup bir randevu ayarla. Acil olduğunu söylemeyi de unutma."

"Emredersiniz Leydim."

Epaphras öfkeyle uzaklaşırken bıyık altından söyleniyordu. O gittikten sonra Hestia resmen üstüme atladı. "Sonunda yalnız kaldık! Çabuk anlat... *doğru mu*?"

"Cevap vereceksem önce soruyu bilmem gerekiyor Hestia," dedim ama krala düzenlenen suikastı sorduğundan kuşkum yoktu.

"Oda hizmetçim çamaşırcı olarak çalışan ablasından duymuş, o da bahçıvanın..."

"Canım," diye araya girdi Rhoda. "Dedikodunun kaynağını bilmemize hiç gerek yok."

"Haklısın," diyen Hestia yine bana döndü. "Kraliçe dairesinde mi kalıyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım.

Ah.

Sonra samimiyetle gülümsedim. "Evet."

Hestia kıskançlıkla inledi. "Altı krallığın en şanslı kızısın. Nasıl bir yer?"

"Dün gece üç kişinin rahatça sığabileceği bir küvette banyo yaptım. Raflar yağ ve parfümlerle dolu. Suya taze gül yaprakları ve lavanta yağı döktüm. Boğulmaktan korkmasam, oracıkta uyuyabilirdim."

"Benim için bir liste çıkarmalısın. Bütün şişelerin etiketlerini kopyalamalıyım."

"Belki sadece..."

"Bütün. Etiketler," diyerek sözümü kesti. "Kraliçenin kullandığı bütün markaları öğrenmem lazım!"

"Kendi kokunun en güzeli olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi Rhoda. "Kimseyi taklit etmene gerek olmadığını..."

"Bu tamamen konu dışı! Kraliçenin lavanta yağı için Ronda mı, yoksa Blasio marka mı kullandığını biraz olsun merak etmediğini mi söylüyorsun yani?"

Rhoda bir an için düşündü. "Bak bu konuda haklısın."

"Hah!"

İşimiz bittiği için balo salonundan çıktık. Karşılama holüne girer girmez birinin saraya girdiğini fark ettim.

Orrin.

Sonunda dönmüştü.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzünde yaralı bir hayvanı andıran bir ifade belirdi. Sonra başını çevirdi.

"Kalbi kırılmış galiba," dedi Hestia kulağıma eğilerek.

"Kalbini kıran ben değilim. Ablam. Nedense ikimizi bir tutuyor."

"Bazen gerçekten çok... şaşkın görünüyor," dedi Rhoda. "Bu adam nasıl kont oldu ki?"

"Herhalde babasının daha zeki olan oğulları henüz reşit olmamıştı," dedim yüzümü ekşiterek. Adamla konuşmak üzere ayrılırken, "Sizinle sonra buluşuruz," dedim. Ardından uzun adımlarla yaklaşırken, "Lord Eliades!" diye seslendim.

Bunu Rhouben için yapmam gerekiyordu. O sözünü tutmuştu, şimdi sıra bendeydi.

"Acaba baş başa görüşebilir miyiz? Belki odanızda?"

"Konuşacak bir şeyimiz yok Leydi Stathos. Duygularınızı açıkça belirttiniz."

"Ama açıklayabilirsem..." diye şansımı denedim.

"Gerek yok," diyerek, bavulunu odasına taşıyan uşağının peşine takıldı.

Mührünün de olduğu bavulu.

Planımızın işe yaraması için bir an önce harekete geçmem gerekiyordu. Orrin beni odasına davet etmeyecekse, girmenin başka bir yolunu bulmalıydım.

Kallias akşam yemeği için kütüphaneye geldiğinde yeni bir planım vardı ama işe yarayıp yaramayacağından emin

değildim. Sağlama almak için Rhouben'in hazırladığı mektubu yanıma almış, Petros'a tarihi yazdırmıştım. Bütün oyuncular sonunda saraya doluşmuşken tek ihtiyacımız olan şey o mühürdü.

"Duyduğuma göre öğleden sonra holde Lord Eliades'le biraz atışmışsınız," dedi Kallias yerine otururken. Demodokos yanıma uzanıp başını sanki yastıkmış gibi ayağıma yerleştirmişti.

"Evet. Eh, nedense flört ettiğimiz izlenimine kapılmış. Herhalde babamın ona cesaret vermesi yüzündendir. Göl kaçamağımızdan sonra benimle hiçbir ilgisinin olmadığını belirtme ihtiyacı hissetmiş."

"Baban rol yaptığımızı biliyor mu?"

"Tabii ki bilmiyor. Sadece gönlünü kazanamazsam diye yedek bir plan yapmak istemişti. Babam hatırı sayılır bir başlık parası alacağı için oldukça heyecanlı çünkü... iflasın eşiğinde."

Kallias gözlerini kırpıştırdı. "Ve seni bana *satmayı* düşündü, öyle mi?"

"Gelenek bu değil mi?"

"Eh, evet. Ama böylesi çok duygusuzca. Hmmm. Belki de bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

Kraliçe *olduğumda* benim bir şeyler yapacağım kesindi.

Sessizlik çöktüğünde yemeklerimizin tadına bakma fırsatı bulduk.

"Söylesene," dedi Kallias biraz sonra. "Artık rol yapmamıza gerek kalmadığında evlenip bir aile kurmak istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum. En azından evlenmek isterim. Çocuk konusunda henüz emin değilim." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimi tokatlamak istedim. Beni nasıl böyle etkileyebiliyordu? Bazen gerçekten arkadaş olduğumuz izlenimine kapılıp ona ağzıma geleni söyleyebiliyordum. Oysa bir oyun oynuyorduk, öyle değil mi? O benim hedefimdi ve onun yanında rahat davranarak hata yapma lüksüm yoktu. Kralla evlenmek istiyorsam, çocuk istediğimi söylemem gerekirdi çünkü bir çocuk... veliaht doğurmak kraliçenin göreviydi. Kallias'ın çocuk yapacak kadar yaşayamayacak olmasının bir önemi yoktu.

"Ben de aynı düşünüyorum," dediğinde şaşırdım. "Peki neden Orrin'le ilgilenmiyorsun? Bildiğim kadarıyla oldukça zengin. Saraydaki leydiler onu yakışıklı buluyor."

"Bir kez sohbet etmeleri düşüncelerinin değişmesi için yeterli olur."

Cevabımdan memnun kalan Kallias yine yemeğiyle ilgilenmeye başladı.

Demodokos'un ağır başı ve sıcak nefesleri yüzünden ayağım uyuşuyordu.

"Akşam yemeği için neden kütüphaneyi tercih ediyorsun?" diye sordum. "Okumayı sevdiğini hiç sanmıyorum. Seni elinde kitapla hiç görmedim."

"Babam kitapları severdi. Yaşlı bir adamdı. Bilgiden hoşlanırdı. Bu oda bana onu hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda onun gibi kokuyor." Annesi hakkında sürekli konuşmasına rağmen babasıyla ilgili ilk kez duygularını ortaya koyuyordu. "Okumaya vaktim yok," diye devam etti. "Ama

zamanım olsa bile okumazdım. Kitap hobim yok. Demodokos'la koşmayı ya da seninle zaman geçirmeyi tercih ederim."

"Baban dünyanın en yaşlı adamı mıydı?"

"Hayır. Büyükbabam yedi yüz elli sekiz yıl yaşamış."

"Evlenip çocuk sahibi olmadan önce yedi yüz yıl dayanmış, öyle mi?"

Başıyla onayladı.

"Sence sen ne kadar dayanırsın?"

"İrademden şüphe mi ediyorsun?" diye karşılık verdi.

"Bir kitabı baştan sonuna okumadan yedi asır yaşadığını gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Bedenen *ve* zihnen aynı kalacak mısın?" derken gülümsememi saklamak için kadehimi dudaklarıma götürdüm.

"Öğrenmenin tek yolu kitaplar değil. İmparatorluğum büyüdükçe, ordularıma komutanlık yaparken yeni stratejiler keşfettikçe, bilge kadın ve erkekler bana danışmanlık yaptıkça akıllanıp güçleneceğim."

"Ve her geçen gün biraz daha yalnızlaşacaksın. Ölümlüleri kendinden uzak tuttukça insan olmayı da unutmayacak mısın?" Artık benimle flört etmesi umurumda değildi. Sorduklarımı gerçekten merak ediyordum.

"Seni kendimden uzak tutmuyorum."

"Ama bir gün öleceğim. Ben yaşlanırken sen bir gölge olarak yaşayıp genç kalacaksın."

Sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi, Kallias'ın çatalı havada kalmıştı. Sonunda, "Daha zamanı var," dese de bunu söylerken gözlerini kaçırıyordu.

Önemli değildi. Bu akşam bu kadar dostça sohbet yeter-

liydi. Rhouben'e yardım etme planımı devreye sokma zamanım gelmişti. "Kallias, öğretmeninin yatağına koymak için gölden kurbağa topladığını duydum," dedim.

Hatırlayınca hınzırca sırıttı. "Çok sıkıcı bir kadındı."

Onu süzdüm.

"Ne?" diye sordu.

"Merak ediyordum da... Yeteneğin sayesinde bir dokunuşla gölgeye dönüştürebileceğin şeyler sadece cansız nesneler mi?"

Demodokos kalkıp sahibinin yanına giderken ayağımda kan dolaşımının yeniden başladığını hissedebiliyordum.

"Neden soruyorsun?" diye sordu Kallias.

"Birinin odasına gizlice girmem gerekiyor. Bir arkadaş için. Beni kapıdan geçirip geçiremeyeceğini merak ettim. Yani kapının *içinden*."

"Birinin odasına gizlice girmene yardım edeceğimi mi düşünüyorsun? Kendi sarayımda?"

"Hatırım için? Evet."

Gözlerinde kıvılcımlar dans etmeye başlamıştı. "Kimin odası?"

"Orrin."

"Ne planladığını öğrenmek bile istemiyorum!"

"Bence seyretmek çok daha eğlenceli olacaktır."

Kallias eğilip köpeğinin başını okşadı.

"Sakın bana üstünlük taslamaya kalkma," dedim. "Saraydakilerin odalarına gizlice girmekten ne kadar hoşlandığını çok iyi biliyorum. Ayrıca son zamanlarda üstlendiğin onca sorumluluktan sonra bir parça sinsilik işine yarayabilir."

Gülümsediğinde dudakları aralandı. "Peki ama sadece Orrin olduğu için. Ve yakalanırsan, benimle hiç ilgin yok. İtibarımı yerle bir edemem."

"Ama yalnızken bağışlayacağın halde herkesin içinde beni azarlayacaksın, öyle değil mi?"

"Olabilir. Şimdi herkes aşağıda yemekteyken işe koyulalım."

Sandalyeden kalkmama yardım ettikten sonra kütüphanenin kapısını açtı.

Koridora çıktığımızda duraksadım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Aslında Orrin'in nerede kaldığını hiç bilmiyorum."

"Bilsen senin için endişelenirdim. Buradan gidiyoruz."

Koridorda peşine takıldım. Bir dizi merdiven tırmandık. Başka bir koridorda ilerledik. Sonunda diğerlerinden hiç farklı olmayan bir kapının önünde durduğunda, "Burası olduğunu *nereden* biliyorsun?" diye sordum.

"Herkesin hangi odada kaldığını biliyorum. Olası bir tehlikenin nereden geleceğini bilmek hoşuma gidiyor."

"Ama en tehlikelileri en yakınında tutuyorsun?"

"Alakası yok." Eldivenli parmağıyla burnumun ucuna dokunduktan sonra elimi tuttu. Hemen ardından yalnız olduğumuzdan emin olmak için koridoru kolaçan etti.

Bir an sonra kaybolduğumu hissettim.

Ağırlıklarını hissedemediğim ana kadar, kollarımın aslında ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum. Gölgeler tenimde dolaşıyor, parmaklarıma dolanıyor ve kollarımdaki incecik tüylerin üzerinden kayıyordu.

Beni tutmazsa havaya süzülüp uzayda kaybolacağım korkusuyla Kallias'ın eline yapıştım.

"Zamanla alışırsın," dedi. "Hadi şu işi yapalım."

Kallias önce kapıdan içeri başını uzattı, sonra da boş olduğunu anlayınca beni içeri çekti. Tahtanın içinden geçmek, yumuşacık tereyağına bıçak batırmak gibiydi. Neredeyse hoş bir duyguydu.

İçeri girmiştik.

Kraliçe dairesiyle karşılaştırıldığında Orrin'in odası oldukça rüküştü. Lacivert perdelerin ve yatak örtüsünün kenarları gümüş işlemeliydi. Özel hiçbir eşya olmadığını fark ettim. Ne bir aile fotoğrafı ne de incik boncuk... Rafta kitap bile yoktu. Belki de sık sık seyahat ettiğinden özel eşyalarını yerleştirme zahmetine girmemişti.

Hâlâ Kallias'ın elini tuttuğumu fark ettiğimde birden odayı unuttum. "Bu haldeyken birbirimize dokunduğumuzda ne olur?"

Kallias boştaki elini dudaklarına götürüp dişleriyle eldivenini çıkardı ve yanağımı okşadı. Dokunduğunu hissediyordum ama uzaktı, sıcaklıktan eser yoktu. Hoşlandığın birinin dokunması gibi değildi. Aslında berbat bir histi. Dokunuşunu isteyip karşılık bulamamak gibiydi.

"Biliyorum," dedi. Gözlerimden ne düşündüğümü anlamış olmalıydı. "Gerçek bir dokunuşun hayaletinden ibaret," dedikten sonra yerden eldivenini aldı. "Ben dışarıda gözcülük yapayım. Bir şeye ihtiyacın olursa kapıyı tıklatman yeterli." Ardından kapıdan kayıp geçerek gözden kayboldu.

Gölgeler vücudumu terk ederken kollarımın ve bacak-

larımın normale döndüğünü hissedebiliyordum. Çok daha güzel bir histi.

Orrin'in çalışma masası odadaki büyük pencereye bakıyordu. Dairesinde bir yatak odası ve banyo vardı. Benimkinde olduğu gibi bir misafir odası ya da çalışma odası yoktu.

İlk çekmeceyi açtığım anda aradığımı buldum.

Mühür, balmumu ve çakmak.

Fitili çakıp üzerine tuttuğum balmumunun erimesini bekledim. Hayatım boyunca hiç bu kadar sabırlı olmamıştım. O sırada Orrin'in eşyalarını da karıştırmaya karar verdim.

Diğer çekmeceler kırtasiye malzemeleri ve yarım kalmış mektuplarla doluydu. Orrin'in birkaç sandığı ve bir gardırobu vardı. Sandıklardan biri kilitliydi. Diğer sandıkta yedek çarşaflar vardı. Gardırobunda bej, beyaz ve kahverengi sıkıcılığında yüzen kıyafetlerden başka bir şey yoktu.

Kilitli sandığa bakarken, "Acaba sende neler var?" diye fısıldadım kendi kendime. Odada başka hiçbir şey kilitli değildi. Mektuplarının olduğu çekmeceler, hatta neko kesesinin durduğu çekmece bile kilitlenmemişti.

Sandığın ağırlığını tarttım. Yerden kaldırabiliyordum. Ahşap dışında fazla bir ağırlığı yoktu. Büyük de sayılmazdı. İçine sığabilirdim.

Sandığı yere bırakıp etrafıma bakındım. Orrin olsam, yanıma almadığım anahtarı acaba nereye saklardım?

Tekrar çalışma masasına dönüp çekmeceleri gözden geçirdim.

Biri diğerlerinden daha sığdı.

Altında gizli bir bölme vardı.

Ve gizli bölmeye bronz bir anahtar saklanmıştı.

Eliades... seni aptal!

Sandığa koşup anahtarı kilide soktuğumda rahat bir nefes aldım. Kapak kolayca açılmıştı.

İçinde kıyafetler vardı. İğrenç kokuyorlardı.

İyi de bunları niye kilit altında tutuyordu ki?

Önce açık kahverengi kırışık gömleği çıkardım. Eldivenime bir şey bulaşınca can sıkıntısıyla inledim. Artık bunu atmam gerekecekti.

Sonra sıradan bir pantolon buldum. Onun altında bir çift çizme vardı.

Orrin dikkati başka yere çekecek kadar zeki değildi, öyleyse neden...

O sırada sandığın dibindeki şeyi gördüm.

Kanıt.

Kumaşı kaldırıp halihazırda kirlenmiş eldivenimle parmaklarımın arasında sallandırdım.

Bu bir maskeydi.

Maske.

Haydutun maskesi. Kallias'la beni soyan haydutun maskesi.

Kıkırdamadan edemedim.

Ah, Orrin.

Elbette haydut Orrin'di. Yetimleri evlat edinmek isteyen saf hayırsever...

Tabii ki zenginden çalıp yoksullara dağıtmak isteyecekti.

Aptal.

Önce dışarı koşup Kallias'a bulduklarımı göstermeyi düşündüm ama sonra kralın Orrin'i hapse atacağını fark ettim.

Buna henüz izin veremezdim. Önce onun Rhouben'i kurtarma planımızdaki rolünü oynaması gerekiyordu.

O yüzden maskeyi elbisemin cebine tıkıştırıp diğer her şeyi sandığa yerleştirdim ve kilitledikten sonra anahtarı yerine bıraktım. En sonunda da yanımda getirdiğim mektubu mühürleyip her şeyi düzgünce geri koydum.

Ardından kapıyı tıklattım. Kallias elini uzatıp beni tuttuğu gibi koridora çekti.

Hemen yürümeye başladık.

"Her şey istediğin gibi gitti mi?" diye sordu.

"İstediğimden de iyi gitti."

Köşeyi dönerken Kallias bana dikkatle bakıyordu. "Seni bu kadar sevinçli gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Buna Orrin'in neden olduğunu bilmek kıskanmama neden oluyor."

"Kıskanma," dedim. "Sadece odasında bir suç unsuru buldum."

Kallias gözlerini kıstı. "Sen mi yerleştirdin?"

Güldüm. "Aslında hayır. Tamamen başka bir amaçla girmiştim ama tesadüfen başka bir şeye rastladım."

"Peki, bunun ne olduğunu öğrenebilecek miyim?"

"Evet ama sonra. Önce Orrin'in benim için bir şey yapması gerekiyor. Bana güveniyor musun?"

Kallias durup beni süzerken samimiyetle düşünüyordu. Sonunda, "Güveniyorum," dediğinde sanki söylediğine kendisi bile şaşırmıştı. Hemen ekledi. "Kıskançlıktan patlayacağım ama sabırlı olmaya çalışacağım."

"Sabırlı olma konusunda çok başarılısın," dedim şakayla karışık ama nedense ses tonuma sızan iğnelemeye engel olamıyordum.

20. BÖLÜM

Zamanı gelmişti.

Rhouben mektubu Melita'ya ulaştırmıştı. Babası Lord Thoricus ise gönülsüzce de olsa saraya gelmişti. Yeni fark ettiğim üzere konuyla hiç alakası olmadığı gibi, haydut olarak yaptığı şeylere bir bahanesi olan Orrin ise seyahatinden geri dönmüştü.

Adamın böylesi bir aldatmaca için zekâ ve yeteneğe sahip olabilmesine inanmakta hâlâ zorlanıyordum. Ama önemli değildi. Orrin de yakında ifşa olacaktı.

Rhouben saat sekiz buçukta odama geldi. "Melita yorulduğu için erken yatacağını söyleyerek bahçeden ayrıldı," diyordu içeri girdiğinde. "Oltaya geldi Alessandra!" Onun heyecanı karşısında gülümsemeden edemiyordum. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Uşaklardan birine Orrin'i gün boyunca takip etmesi ve

gittiği yerleri bana bildirmesi için rüşvet verdim. Şimdi geriye sadece, onu Melita'nın odasına sokmak kalıyor."

Rhouben'in bacakları terzi elinden çıkan pantolonunun içinde huzursuzca titriyordu. "Bunu nasıl yapacaksın? Holdeki tartışmanızı herkes duymuş."

Saçımı omzumun üzerinden geriye attım. "Elbette gönlünü alarak. Sen onu merak etme. Üzerine düşeni hatırlıyor musun?"

Mendiliyle alnını sildi. "Melita'nın kendisini iyi hissetmediğini söyleyip babamdan onu kontrol etmeye benimle gelmesini isteyeceğim. Müstakbel gelinim için endişeliymişim gibi davranmam gerekiyor." Son sözleri söylerken yüzünü ekşitmişti.

"Bunu yapabilirsin," dedim. "Ama unutma... zamanlama çok önemli. Neyse ki babanla Melita aynı katta kalıyor. Yine de Orrin'le beni görene kadar beklemelisin."

Mendilini cebine tıkıştırırken nefesini saldı. "Tamam. Hazırım."

O, Vikont Thoricus'u almaya giderken ben de en tatlı gülümsememi takınarak elimde küçük bir buketle Orrin'i aramaya koyuldum. Aldığım son nota göre bu akşam geri dönüyordu. Neyse ki artık odasının yerini biliyordum.

Kapıyı ikinci tıklatışımda açtı, hâlâ giyinikti. Beni görünce suratı asıldı. "Leydi Stathos, sizinle görüşmek istemiyorum," derken kapıyı yüzüme kapatmaya yeltendi.

"Lord Eliades, lütfen bana bir saniyenizi ayırın? Size söylemem gerekenler var."

Sadece yüzü görünebilecek şekilde kapıyı aralık bırak-

tığında derin bir nefes aldım. Girişimim başarılı olmazsa, cebimden haydut maskesini çıkarıp ona istediğimi *yaptırmak* da bir seçeneğimdi ama içimden bir ses, Orrin'in iyi bir aktör olmadığını söylüyordu.

Apaçık yalan söylerken yüzümü ekşitmemeye çalışarak, "Hayır işlerinize gerçekten hayranım," dedim. "Son zamanlardaki davranışlarımla sizi incittiğimi biliyorum. Keşke bu durumu değiştirebilsem. Kimse sizin kadar tanrının izinden yürüyemez, kimse sizin kadar adil olamaz. Belki benim de karakterimi değiştirmeme yardım edersiniz diye umuyordum." Mahcup bir sesle konuşmaya çalışsam da bu duygudan bihaber olduğum için bunu ne kadar başardığımdan emin değildim. Neyse ki Orrin'in belli belirsiz gülümsemesiyle birlikte rahatladım.

"Takdire şayan bir umut bu, Alessandra. Sana Alessandra diyebilirim, değil mi?"

"Elbette."

"Tanrılar her zaman affeder. Ölümlüler ise örnek davranışlar konusunda hep daha çok zamana ihtiyaç duyar."

"Örnek alması gereken benim," dedim hemen. "Sizi örnek almam gerekiyor. Dinleyin, Leydi Xenakis'le yıldızımız bir türlü barışamadı."

"Neden? Kendisi çok tatlıdır."

Limonu tatlı buluyorsa demek?

Sorusuna aldırmadan, "Onun için güzel bir şey yapmak istiyorum," diye devam ettim. "Duyduğuma göre bugün rahatsız hissettiği için erkenden odasına kapanmış. Ben de bunu ona götürmeyi düşündüm." Buketi havaya kaldırdım.

"Ama yalnız gitmeye cesaret edebileceğimden emin değilim. Özellikle de geçmişteki hatalarımdan sonra bunu yapamam. Bana eşlik eder miydiniz?"

"Size hayır demek çok zor."

Kocaman gülümsedim. "Teşekkür ederim!"

Aşağı kata inmek üzere merdivenlerin başına girdiğimizde koluna girdim. "Son seyahatinizi anlatsanıza," dedim Melita'nın koridorunda yürümeye başladığımızda.

Sattığı ekinlerden ve çeşitli kiracılara karşı mülk sahibi olarak sahip olduğu sorumluluklarından bahsederken babasının kapısında bekleyen Rhouben'i fark etmedi bile. Nazikçe Orrin'e başımı sallıyor, arada sırada söylediklerine uygun tepkiler veriyordum.

Köşeyi döndüğümüz sırada Rhouben'in kapıyı tıklattığını duymuştum.

Sonunda Melita'nın odasına vardığımızda Orrin'i durdurdum. "Şunu bir saniyeliğine tutar mısınız?"

Centilmen Orrin sorgulamadan çiçekleri aldı.

Koridor fazlasıyla sessizdi. Rhouben neredeydi? Belki babasını odasından çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu.

"Kapıyı tıklamayacak mısın?" diye sordu Orrin.

"Bir saniye."

Koridora rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü.

Orrin başını yana eğdi. "Neyi bekliyoruz?"

Rhouben hangi cehennemdeydi? Onun hemen arkamızda olduğunu görmeden içeri giremezdik.

"Sadece bir saniyeliğine cesaretimi toplamam gerekiyor."

Orrin anlayışla başını salladı. "Doğru şeyi yapmak her

zaman kolay değildir. Büyüklüğün sende kalması ve nezaketle ilk adımı atmak da sağlam karakter gerektirir. Yine de korkmana gerek yok, Alessandra. Doğru şeyi yapmak asla yanlış değildir."

Orrin'in doğruyla yanlış hakkında tuhaf bir algısı vardı. Seyahatleri konusunda yalan söylüyordu. Kendisi gibi asil olanlardan çalıyordu. Bu yaptıkları yanlış değil miydi?

O sırada duymak istediğimi duydum. Halının üzerindeki adım ve bariton erkek sesleri kulağıma kadar geliyordu.

Şükürler olsun.

"Teşekkürler," dedim yine. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ama belki, odaya önce siz girseniz? Ben de arkanızdan gelsem?"

Gözleri anlayışla ışıldarken, "Elbette," diyerek döndü ve kapıyı üç kez tıklattı.

"Girin!" diye cıvıldadı Melita içeriden.

Orrin odaya girdiğinde arkamdaki sesler giderek yaklaşıyordu, ben de o sırada koridordan uzaklaşmaya başladım.

"Ah zavallıcık!" diyordu Rhouben'in babası. "Yiyecek bir şeyler hazırlatsa mıydık?"

"Önce kontrol etsek iyi olur," dedi Rhouben. "Midesi rahatsızsa, yemek hazırlatarak işleri daha fazla kötüleştirebiliriz."

"Çok haklısın," diye karşılık verdi babası.

Köşeyi döndüğümde kapının açıldığını duydum.

"Bu da ne böyle!" diye kükredi vikont. "Melita! Sen... ne yapıyorsun?"

Bir koşuşturma oldu.

"Ben... neler olduğunu anlayamıyorum." Bunu söyleyen Orrin'di.

"Oğlumun nişanlısını öpüyorsun! Olan bu."

Biri genzini temizledi. "Özür dilerim, Lord Thoricus," diyordu Melita. "Size ya da oğlunuza saygısızlık etmek istemedim."

"Ah, bu saygısızlığın da ötesinde. Oğlumla nişanlıyken ne cüretle böyle iffetsiz davranabilirsin! Baban ne der? Bu korkunç bir skandal. Ve biz bu skandalın bir parçası olmayacağız! Aşığınla buluşabilmek için oğluma hasta olduğunu söylediğine inanamıyorum!"

"Ben hâlâ neler olduğunu anlayamıyorum," dedi Orrin. "Leydi Stathos'a destek olmak için gelmiştim. Leydi Xenakis içeri girdiğim anda üstüme atladı!"

"Leydi Stathos mu? Yoksa *iki* kadına birden kur mu yapıyorsun Eliades? Utan kendinden!" dedi Thoricus. "Peki sen Melita? Babanın nasıl bir hayal kırıklığı yaşayacağını hayal bile edemiyorum. Gel, Rhouben. Leydi Xenakis'le olan nişanın resmen sona ermiştir."

İkisi geldikleri yoldan geri dönerken Rhouben herhalde sevinçten zıplaya zıplaya yürüyordu.

"Bu çiçekler bana mı?" diye sordu Melita.

"Evet ama benden değil," dedi Orrin. "Alessandra'dan. Kendisi koridorda olmalı. Ben... gitsem iyi olacak."

Saklandığım köşeden hiçbir şey göremiyordum ama muhtemelen vikont Melita'nın kapısını açık bıraktığı için ikisinin konuşmalarını rahatça duyabiliyordum.

"Hayır, konuşmamız lazım," dedi Melita. "Beni bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum! Neden daha önce söylemedin? Beni Rhouben'le birlikte gördüğün için kıskandın mı? Çok

mu kıskandın? Ah, Orrin saraydaki en yakışıklı erkeklerden birisin! Elbette, seni Rhouben'e tercih ederim. Rhouben beni hiç umursamıyor."

"Yanılıyorsunuz. Adınızı bile bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun! Bana mektup yazdın."

"Mektup mu?"

Bir kâğıt hışırtısı duyuldu.

"Benim el yazıma çok benziyor, üstelik bu da benim mührüm ama korkarım ki mektubu ben yazmadım."

"Elbette sen yazdın!" derken Melita'nın sesi tizleşiyordu.

"Sıkıntıya düştüğünüz için üzülüyorum ama buyurun." Orrin herhalde ona buketi veriyordu. "Leydi Stathos'u bulmalıyım."

"Leydi Stathos mu? Çiçekleri ona götürmeyi mi tercih ediyorsun?"

Orrin beni bulamadan koşarak uzaklaştım.

Toplantısı bu sefer uzun sürdüğü için Kallias'la akşam yemeğinde geç buluşacaktık. Kütüphaneye girerken yürümüyor, adeta dans ediyordum. Eteklerim ayaklarımın etrafında uçuşuyordu.

"Sen ne işler karıştırıyorsun?" diye sordu.

"Bu akşam keyfim yerinde."

"Görebiliyorum."

Kallias'ın kocaman sırıtışını görünce olduğum yerde kaldım. "Ne?"

"Benim de keyfim yerinde. Akşamki toplantıda bir sürü

şey öğrendik. Pegai isyancılarını kuşattık. Yarın sabah erkenden idam edilecekler. Dahası haydutun çaldığı paraları alan bir sürü köylü bulduk. İçlerinden biri konuşmaya hazır! Gerçi haydutun gerçek ismini bilmiyor ama onunla karşılaşmış. Tek yapmamız gereken, bütün aristokrasiyi görmesini sağlamamız."

Cebimden maskeyi çıkarmadan önce güldüm. "Buna gerek yok."

Kallias öyle hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi az daha devriliyordu. Hemen yanındaki Demodokos bile irkilmişti. Kral uzun adımlarla gelip maskeyi parmaklarımın arasından çekti. "Bunu nereden buldun?"

"Orrin'in odasından."

"Eliades mi?" derken Kallias belli ki duyduğuna inanamıyordu. "Bulduğun kanıt bu muydu? Neden hemen söylemedin?"

"Rhouben'e Melita'yla nişanını bozacağıma söz vermiştim ve sözümü yerine getirdim. Artık Orrin'i zindana atabilirsin."

Kallias elindeki maskeden o kadar memnun kalmıştı ki bunu daha fazla üstelemedi. Hemen kapıya koşup haykırarak Eliades'in zindana atılmasını emretti. Onunla daha sonra ilgilenecekti. Masaya döndüğünde ise kadehini havaya kaldırdı. "Bence buna içilir."

Ben de kadehimi kaldırdım.

"Sana içiyorum, Alessandra. Zekânı asla bana karşı kullanma."

Gülüp kadehimi yudumladım. "Ben de sana içiyorum

Majesteleri. Liderliğine. Sen olmasan imparatorluk asla bu kadar büyüyemezdi."

Gözlerini benden ayırmadan ikinci kadehi başına dikti. Bakışlarıyla sanki beni içiyordu.

Ayakkabılarımın içindeki parmaklarım uyuştu.

Ama kutlamamız kapıya biri gelince yarıda kaldı.

"Girin," dedi Kallias, gelen kişiyi kovmayı ciddi ciddi düşünüyormuş gibi kısa bir es verdikten sonra.

Bir uşak, sağ elinin parmak uçlarında taşıdığı bir tepsiyle yanıma geldi. "Mektubunuz var leydim."

Parşömeni alıp el yazısına baktım. Tanımıyordum. "Kimden geldiğini hiç bilmiyorum, mühür de yok," dedim Kallias'a. Bir taraftan da mektubu okuyordum.

"Ne oldu?" dedi kral yüzümdeki ifadeyi görünce.

Kralı kimin öldürmeye çalıştığını biliyorum. Suikastçı, gerçek saldırıdan önce kralı meşgul etmek üzere, sadece dikkat dağıtmak içindi. Zanlının kimliğini mektupta yazamam. Çok güçlü biri. Bu mektup ele geçerse hayatımdan korkarım. Tek söyleyebileceğim şey, kralın konsey üyelerine asla güvenmemesi gerektiği.

Söylentilere göre kralın güvendiği birkaç kişiden biriymişsiniz. Bu size güvenmem için yeterli. Yarından sonraki gece aşağıdaki adrese gelin. Ben sizi bulurum. Saçınıza bir çiçek takarsanız, sizi tanıyabilirim.

Tanrılar kralı korusun.

"İmza yok," dedim mektubu uzatırken.

Gözlerini tekrar bana çevirene kadar Kallias mektubu herhalde üç kere okumuştu. Sonra aniden ayağa fırlayıp kapıya koştu ve mektubu getiren uşağı geri çağırdı. "Bunu sana kim verdi?"

"Sarayın girişindeki bir asker."

"Hangi asker?"

Uşak korkuyla büzüştü. "Bilemiyorum efendim. Hepsi şapka takıyor. Başını yerden kaldırmadı. Zaten bir faydası olacağını sanmıyorum, Majesteleri. Mektubu bir başkasından aldığından eminim. Muhtemelen önce devriyedekilerden birine verilmiştir, ondan önce de..."

"Yeter," dedi Kallias. "Anladım. İşinin başına dön," dedikten sonra kapıyı çarpıp masaya geldi. "Sen bu işe ne diyorsun?"

Cevap vermeden önce mektubu alıp tekrar okudum. "Mektubu kim yazdıysa bunu sana göstereceğimi biliyormuş."

"Nereden anladın?"

"Çok fazla kral övgüsü var. Halkın seni pek sevmiyor. Öte yandan saraydan biri olsaydı, zaten doğrudan sana gelirdi."

Kallias söylediklerimden rahatsız olmuştu ama devam ettim. "Adam *ya da kadın* seni saraydan çıkarmayı umuyor. Bu ya sana zarar vermeye yönelik bir tuzak ya da seninle şahsen görüşmek istiyor. Senin gelmeni istemediklerine göre, seçeneklerden ilki olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Tuzak olması için işi çok şansa bırakmış," dedi Kallias.

"Ya da böyle düşünmeni sağlayacak kadar iyi bir iş çıkarmış."

"Her halükârda o adrese gideceğim."

"Gidemezsin. Hayatın tehlikedeyken olmaz."

"Kılık değiştiririm."

Her yerini saran gölgelerine göz attım. "Bunları saklayamazsın."

Gölgeler kaşla göz arasında kaybolduğunda Kallias bütün güzelliğiyle karşımda duruyordu. Değişim şaşırtıcıydı.

"Şimdi de fazlasıyla savunmasızsın," dedim.

"Sadece beni tanırlarsa... Kılık değiştirdiğimde kimse beni tanıyamaz."

Başımı iki yana salladım. "Aptal olma. Seni yanımda görürlerse..."

"Benimle gelmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu, sözümü keserek. Gözlerinde çocuksu bir umut ışıldıyordu. Gölgeleri olmadığından mı bu kadar parlaktı, yoksa yüzünde ilk kez bir duygu gördüğüm için mi bu ışıltıları görebiliyordum? Emin değildim.

"Elbette geleceğim. Yalnız gitmene asla izin veremem... Adres neydi? Neresi olduğunu biliyor musun?"

Umut ifadesi kaybolurken kaşları hınzırca havaya kalktı. "Biliyorum. Senin bilmemene şaşırıyorum."

"Nedir bu? Taverna falan mı?"

"Sayılmaz. Bir kulüp. Özel bir kulüp. Ama içeri girebiliriz."

"Özelse kimliğini ifşa etmeden nasıl gireceksin?"

"Orasını bana bırak," dedikten sonra birkaç saniye düşündü. "Acaba neden orada buluşmak istedi? Orası bir erkek kulübü."

"Yani erkeklerin arasında mı kalacağım?"

"Eh, kadınlar da gidiyor. Sadece, oradaki kadınlar üstlerine pek bir şey giymiyor." Yüz ifadesini saklamak istercesine yine gölgelerine büründü. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Bir geceliğine fahişeler gibi giyinmenin benim için sorun olup olmayacağını mı soruyorsun?"

"Tam olarak öyle ifade etmezdim ama evet."

Vücudumun en güzel kıvrımlarını Kallias'a göstermek için bundan iyi fırsat var mıydı ki?

"Sen nasıl ifade ederdin?"

"Erkeklerin bir hayat kadını olduğuna inanmasına izin vermenin, senin için bir sorun olup olmayacağını sormak istemiştim."

Küçük bir kahkaha attım. "Kılık değiştirecek miyim?"

"Tabii ki. Mektubu yazan seni tanıyorsa ve seni oltaya düşürmeye çalışıyorsa elbette kılık değiştireceksin."

"Bizi oltaya düşürmeye çalışıyorsa demek istedin herhalde."

Kallias önemli değilmiş gibi elini salladı. "İki gece sonra, onu oltaya getiren biz olacağız."

21. BÖLÜM

Kallias elinde bir elbiseyle odama geldiğinde bir *déjà vu** hissine kapılmadan edemedim. Leandros daha birkaç gün önce, gece eğlencesine çıkarmak için elinde bir elbiseyle yanıma gelmişti.

Ama bu akşam, eğlenceden ziyade tehlike ve aldatmacalarla dolu olacaktı.

İncelemek için elbiseyi önümde tuttum. "Bunu nereden bulduğunu sormama gerek var mı?"

"Temizliğini dert ediyorsan yeni yıkandı."

"Düşündüğümden daha kapalıymış."

"Kollarının kapalı olması gerekiyor," diye açıkladı. Gölgeleri olmayacağı için bana dokunma riski çok yüksekti. Gerçi bir kaza olmasın diye eldivenlerini giyeceğinden emindim.

* Fransızca: Bir şeyi daha önce yaşamış olma hissi (ç.n.)

"Sorun değil," dedim. "Bu göğüs dekoltesiyle, kimse kollarıma bakmayacaktır bile."

"Ben de buna güveniyordum."

Korsemin kısacık bağlarını bağlarken Kallias dışarıda bekledi. Hançerimi saklayabileceğim çizmelerimi giyemeyeceğim için jartiyerimden birine bir kılıf bağlamam gerekti. Odamdan bu halde çıkamayacağım için de kıpkırmızı pelerinime sarındım. Yakamı bağladığımda göğüs çatalım ve omuzlarım saklanmıştı. Kimse etek giymediğimi fark edemezdi. Zaten olmadık şeyler giymekle ün yapmıştım.

Kallias, dikenleri ayıklanmış kırmızı bir gülle beni bekliyordu. Elimi uzattığımda, "Senin için değil," dedi.

"Ama işaret için çiçek takmam gerekiyor."

"Ve çiçek takman seni tehlikeye atıyor. Mektubu yazanı bulmak için çiçeği kulüpteki kızlardan birine vereceğim. Sonra da yazan kişiyi yakaladığımızda onu iyice sorguya çekeriz. Sivil giyimli adamlarım zaten kulübe vardılar. Hatta bazıları içeride."

"Peki ya, adamların da bu işin içindeyse?"

"O zaman yeni kılıklarımızla bizi tanımamalarını ummaktan başka çaremiz yok."

Lüleleri zıplayan sarı bir peruk çıkardı. Sonra da o rezil şeyi başıma takmama yardım ederek, koyu renkli saçlarımı altına sıkıştırdı.

Kendisi açık kahverengi bir peruk ve yanaklarına yapıştırabileceği kısa bir sakal seçmişti. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Aslında fena halde Leandros'a benzemişti. Saç rengi ve

sakalları neredeyse aynıydı ama bu fikri ona söylememden hoşlanmayacağından emindim. "Kral gibi görünmediğin kesin," demekle yetindim.

"Güzel. Hadi gidelim."

Dawson'ın yeri şehrin göbeğindeydi. Bölgenin sadece en büyük binası değildi, aynı zamanda en gürültülüsüydü.

"Kahretsin," dedi Kallias atının üzerinden. "Birlikte giremeyeceğimiz aklıma gelmemişti."

"Neden giremeyelim ki?"

"Erkekler metreslerini böyle yerlere getirmez. Metreslerinden kaçmak için buraya gelirler."

"Peki ya eşleri?" diye sordum.

"Metrese de onlardan kaçmak için ihtiyaç duyarlar."

"Peki, annenle baban nasıldı?"

"Onlar tamamen başka. Ailemdeki erkekler, hayatlarını adayacakları büyük bir aşk yaşamadıkça güçlerinden vazgeçmezler."

Sözleri ağzımın kurumasına neden oluyor, gözlerine bakamıyordum. "O zaman hayatını koruyabilmemiz için içeri girsek iyi olur," dedim. "Ben ne yapacağım?"

"Senden ayrı düşmek istemiyorum."

"Daha az önce içeri birlikte giremeyeceğimizi söyledin. Zaten birlikte girersek çok dikkat çekeriz."

Atından inmeden önce birkaç saniye düşündü. "Mutlaka bir arka giriş olmalı. Seni oradan içeri sokmalıyız. Sonrasında da kumarhaneye gitmeye çalış. Seni orada bulurum. Ama

bir şey olursa... adamlardan biri... yani sana dokunursa falan... hemen uzaklaş. Çık git. Ben bunu kendim halledebilirim. Zaten buraya tek başıma gelmeliydim."

"Çok geç," dedim. "Arkadaşlar hayatı tehlikede olan arkadaşlarının kulüplere yalnız girmesine izin vermezler."

Vasat esprime gülme zahmetine bile girmedi.

Atımdan kayarak indim. Ayaklarım yere değdiği anda dizginleri Kallias'a verdim. Daha fazla itiraz etmesine izin vermeyecektim.

Ardından loş ışıkta binanın yan tarafından ilerledim. Arkaya ulaştığımda açık bir pencereden içerideki müzik ve kahkahalar duyulabiliyordu. Işık kapıyı bulmama yardım etmişti.

İçeri girebilmek için manipülasyon yeteneğimden başka çarem yoktu.

Kapı kilitli değildi. Açtığım gibi aniden yüzüme çullanan ışıkla gözlerimi kırpıştırdım ve temkinli adımlarla içeri girerek nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Su dolu leğenler. Kirli bardaklar. Berbat bir yahni kokusu.

Mutfaktaydım.

On yaşlarında bir kız, sıcak suda yıkadığı tabaktan başını kaldırıp bana baktı. Elleri kıpkırmızı olmuştu. Beni görünce, "Ah," deyip gözlerine dökülen gür siyah saçlarından kurtulmak amacıyla başını arkaya attı. Sanki saçlarını hayatı boyunca hiç taramamıştı.

Rahatladım. Demek ki burada fahişe olarak çalışmıyordu. Sadece mutfakta görevliydi.

"Kusura bakma," dedim. "Sanırım yanlış geldim. Yeni çalışmaya başladım. Kumarhaneyi gösterebilir misin?"

"Şu kapı. Koridordan ilerle. Yukarı çık. İkinci kapı." Elleri bir an olsun durmamıştı.

Mutfaktan çıkarken başka biriyle çarpıştık. Pelerinim açılırken karşımdaki yaşlı hanımefendi gözünü benden alamıyordu. Beni bu halde ilk gören kişi oydu.

"Kimsin?" diye sorarken çıkan sesi yorgun ve sertti. Benden daha iriydi. Muhtemelen ben yere yuvarlanırken onun ayakta kalmasının nedeni buydu.

"Yeni kız," dedim ayağa kalkarken.

"Hiç sanmıyorum. Kızları ben bulurum."

Kahretsin. Yeni taktik bulmam gerekiyordu.

"Paraya ihtiyacım var. Çalışmak üzere buraya hazır bir şekilde gelirsem beni kullanabileceğinizi düşündüm."

Kadın yaklaşıp yakamı çözünce pelerin ayaklarımın dibine yığıldı. "Eldiven mi takıyorsun? Tatlım, buradaki erkekler kirlenmeyi dert etmezler." Parmaklarımdan çekiştirdiği eldivenlerimi teker teker ceplerine tıkıştırdıktan sonra etrafımda dolanarak alıcı gözle beni tepeden tırnağa süzdü. "Yatakta iyi misin?"

"Evet han'fendi."

"Mıncıklanacak pek yerin yok. Ağzını aç."

Biraz afallasam da istediğini yaptım. Dekolteme yaptığı hakareti duymazdan gelsem iyi olurdu.

"Dişlerin güzelmiş. Buralarda güzel dişlere pek rastlanmaz. Pekâlâ. Şansın varmış. Bu akşam kızlardan biri eksik. Ama sana sürekli iş veremem. Bu haftayı tamamlarsan bir adet çeyrek neko senindir."

"Çeyrek neko mu?" diye bağırdım hiç düşünmeden. Bir an için kendimi unutmuştum.

"Peki. Yarım neko olsun. Dişlerinin hatırına. Ama tek bir şikâyet alırsam, kendini kapının önünde bulursun."

Bu akşam bir asil olmadığımı kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu. Artık çalışması gereken yoksul bir kızdım. "Tamamdır," dedim.

"Al bunu. Beni taşıma zahmetinden kurtar." Biraların taştığı bardaklarla dolu olan tepsiyi bana verdi. Sonra da kumarhaneye giden yolu aynen tekrar etti. "Erkeklerin sana iyice bakmasına izin ver. Çoğu müdavimdir, o yüzden odaların nerede olduğunu bilirler. Nerede hizmet vereceğini onlar sana gösterecektir."

İçkileri alıp kalçamla sallanıp duran kapıyı açtığımda, mutfaktan kurtulduğuma seviniyordum. Madam Dawson'ın o küçücük kızın yanında öyle konuşabilmesine inanamıyordum. Gerçi kızcağız burada çalışıyorsa, muhtemelen daha kötülerini de duymuş olmalıydı.

Tarif edilmemiş olsaydı bile doğru odayı bulabileceğimden emindim. Kemanın ve diğer çalgıların notalarına karışan para tıngırtılarının sesi merdivenlerden aşağı süzülüyordu. Her yer duman altıydı. İçeri girdiğim anda öksürmemek için kendimi zor tuttum.

Burada Kallias'ı nasıl bulacaktım?

Böyle bir yere gelebilmem için onu ikna etmeme, *kralın* nasıl izin verdiğini anlayamıyordum.

Salonda bir sürü yuvarlak masa vardı. Kızlar sahnede müziğe eşlik ederek dans ediyordu. Ortalıkta dolaşan ya da erkeklerin kucağında oturan çoğu kız benden daha çıplak görünüyordu. Bir kızın boynunu vampir gibi emen bir ada-

mın yanından geçtim. Adam aniden kızı tuttuğu gibi çekiştirip gitti. Herhalde onu odalardan birine götürüyordu.

Belli ki iskambil ve zar en çok tercih edilen kumardı. Geniş salonun duvar diplerinden ilerleyerek Kallias'ı görmeye çalıştım. Nedense sonradan, siyah saç yerine açık kahverengi saçları aramam gerektiğini fark ettim. Peruk takmıştı. Üstelik bana yardım edebilecek gölgeleri de yoktu.

Kahretsin. Burada başına bir sürü şey gelebilirdi.

En azından kapıda silahlara el konuluyordu. Ama birileri bıçakla içeri kolayca girebilirdi. Neredeyse çıplak sayılabileceğim halde benim bile bıçağım vardı.

Bir adam koşarcasına üstüme gelirken birden panikledim, sonra da elimdeki bira tepsisini hatırladım. Adam tepsiden bir bardak alıp göğüs çatalıma göz atarken, "Hmm," diyerek kalçama bir şaplak indirdi ve uzaklaştı.

İçimdeki leydiyle savaşırken bir an için donakaldım. Bu akşam bir fahişeydim.

Kimse iznim olmadan bana dokunamazdı. Oysa bu akşam. Bu elbiseyle. İzin...

Görev başındaydım.

Ah, parmak uçlarım baldırımdaki yakut kabzalı bıçağa dokunmak için adeta karıncalanıyordu. O herifi sırtından bıçaklayabilirdim.

"Seni tanıyamadım," dedi biri. Sesi içkiden boğuklaşmıştı. Gecelerini içmekle geçirdiği koca göbeğinden anlaşılan bir adam beni tepeden tırnağa süzüyordu.

"Yeniyim," diyebildim, salonun kıyısından ilerlemeye devam ederken.

"Ve hızlısın. Geri gel." Eteğimi çekiştirdiğinde tepsiyi neredeyse düşürüyordum. Sinirlerime hâkim olup biraları göstererek, "İçmek ister misin?" dedim.

"Hayır. Masada yanımda duracak birine ihtiyacım var. Madam Dawson'ın yanında çalışan bütün kadınlar en az bir kez yanımda oturur."

"Ben geçiciyim," dedim, tiksintimi yutmaya çalışırken.

"Buraya gel," dedi zorbalıkla.

Tanrılar aşkına!

"Bu kızın bana sözü var," dedi biri.

Omuzlarım birden gevşedi.

Kallias.

Gözlerini beni sıkıştıran korkunç adama dikmişti.

"Yürü git," dedi ayyaş. "Onu önce ben gördüm."

Birkaç adımda Kallias yanıma gelip tepsiyi elimden aldı ve adamın kucağına itti. "Ayıldığında benimle düello yapabilirsin ama sanırım, bunu şimdi denemeyecek kadar aklın vardır." Sonra da eldivenli eliyle çıplak kolumu kavradığı gibi kalabalığı yararak beni bir masaya götürdü.

"İşin bittiğinde kızı yollasan da olur!" diye bağırıyordu adam arkamızdan.

Ben ise burnumdan soluyordum.

"Sıkıntı yok," dedi Kallias. Ardından daha ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan bir sandalyeye oturup beni kucağına aldı.

Sırf bu bile ensemin ateş almasına neden oluyordu.

"Yüzü kızaranını da ilk kez görüyorum," dedi masadaki adamlardan biri. "İşe yeni başlamış olmalı. Aferin, Remes. Hadi, sıra sende"

Kallias bir elini belime dolarken diğeriyle de masadan iskambilleri aldı. Ne oynadıklarını bilmiyordum ama belli ki Kallias yabancısı değildi.

Masanın ortasındaki para yığınına birkaç neko fırlatıp kartlarını bıraktığında sıra sonraki adama geçti. Beş kişi daha vardı. Hiçbirini tanımıyordum. Muhtemelen hiçbiri saraydan değildi.

Kallias'ın fısıltısıyla birlikte sıcak nefesini kulağımda hissettim. "İyi misin?"

Ona bakabilmek için başımı çevirdim ama uzak durmaya özen gösteriyordum. "Evet."

Dudaklarını peruğumun kapattığı kulağıma bastırdı. Masadaki erkekler herhalde cilveli bir şekilde fısıldaştığımızı düşünüyordu. Ürpermemi bastırmaya çalışsam da Kallias'ın bunu hissedebildiğinden emindim.

"Eldivenlerine ne oldu?" diye sordu.

"Madam işe uygun olmadığını söyledi."

"O zaman çok dikkatli olmalıyız."

"Ben her zaman dikkatliyim."

"Güzel. Şimdi ayıp bir şey söylemişim gibi kahkaha at."

Hazırlıksız yakalanmıştım ama cilveli bir kahkaha atıp işveyle omzuna bir şaplak atmayı da ihmal etmedim.

"Remes, sıra sende."

Kallias elindeki kartlara beş saniye bile bakmadan eli oynadı.

"Oyunu hiç ciddiye almıyorsun," dedi sırası gelen adam kartını atmadan önce. Sonra o ortadaki para yığınını önüne çekerken diğerleri inledi. "Eğer hanımefendi senin dikkatini dağıtıyorsa, en içten teşekkürlerimi hak ediyor."

"Bir el daha oynayalım," dedi Kallias. Ardından elini belimden yukarı kaydırıp eldivenli parmağının ucuyla çıplak kolumu okşadı.

Masadakilerin diken diken olan tüylerimi görüp göremediğini merak ediyordum.

Tanrı aşkına! Sadece eldiveniyle dokunuyordu. İçimin erimesi de ne demek oluyordu böyle?

Ama bu yeni oyun daha çok hoşuna gitmiş gibi, Kallias kartlarına bile bakmıyordu. Parmağı boynumdan köprücük kemiğime kayarken gözlerini gözlerimden ayırmadan tepkimi inceliyor, sanki soru sormuş da bir cevap bekliyormuş gibi beni süzüyordu.

Kahretsin! Nefesim sıklaşıyor, bacak kaslarım geriliyordu. Gülümsemesi bir yırtıcının en vahşi gururunun eseriydi.

Ah, ama bu oyun tek kişilik değildi.

Kucağına iyice yerleşip elimi göğsünden omzuna kaydırdım, parmaklarımı yeleğinin altına götürdüğümde aramızda sadece gömleği vardı.

Usulca inlerken öksürme ihtiyacı duydu.

"Şunu yukarı çıkar artık," dedi adamlardan biri.

"Olmaz!" diye karşı çıktı ilki. "Bu kız sayesinde cebini boşaltmamız işten bile değil."

Kallias dağıtılan kartlara uzandı ama ondan önce davranıp kartları görebileceği şekilde tuttum. Sonra da başımı boynuna yasladım. Nasıl olsa peruğum tenlerimizin birbirine değmesine engel oluyordu. Ama bir yandan da boştaki elimle uyluğunu sıkıyordum.

Hafifçe öne eğildiğinde göğsünü kaburgalarımda hisse-

debiliyordum ama hemen ardından nedeninin ben olmadığını anladım.

"Pardon!" dedi bir kız elindeki bira tepsisiyle. Kallias'ın tam arkasında durup dengesini sağlarken koyu renkli sıvı bardaklardan taşıyordu. Saçına bir gül takmıştı. Acaba bunu Kallias mı vermişti? İyi de onu nasıl ikna etmişti? Kız artık orada olduğu için Kallias onun her hareketini takip etmeye çalışıyor, mektubu yazanın ona yaklaşmasını gözden kaçırmak istemiyordu.

Tekrar Kallias'a dönüp, "Bana dokundun mu?" diye fısıldadım. Aptal kızın bir kazaya neden olması işten bile değildi.

Oysa Kallias bunu dert etmiyormuş gibi görünüyordu. Masanın altındaki eldivenli parmağının gölgelenmesini seyrettim.

"Hayır," dedi.

Gevşerken boynuna doğru fısıldayarak, "Oh, rahatladım," dedim.

Nefesim tenini yakmış gibi beni dizlerine itti.

"Oynayacak mısın?" diye sordu solundaki adam sinirle.

"Sanırım sıkıldım," diyen Kallias'ın sesi iyice hırıltıya dönüşmüştü. Kolunu belimden ayırmadan ayağa kalkıp beni duvara doğru yürüttü. Duvarın dibindeki pofuduk koltuklardan birine oturduk. Dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Kalabalığa karışmayı umuyordum ama oyun oynarken kızı izlemek çok zor," dedi. "Buradan daha iyi görebiliriz."

"Eh, burada öylece oturamayız. Çok fazla dikkat çekiyoruz. Bir fahişeyi sırf onunla konuşmak istediğin için oturtmazsın."

Uzanıp bacaklarımı kaptığı gibi kucağına attı. Ardından eldivenli eliyle eteğimin altından bacağımı okşamaya başladı. "Böylesi ikna edici olur mu?"

Yutkundum. "Evet."

Bacaklarım kralın kucağındayken ve onunla koltukta otururken aniden bir şey fark ettim. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyor olmama inanamıyordum. Lanet olası eldivenlerini çıkardığım gibi ateşe atmak ve küllerini Hektor'u gömdüğümden de derin bir çukura gömmek istiyordum. Dudaklarını hissetmek istiyordum. Nasıl öpüştüğünü bilmek istiyordum. Nasıl seviştiğini görmek istiyordum. Şımarık ve bencil bir saraylı mıydı? Yoksa zevk alırken zevk verebilen biri miydi?

Dizimden tutup beni kendine çektiğinde eteğim baldırlarıma kadar açıldı. Neredeyse burun burunaydık. "Şu anda ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Öğrenmek istemezsin."

Parmaklarıyla bacağımı sıkarken iyice yaklaştı. Başka biri olsaydı, aradaki mesafeyi haftalar önce kapatmış olurdum. Kral olduğu için riski o göze almalıydı. Bu yüzden de savunmasızdı.

Ne yaptığımı fark etmeye kalmadan geri çekildim. Savunmasız kalmasını istemiyordum. Ben...

"Dikkat," diyebildim.

Kallias arkasına yaslanırken nefesini dışarıya verdi. Eli eteğimin altından beni okşamaya devam ediyordu.

Ben ne yapıyordum? Ondan gerçekten kaçmış mıydım?

Beynim adeta kasırgaya tutulmuştu ama güllü kıza bir adamın yaklaştığını görünce her şeyi unuttum.

Yanlış alarmdı. Adam bir içki alıp yoluna devam etti.

İşkence.

Pofuduk koltuklarda yayılmak tam bir işkenceydi. Dokunuyor, aynı zamanda da dokunamıyorduk.

Kallias'la yaklâşık yarım saat oturduk. Arada bir yer değiştirdik. İkna edici olmaya çalışıyorduk. Ama kim yukarı çıkarmak yerine bir kızla bu kadar uzun oturabilirdi?

Yüzüm boynundaydı. Kulağına fısıldıyormuş gibi onunla oyunlar oynuyordum. Bütün vücudum alev almıştı. Buna ne kadar dayanabileceğimi bilemiyordum. Lavanta ve nane kokusu her yerdeydi. Bu kokuya henüz alışamamış olmam inanılmazdı.

"Hey! Kızın tadına yeterince baktın. Ya yukarı çıkın ya da bırak kızın tadına başkası baksın. Burası bunun yeri değil."

Başımı çevirdiğimde Madam Dawson'ı gördüm. Elleri belindeydi.

"Biz de çıkıyorduk," dedi Kallias. Sonra ayağa kalkıp beni kucağından indirdi.

"Şimdi mi?" diye sordum çıkışa doğru ilerlerken. "Daha..."

Ne olduğunu anlayamadan dengemi kaybedince yere kapaklandım. Kallias da üzerime düştüğünde kafalarımız çarpıştı.

Salon mırıltılarla dolmuştu. Konuklar ne olduğunu anlamak için sandalyelerinden başlarını uzatıyordu. Etrafımızı saran kişiler yüzünden birden ortalık kalabalıklaşmıştı.

Bir ıslaklık hissettim. Birinin yemeği ya da içkisi üstüme dökülmüş olmalıydı. Ardından Kallias'ın ağırlığının üstümden kalktığını hissettim. Birkaç kişi kalkmama yardım edip eteğimdeki yiyecekleri silkeledi.

"İyi misin?" diye soruyordu Dawson'ın kızlarından biri.

"Evet," dedim.

Etrafıma bakınıyor, bize kimin çarptığını anlamaya çalışıyordum ama Dawson'ın kızları çoktan yeri temizlemeye başlamıştı. Mutfakta gördüğüm küçük kız da belli ki masalardan boş tabakları toplamaya gelmişti.

Neler oluyordu?

Kallias beni resmen çıkışa itti. Müdavimleri yarıp sonunda boş koridora çıktık.

"Sen iyi misin?" diye sorarken zonklayan kalçamı ovuşturuyordum.

Kallias eldivenli ellerine bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Gölgelerimi canlandıramıyorum."

22. BÖLÜM

Kallias elimi tutarak koşmaya başladı. Giriş kapısına indiği anda da kapıyı açıp dışarı fırladı. Seyis yamağına bağırarak atlarımızı getirmesini emrediyordu.

"Yere kapaklanmamız kaza değildi. Biri beni düşürmeyi aklına koymuştu. Bana kimin dokunduğunu bilmiyorum. Ayağa kalkmama yardım eden çok fazla insan vardı."

"Gülü verdiğin kız olabilir. Daha önce de bize çarpmıştı, unuttun mu? Bence... biri birbirimize dokunmamızı sağlamaya çalışıyordu."

Sağ elini uzatıp açtığında gölgeler canlandı. "Sen değildin. Seninleyken gölgelerimi hâlâ kullanabiliyorum. Kafalarımız çarpıştığı için şanslıyız ama..."

"Hedef sensin. Suikastçıyı gönderen kişi yine deneyecek. Artık kime karşı yeteneğini kullanamadığını biliyorlar."

Atlar sonunda geldiğinde Kallias önce beni ata bindirdi,

sonra da kendi atına atlayıp seyis yamağına bahşiş vermeyi düşünmeden ilerledi. Çok geçmeden karanlığa daldık.

Dawson'ın yerinden yeterince uzaklaştığımızda Kallias yavaşlamıştı, yanına yaklaştım.

"Haklıydım," dedi sonunda. "Annemle babamı öldüren... hizmetkârlardan biri değildi. Beni öldürmek isteyen de ancak o kulübe girebilecek asillerden biri olabilir. Saraydan tanıdığım kimse yoktu. Sen gördün mü?"

"Hayır ama bizim gibi onlar da kılık değiştirmiş olabilir."

Peruğuyla sahte sakalını çekiştirip yere fırlattı. "Kılık değiştirmemiz bir işe yaramadı. Mektubu yazan her kimse bizi hemen tanımış olmalı." Derin bir iç çekti. "Seni dinlemeliydim. Oraya hiç gitmemeliydik. Bir haftalık ömrüm kaldı."

"Of, kapa çeneni," diye çıkıştım. "Normal ve *ölümlü* krallar yıllarca yaşıyor. Sen sadece kendini korumaya alışmışsın. Şimdi tek yapman gereken önlem almak. Sarayın her yerine daha çok koruma yerleştir. Ve askerlerin arasından beş özel koruma seçerek yanından hiç ayırma."

"Bu önlemler babamı kurtaramadı."

"Baban tehlikenin sarayda olduğunu bilmiyordu. Sen biliyorsun. Geri döndüğümüzde ayarlamaları yaparsın. Ve adamların seçimini Kaiser'e bırakma. O da işin içindeyse, koruma olarak en iyi adamları seçmeyeceğinden eminim. En iyilerini kendin bulabilirsin."

Kallias bir şey demeyince ekledim. "Bir daha ölüme *yenilmiş* gibi konuştuğunu duymak istemiyorum. Evet, hedefsin ama bu, veliaht olmanın bir parçası. Aptal değilsin. Hem *benimleyken* ölemezsin. Anladın mı?"

Ciddi ifadesinin yerini bir sırıtış aldı. "Emredersiniz."

"Emrediyorum."

"Eh, kadınlar her zaman istediklerini elde etmeliler."

Saraya ulaştığımızda odama kadar benimle yürüdü. Ayrılmadan önce de güvenliği için bütün ayarlamaları yapacağına söz verdi.

"Elinden geleni ardına koyma," dedim. "En iyi arkadaşımı kaybetmeye hiç niyetim yok."

Ağzını açtı ama hemen geri kapattı. Sonunda, "İkimiz çok tehlikeli bir oyun oynuyoruz," dedi.

Peruğumu çıkarıp parmaklarımın arasında tutarken başımı sallayarak saçlarımı açtım. "Küçük bir kostüm partisiydi. Küçük bir kaza. Tehlikeli olduğunu da nereden çıkardın?" dedim hafif bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalışarak.

Gözleri yanan bir yıldız gibi ruhumu yakıyordu. "O oyundan bahsetmiyorum," derken bu sefer gözleri dudaklarıma kayar gibi oldu ama hemen ardından topuğunun üzerinde dönüp uzaklaştı.

Ertesi sabah gözlerimi zar zor açtığımda nefis bir mutluluk duygusu her yanımı sarmıştı. Kafa karışıklığıyla nedenini hatırlamaya çalıştım.

Belki de hoş bir rüya görmüştüm.

Kallias'ın yüzü gözümün önüne gelince bütün vücudum alev aldı. Evet, onu rüyamda görmüştüm. Sonunda yakınlaşmıştık. Ama detayları... dokunduğu yerlerimi, öptüğü yerlerimi, tenimi dişlediği yerlerimi hatırlamaya çalıştığımda sislere gömülüyordum.

Sonunda mutluluğumun yerini hayal kırıklığı alınca başım yine yastığa düştü.

Bana neler oluyordu böyle?

Kraldan *hoşlanmıyordum*. O sadece amacıma ulaşmamı sağlayacak bir araçtı. Ve mutlu evliliğimizden sonra Kallias hiçbir işime yaramazdı. Beni güldürmesi umurumda değildi. Bazen beni benden daha iyi tanıyormuş gibi görünmesi de umurumda değildi. Hem on beş puanlık bir âşık olması kimin umurunda olabilirdi ki?

Bu düşünceler hiçbir yere varmamı sağlamazdı.

Banyo yapmama yardım eden hizmetçim, saçlarımdaki sigara kokusu hakkında neyse ki bir şey sormadı. Giyinip saçlarımı taradıktan sonra ise sonunda günümü nasıl geçireceğime karar vermiştim.

Neden burada olduğumu hatırlamamı sağlayacak bir şey yapmam gerekiyordu.

Saray şifacısı kocakarı muhtemelen kilerinde bir sürü baharat saklıyordu. Tabii ki önce o kileri bulmam gerekiyordu. Bulduğumda da zamanı gelince Kallias'ı zehirlemek için ihtiyaç duyduklarımı toparlayacaktım.

Çok geçmeden odama döndüğümde cebimde küçük bir şişe vardı. Pegai'ye özgü bir tür mine çiçeğinden damıtılan sıvı, yeni bir suikastçıdan da gelmiş olabilirdi.

Kararlılığım arttıkça sakinleşiyordum.

Pencerenin önünden geçerken göz ucuyla bir şey fark ettim. Kallias, etrafında küçük bir orduyla yürüyor, gölgeleri

bütün şiddetiyle etrafını sarıyordu. Durduğum yerden yüz ifadesini seçemediğimde aniden yüreğim tekledi.

Bu adam bana istediğim her şeyi veriyor, altı krallığı yönetmekten bunaldığı halde bana zaman ayırıyor, sırf güvendiği için benimle tehlikeli işlere atılıyordu. Bu adam entrikalar söz konusu olduğunda zekâma meydan okuyor, haydutları ve hainleri yakalamak için öne sürdüğüm fikirlere değer verip uygulamaya koyuyordu. Bu adam bana dokunmadığı halde kalbimin deli gibi atmasına neden oluyor, bir bakışıyla yüreğimin ısınmasını sağlıyordu.

Birden cebimdeki hain şişe, bir taş çuvalı kadar ağırlaştı.

Hemen odama koşup zehri gardırobumun derinliklerine sakladım.

Artık ne yaptığımdan emin değildim.

Bildiğim tek bir şey vardı.

Altı ülkenin kralı Kallias Maheras'ın ne zaman öleceğine sadece *ben* karar verebilirdim.

Öğle yemeğinde Kallias'ın yanına oturmadım. Bunun yerine başkası oturamadan önce Rhoda'nın yanındaki sandalyeye yerleştim. Buranın sahibi olan kadın bana alınmış gibi baksa da umursamadım. Tıpkı Kallias'ın bakışlarıyla yüzümün yanmasına aldırmadığım gibi. Kararlı adımlarla buraya yöneldiğimi görmüştü. Neyse ki masa başında yanına oturmamda ısrar etmedi. Belki de biraz uzak durmaya ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

Belki uzak kalmam her şeyi yoluna sokardı.

"Bugün kralın yanında oturmuyor musun?" diye sordu Rhoda, Kallias'ın sağındaki boş sandalyeye bakarak.

"Bugün arkadaşımla oturmak istedim. Suç mu bu?"

Kız kuşkuyla bana baktı. "Siz kavga mı ettiniz?"

"Hayır," dedikten sonra başka soru sormasına fırsat bırakmadan ekledim. "Bunu konuşmak istemiyorum."

"Peki."

Rhoda'nın uşağı Galen hemen yanına koşup peçetesini kucağına serdi. Hemen ardından başka bir uşağa fırsat bırakmadan bana yöneldiğinde, "Teşekkürler Galen," dedim.

"Bir şey değil leydim," diyen genç adam duvar dibine döndü ama bir süre daha onu süzmekten kendimi alamadım. Galen gözünü Rhoda'ya dikmişti. Her an hizmet etmeye hazır işgüzar bir uşak gibi değil, arzuladığı bir kadını gözeten bir erkek gibi bakıyordu.

Bu bakışı daha önce de fark etmiştim ve Rhoda'nın hâlâ bunun farkında olmamasına inanmakta zorlanıyordum.

Koruma sayısının arttığını fark ettiğimde düşüncelerim dağıldı.

Güzel. Kallias hâlâ gölgelerine bürünmüş haldeydi. Demek ona Dawson'da dokunan kişi her kimse, burada değildi.

Arkaya baktığımda beş konsey üyesini gördüm. Tekrar önüme döndüğüm sırada ise Kallias'la göz göze geldik.

Onlar değil, diyordu bakışlarıyla.

Ama bir fahişeye ya da saraydakilerden birine ona dokunma emri veren kişi, onlardan biri olabilirdi. Şimdiye kadar hiç ilgisi yokmuş gibi göründüğü için kendisinden asla şüphelenilmeyecek biri.

Ta ki şimdiye kadar.

Ta ki Kallias'ın sarayında reddedemeyecekleri bir şeyi elde etmek üzere, ihaneti göze alabilecek biri otaya çıkana kadar.

Belki de krala dokunan kişinin dünyadan haberi yoktu. Kallias kılık değiştirmişti. Birileri sırf ona çarpıp dokunsun diye başka birilerine para vermişti. Tuhaf bir istek olduğunu düşünmüş olabilirlerdi ama yeterince para önerildiğinde insanlar soru sorma gereği duymazdı.

"Hestia nerede?" diye sordum yemek servisi yapılırken.

"Görmedin mi?" diyen Rhoda başıyla masanın diğer ucunu işaret etti.

Gözlerim kocaman açıldı. Önceki gün giydiğim gibi mor renkli bir elbise görmeyi beklemiştim, oysa Hestia tenine mükemmel yakışan krem renkli bir elbise giymişti ve Lord Paulos'un yanında oturuyordu.

"Araları iyi demek."

"Gerçekten öyle. Hestia mutlu görünüyor. Artık ikinizin de sevgilisi var ve ben sonsuza kadar sofraya yalnız oturacağım."

"Saçmalama," dedikten sonra çorba kaşığını dudaklarıma götürdüm. "Sen de aşkı bulacaksın Rhoda. Biraz zaman tanı. Rhouben'e ne dersin?"

"Melita'yla nişanı daha yeni attı."

"Eee? Artık nişanlı değil."

"Önemli değil. Bana göre olduğunu sanmıyorum. Melita'yla ilgili söylenmelerini duymadın mı? Öyle şeylere hiç gelemem."

"Ama senden *şikâyet* edeceğini sanmıyorum," diye itiraz ettim. "Sana bayılıyor!"

"Hayır. Birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüyorum."

"Peki Petros? Lordlar kadar leydilerden de hoşlandığını herkes biliyor."

"Saraylıların gözdesi... Onu çok kıskanırım."

"Ama sana hiçbir şekilde ihanet etmez."

"Yine de kıskanırım."

"O zaman Leandros?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "Sarayda tanıdığın herkesi sayacak mısın? Hem aranızda bir şeyler olduğunu... onun, kral canını sıktığında kenarda tutabileceğin biri olduğunu sanıyordum."

Hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi Leandros masanın diğer ucundan bize baktı. Kendisini süzdüğümü görünce de sıcacık gülümsedi.

"Sözümü geri aldım," dedi Rhoda. "Gönlünü sana kaptıran birini istemem."

İçimi okuduğunu fark edince sırıttım. "Gönlünü halihazırda *sana* kaptırmış birini bulmak için etrafa dikkat kesilmelisin."

Rhoda imalı gözlerle etrafına bakındı. "Kim?"

"Sofrada değil. Duvarın dibinde."

Anında kastettiğim kişiye baktı. "*Galen*?"

"Sana âşık Rhoda. Zamanını çoğunlukla onunla birlikte geçiriyorsun. Eminim şimdiye kadar fark etmişsindir?"

Birlikte geçirdiği zamanları aklından geçiriyormuş gibi düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "O benim uşağım. Bir aristokrat *değil*."

Çok doğruydu ve Rhoda'nın yerinde olsam bu delikanlının farkında bile olmazdım. Ama sonuçta Rhoda benden çok farklıydı.

"Özellikle para ya da unvan için evlenmek istemediğini söyledikten sonra sınıfsal farkları önemseyecek bir kadın olacağın hiç aklıma gelmezdi. Hem puanlama sistemin yakışıklılık, tavır ve karakterden ibaret. Unvanı hesaba hiç katmadın. Galen senin için tam puanlık Rhoda. Kendi hesaplama sistemine göre onu çoktan sevgili yapmış olman gerekirdi."

"Ben..." Duvar dibindeki adama yeni bir gözle bakarken devamını getiremedi. Yüzünden olasılıkları düşündüğü belli oluyordu.

"Baloma kavalyen olarak onu davet et. İyi giyinmesini sağla. Yıllardır gösterdiği sadakat için ona minnettar olduğunu söyle. Hiçbir beklentiye girmeden onu başka bir gözle inceleme fırsatın olur. Biraz eğleneceksin diye evlenmek zorunda değilsin sonuçta." Bana ikna olmamış gibi bakınca ekledim. "Sen davet etmezsen, ben ederim."

Bana ateş saçan gözlerle baktıktan sonra yemeğine odaklandı ama aklına girdiğimden emindim. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

Öğleden sonra oturma odasındayken Galen hakkında başka hiçbir şey söylemedim. Son tasarımımı tamamladığım için artık sessizce balo kıyafetim üzerine çalışıyordum.

Hestia odadakilere Lord Paulos'un ona ne kadar romantik

ve nazik davrandığını ballandıra ballandıra anlatmakla meşguldü. "Sık sık iskambil oynuyoruz," dedi. "Beni oyunda zorlaması çok hoşuma gidiyor. Hem biliyor musunuz? Her oyunda sigara içiyordu ama artık kokusundan hiç hoşlanmadığım için içmeyi bıraktı." Dramatik bir etki yaratmak için sesini alçalttı. "Dediğine göre artık sigaradan iğrendiğimi bildiği için, beni ilk kez öptüğünde bir küllük gibi kokmak istemiyormuş. Bundan daha romantik bir şey olabilir mi?"

"Sence ne zaman öpecek?" diye sordu Rhoda.

"Bilmem! Sigarayı bırakır bırakmaz beni öpmeye niyeti olduğunu tahmin ediyorum."

Sonrasında işimi toparlayıp odama çıktım ve akşam yemeğine kadar ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Belki Rhouben'le Leandros'u yoklayabilirdim. İkisiyle uzun süredir zaman geçirmemiş, Rhouben'i Melita'yla olan evliliğinden kurtardıktan sonra hiç görmemiştim.

Düşüncelere daldığım için olsa gerek, odama girerken koridora dikkatle bakmadığımdan Leandros'un beni kolayca şaşırtması işten bile değildi. Elimi kalbime götürüp, "Beni korkuttun," dedim.

"Affedersin!" diye karşılık verdi. "Beni gördüğünü sanmıştım."

Özür dilemesine gerek olmadığını belirtmek adına elimi sallayıp cebimden anahtarımı çıkardım. "Aslında sizi aramaya çıkacaktım. Belki öğleden sonrası için bir planınız vardır. Benim hiç işim yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben de seninle konuşmayı umuyordum." Birden utanmış gibi gözlerini yere dikti. Le-

andros için fazlasıyla garip bir durumdu çünkü genellikle kendine çok güvenirdi. Bir an için o koca kafasının patlayacağını sandım.

Gözlerine bakmak için eğilerek çenesini kaldırdım. "Ne hakkında?"

"Odanda konuşabilir miyiz?"

Nedenini bilmiyordum ama beynimin derinlerinden bir ses onu içeri davet etmemem gerektiğini söylüyordu. Onunla yalnız kalmaktan korkmasam da koridorda konuşmanın daha iyi olacağını hissediyordum.

"Burada da yalnızız," dedim yavan bir sesle. "Hadi konuş."

Dolaylı bir şekilde reddedilmiş olmaktan bozulduysa da belli etmedi. "Balo davetiyeni aldım. Katılmak için sabırsızlanıyorum. Akşam ne giyeceğini sormak istemiştim."

"Aynı renkte giyinemeyiz," derken sesimin cilveyle tizleşmesine izin verdim. "Görenler ne der?"

"Herkes sana âşık olduğumu düşünür," dedi. Fazlasıyla ciddi konuşuyordu.

"Aksine bu benim ayran gönüllü bir kadın gibi görünmeme neden olur."

"Benim olmayı kabul etsen ayran gönüllülük etmiş olmazsın."

"Leandros..."

"İzin ver, sözümü bitireyim Alessandra. Dalgacının teki olduğumu biliyorum ama şu anda ciddiyetimden emin olabilirsin. Sana *aşığım*. Ve bir yedek olmak istemiyorum. Kallias seni bir kenara attığında dönüp geleceğin kişi olmak is-

temiyorum. İlk tercihin olmak istiyorum. Belki beni tercih *edebileceğin* konusunda şimdiye kadar sana pek açık davranmadım. Senden hoşlanıyorum ve izin verirsen seni sevebileceğimi biliyorum. Unvanım Kallias kadar havalı olmayabilir, cebim onun kadar derin olmayabilir, onunki kadar büyük saraylarım olmayabilir ama kalbim çok daha büyük Alessandra. Ve seni, bir kadının hak ettiği kadar büyük bir aşkla sevebilirim. Gölgelerin ardına saklanmam. Seni uzaktan sevmem. Seni kısmen istemem, hepten isterim. Aklınla, bedeninle, ruhunla benim olmanı isterim. Seninle olmak istiyorum. Sonsuza kadar birlikte olalım istiyorum. Genellikle şakaların ardına saklanırım ama şu anda çok ciddiyim. Seninle oyun oynamıyorum. Kalbim senin. Sarayda gönlümü çelen tek kadınsın ve sen de istersen eşim olmanı istiyorum." Derin bir iç çektikten sonra ekledi. "Hemen cevap vermeni beklemiyorum. Haftalardır bu anı düşünüyorum. Senin de düşünmeye hakkın var. Umarım düşünürsün."

Ayrılacakmış gibi döndü ama birden karar değiştirip elime uzandı. Eldivenimi parmaklarından teker teker çekip çıkarırken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Elime kondurduğu öpücük yumuşak ya da nazik değil, fazlasıyla kararlı ve tutkuluydu.

Bana dokunabildiğini göstermek istiyordu. Onu seçersem, Kallias'ın aksine bana *dokunabilecekti.*

Yalan söyleyemezdim. Dudaklarını tenimde hissetmek harikaydı. Ama hepsi buydu. Teninin tenime değmesi Leandros'a karşı olan duygularımın derinleşmesine yol açmıyordu.

"Her zaman çok iyi bir arkadaş oldun," dedim, sonunda elimi bıraktığında. "Beraber geçirdiğimiz zamanlar benim için çok değerli. Ama seni seçersem..." Mutlu olmasam da en azından bir süreliğine kendimi iyi hissedeceğimi biliyordum. "Bu mantıklı bir seçim olurdu. Eğlenceli olacağından çok eminim. Onun bana sunamayacağı her şey, aslında benim aklımı çeliyor."

Suratı asıldı. "Ama..."

Ah, yüreğim sızlıyordu. Ben ne yapıyordum böyle? Ben ne zaman bu kadar yumuşak yürekli olmuştum? Hem de erkeklere karşı?

Ama ona umut vermek çok büyük haksızlık olurdu.

"Ama..." diye devam ettim. "Ona söz verdim. Fikir değiştirme ihtimalim var ama bu senin için olmaz." *Onun* kim olduğunu açıklamama gerek yoktu. Dahası Leandros aşkını ilan etmişken diğer erkeğin adını söylemenin yanlış olacağını hissediyordum.

"Seni asla sevmeyecek," dedi. Sesinde hırçınlık yoktu, daha çok açıklama yaparcasına konuşuyordu. "Seninle evlenmeyecek, sana hak ettiğin şekilde asla dokunmayacak. Planın ne? Sonsuza kadar onunla yarım yamalak bir ilişki yaşamak mı?"

Öylesi bir hayat yaşamayı gerçekten tercih edeceğimi fark ettiğimde afalladım. Kallias'ın güvenine ve dostluğuna sahip olmak, gerçek güce kavuşmadan sadece kralın sağ kolu olarak krallığı yönetmesine yardım etmek... Sırf yatakta yaptıklarımdan hoşlandığı için beni mücevherlere boğacak bir adamla aşk yaşamaktansa, bütün bunları tercih

ederdim. Gerçi Leandros farklıydı. Beni gerçekten seveceğinden emindim ama bunu ona yapamazdım. Bana karşı bu kadar iyi davranan birine yanlış yapamazdım.

"Hayatımı kendi istediğim gibi yaşarım," dedim. "Ve bu konuda kararım kesin."

Leandros kendi kendine başını salladı. "Onu seviyor musun?"

Tabii ki hayır, diye düşündüm. Âşık olmak gibi çocukça işler bana göre değildi. Aşk beni katil yapmıştı. Uzun bir süre boyunca hayatımı mahvetmişti. Kendimi yeniden inşa etmek zorunda kalmıştım.

Ama kralla aramızda *bir şeylerin* geliştiği de kesindi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Ya cevabım yeterli gelmişti ya da Leandros gerçeği anlamıştı... Başını centilmence eğerek, "İzninle," demekle yetindi.

Sonra da gitti.

Konuşmanın hüznüyle kollarımı kendime sardım.

Ama mutsuzluğumla bir süre boyunca sadece yatmaktan başka bir şey istemediğimi düşünerek odama girdiğimde Kallias'ın kapısında bir gölge kırıntısının kaybolduğunu gördüm. O kadar belli belirsizdi ki hayal bile görmüş olabilirdim.

Ama eğet hayal değilse, Kallias'ın konuştuklarımızı duymasının iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim.

23. BÖLÜM

Akşam yemeği için kütüphaneye inip inmeme konusunda kararsızdım.

Kallias'la gün boyunca konuşmamıştım. Kulüpte yaşadıklarımız ve alınması gereken güvenlik önlemleri dahil konuşulacak birçok konumuz vardı. Ama öte yandan, gün boyunca neden onu görmezden gelmeye çalıştığımı soracağını biliyordum. Tanrılar korusun, Leandros'la konuştuklarımızı bile gündeme getirebilirdi.

Sonunda onu görmek istediğime karar verince diğer bütün nedenler geçerliliğini yitirdi.

Yemeğe çoktan başlamış olduğunu düşünüyordum. Oysa o şöminenin önündeki koltuğa oturmuş, bir eliyle Demodokos'un başını okşarken diğer elindeki şarap kadehini yudumluyordu.

Girdiğimi duyunca, "Ölmemi isteyenlerin devriye gezen

yeni korumalarımı geçemediklerini mi, yoksa rahatça saldırabilecekleri zamanı mı kolladıklarını bilemiyorum," dedi.

"Umarım ilkidir," diyerek şömineye bakan diğer koltuğa yerleştim.

"Her yere korumalarımla gitmek o kadar da kötü değilmiş. Aslında inzivaya çekilmemden iyidir."

Bir şey demedim. Belki de şu anda onu dinlememe ihtiyacı vardı.

"Bu arada Lord Eliades'i ömür boyu hapse mahkûm ettim. Toprakları ve unvanı elinden alındı. Artık başımızı ağrıtamayacak. Aynı zamanda çalıp dağıttığı altınların çoğunu bulduk. Altınları kabul eden köylüler de tutuklandı. Aldıklarının çalıntı olduğunu çok iyi biliyorlardı."

"Yine de pek mutlu görünmüyorsun."

Gözlerini alevlerden almadan kadehi başına dikti. "Tutuklama süreci iyi gitmedi. Bir sürü köylü öldü. Çoğu esnaf, sattıklarının karşılığında aldıkları parayı geri vermek istemedi."

Koltuğuma gömüldüm. "Bütün bunlar için beni suçluyorsun."

Kadehini doldurmak üzere karafa uzanan eli havada kaldı. "Seni niye suçlayacakmışım ki?"

"Çünkü haydutun bu şekilde yakalanması benim fikrimdi."

"Söylemeye çalıştığım kesinlikle bu değil. Askerlerim işi ellerine yüzlerine bulaştırdı. Suçlanacak biri varsa planı yapan değil, onlardır. Hem bir parça huzursuzluk umurumda olmaz."

"O zaman sorun ne?" diye sordum.

"Konsey neden olduğumuz karmaşayla ilgili bir şey yapmak istiyor. Akıllarında Naxos sokaklarında bir resmi geçit yapmak var."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu yapamazsın. Suikast için mükemmel bir fırsat olur."

Yeni doldurduğu kadehinden bir yudum aldı. "Biliyorum ama korkarım ki konsey benden güçlü çıktı. Başka seçeneğim yok."

Alevlerin ışığında tenim ışıldıyordu, bedenimin alev aldığını hissediyordum. Bu iyi değildi. "İçlerinden biri bu işin içinde! Öyle olmalı. Yoksa neden seni buna zorlasınlar?"

"İyi niyet gösterisi olacağını söylüyorlar. İnsanlara sadece yabancı krallıklarla ilgilenen bir canavar olmadığımı hatırlatacakmış. Alaşılan beni insan olarak görmelerini sağlayacak ve böylece vergilerini ödemek gibi şeylerde de sorun çıkarmayacaklarmış." Kadehini yudumladı. "Ah, bu arada Pegai Krallığında düzen tekrardan kuruldu."

Sonunda ona baktım. "Seni anlamakta zorlanıyorum. Sıkkın mısın? Endişeli misin? Memnun musun?" *Korkuyor musun?* diye eklemedim.

"Yakında yine hayatına kastedileceğini bilen biri için fazlasıyla sakinim."

"Bir girişimden öteye geçmeyecek. Katil başarılı olamayacak. Yakalanacak."

Şarabını kafaya dikip boş kadehi sehpaya bıraktıktan sonra başını koltuğa yasladı. "Eh, güzel sohbetimizi de yaptığımıza göre bütün gün beni neden görmezden geldiğin konusuna gelelim mi?"

"Sen buna güzel sohbet mi diyorsun?"

Başını okşamayı bırakınca Demodokos yere uzanıp başını patilerine yasladı ve hemen uykuya daldı. "Canını sıkan ne, Alessandra?"

"Bence bu konuşma için yeterince içmedin."

"Yani?"

"Söyleyeceklerimi hatırlamamanı tercih ederim."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynaştı. "İstersen daha fazla içebilirim."

"Hayır, her saniye ayık olmalısın. Bir şey olursa diye."

Başını bir kez iki yana salladı. "Oyalanmayı bırak. Gerçek şu ki... sen... şey... dün gece çok kötü bir muameleye maruz kaldın." Sanki sözlerinden rahatsız olmuş gibi bir kez daha kadehini doldurdu.

"Öyle mi?"

"İnsana bir fahişe gibi davranılması ve dokunulması fazlasıyla küçültücü ve alçaltıcı olmalı. Benden nefret ettiğin için seni asla suçlayamam."

"Ah." Sözleri karşısındaki şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyordum.

"Sen gerçek bir dostsun, Alessandra. Unvanım dışında seni dengim olarak görüyorum. Ama dün gece sana öyle davranmadım."

"Kallias, dün gece sana yardım etmeme izin verdin. Bir dosttan farksız davrandın. Böyle düşünmemelisin."

Birden ayağa kalktığında dengesini ancak sehpaya tutunarak sağlayabildi. "Galiba sandığımdan da sarhoşum."

"Yatağa gitmene yardım edeyim."

Kılık değiştirdiğimiz zaman haricinde ilk defa topluluk önünde koluna girip onu kütüphaneden çıkardım ve korumalara bizi kral dairesine götürmelerini emrettim. Ama kimse krala dokunmaya cesaret edemiyordu. Zaten istesem de yardımlarını isteyemezdim çünkü bunu göze alamazlardı. Kallias belki daha sonra benim koluna girmemi affedebilirdi.

Sadık Demodokos peşimizden geliyordu.

Koridordaki bir dizi pencerenin önünden ilerlerken gök gürültülerini duyabiliyorduk. Dışarıda sanki gök delinmişti. Akşamı bir fırtına şenlendirecekti.

Korumalar koridorun sonunda durduğunda köpekle birlikte ilerlemeye devam ettik. Önce Kallias'ın kapısını denedim ama kilitli olduğunu görünce geri döndüm. Tam cebinde anahtar arayacaktım ki duvarlardan geçtiği için anahtarı yanında taşımayacağını hatırlayıp onu kendi odama soktum.

Tam yatağıma yatıracağım sırada, "Hayır, oradan," dedi.

Odalarımızın arasındaki kapıyı denediğimde kilitli olmadığını anlayarak, "Bunu niye kilitlemiyorsun?" diye sormadan edemedim.

"Bu tarafta sen varken niye kilitleyeyim?"

Onu yatağa oturttum, sonra da ayaklarını kaldırdım. Hatta çizmelerini de teker teker çıkardım. "Kallias, sana kızgın değilim," dedim onu rahatlatmak istercesine. Yarıda kalan konuşmamı tamamlamaya kararlıydım. "Dün umurumda bile değil. Aslında rol yapmak bayağı eğlenceliydi."

Demodokos yatağa zıplayıp başını kralın karnına dayadı.

Kallias başını çevirerek bana baktı. "Öyleyse bana başka nedenlerle kızmış olmalısın."

"Ne nedeni?"

Gözlerini yumdu. "Seni Leandros'la gördüm. Sana mutluluk teklif etti, sense onu reddettin. Çünkü seni bu oyuna zorluyorum. Seni azat etmeliyim."

Gülümsedim. "Ama azat etmeyeceksin."

"Yapamam. Sana çok ihtiyacım var."

Belki sarhoş olduğu için böyle söylüyordu ama bana sadece oynadığımız oyun için ihtiyacı olmadığını düşünmek, çok hoşuma giderdi.

Gözlerini aniden açtığında eldivenli elimi yakalamak için uzandı. Sonra da parmaklarımı dudaklarına götürdü ama birden durup sanki çok canını sıkıyormuş gibi eldivenime baktı. Ardından onu elimden çıkarıp parmaklarımı sımsıkı tuttu. "Seni buradan öptü," derken deri eldivenli parmağı tenimde dolaşıyordu.

"Evet, öptü."

"Bunu yapmasını istemiyorum. Bunu *ben* yapmak istiyorum."

Dudaklarını yaklaştırdığında hemen elimi geri çekerek, "Ayılana kadar beni öpmeye iznin yok," dedim.

"Saçmalık. Elini ver bana!"

Güldüm. "Hadi uyuyun, Majesteleri," diyerek omuzlarından bastırdığımda başı yastığa değdi ve gözleri bir kez daha kapandı. Direnemiyordu.

Odama dönmeden önce son bir kez yatağa göz attım. "Leandros'u reddetmemin nedeni seninle bir anlaşmamız olması değildi. Ona hayır dememin tek nedeni, senden uzaklaşmak istememdi."

Nasıl olsa uykuda olduğu için beni duyamayacaktı. Kapıyı kapatıp yatmaya hazırlandım.

Ertesi sabah Kallias kahvaltı için duvardan odama geçti. "Eh, cevap ortada," dedi. Elini alnına bastırıyordu, hâlâ üzerini değiştirmemişti.

"Soru ne peki?"

"Senin yanında hâlâ gölgelerimi canlandırabiliyorum."

"Kuşkun mu vardı?" diye sorarken, kaslarını ortaya çıkaran incecik gömleğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Pek hatırlayamıyorum. Odama gitmeme yardım ettin. Belki üstüne atlamışımdır diye düşünüyordum."

Gülümsememi fincanımın ardına gizledim. "Atladın. Kendimi korumam gerekti."

"Tipik. Kral olduğumdan beri sarhoş olmamıştım. Haliyle de gördüğüm ilk kadının üstüne atlamışım."

"Haliyle."

"Kötü müydü? Ne dedim?"

"Eldivensiz elimi öpmeye çalıştın. Sarhoşken bile çok terbiyelisin Kallias," derken kahkahamı tutamadım.

"Annem beni terbiyeli yetiştirdi," dedi burnunu havaya dikerek.

"Seninle gurur duyacağından eminim."

Kallias'ın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Sonra üstüne başına baktı. "Giyinip kahvaltıda aristokratlara katılmalıyız."

"Niye ki? Bunu hiç yapmamıştık."

"Sana göstermek istediğim bir şey var. Öğle yemeğine kadar bekleyemeyeceğim. Bir süre önce emretmiştim, haberi yeni geldi."

"Ve bahsettiğin şey... büyük salonda mı?"

Ne emretmişti? Köşesine isminin baş harflerini işlettiği bir masa örtüsü mü?

"Evet. Başka soru yok. Göreceksin. Yarım saat sonra seni alırım."

Yine duvarda kayboldu.

"Belli ki leydilerin hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacı olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok!" diye bağırdım arkasından.

Korumalar yakın bir mesafeden bizi takip ediyordu ama onları umursamadım. Kallias'ın güvenliğini sağladıkları sürece sorun değildi.

Kral, bunun dışarıdan nasıl göründüğüne hiç aldırmadan koluma girmişti. Belki de katil ortalıktayken, kıyafetlerimiz üzerinden birbirimize dokunduğumuzun görülmesinin pek önemi yoktu.

Dahası Kallias bir şekilde banyo yapmak *ve* giyinmek için zaman bulmuştu. Saçları hâlâ biraz ıslaktı ama yine de gür görünüyordu. Acaba yüzünün ne kadar yakışıklı olduğunu bildiği için mi saçlarını geriye tarıyordu? Burnu mükemmeldi, parmağımı dolgun dudaklarında dolaştırmak istiyordum. Vücudunun en çirkin parçası sayılabilecek kulakları

bile ona yakışıyordu. Kulak memesini ısırdığımda nasıl inleyeceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Dalgın görünüyorsun," dedi. "Bilmediğim bir şey mi oldu?"

Yanaklarımın yandığını hissettiğimden başımı çevirip, "Hayır," dedim. Bir de kızarıyor muydum? En olmayacak anlarda bile yüzüm hiç kızarmamıştı... "İşte geldik."

Büyük salonun açık kapılarından sofranın gürültüsü bize kadar ulaşıyordu. Saraylılar anında sessizleşse de içeri girdiğimizde Kallias hiç durmadı. Belki de onunla kol kola yürümemiz şok etkisi yaratmıştı. Sonuçta ölümü göze almadan kimse krala dokunamazdı.

Sofradaki yüzlere ve oturma düzenine bakarak sürprizin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Duvarlarda ya da halılarda bir değişiklik yoktu. Masa da aynıydı. Sadece... Hayal mi görüyordum, yoksa masa biraz daha mı büyüktü?

Kralla birlikte rahat adımlar atıp, ağzı açık kalan saraylıların yanından geçerek her zamanki yerimize yöneldik. Kaçırmış olabileceğim bir şeyler olduğunu düşünürken beynimde tilkiler dolaşmaya devam ediyordu.

Sonra koltukları fark ettim.

Ben olduğum yerde kaskatı kesilmişken Kallias da durmak zorunda kaldı.

Masa *gerçekten* de daha büyüktü. Belli ki kral yenisini sipariş etmişti. Ve masanın başında... Kallias'ın oturduğu köşede iki sandalye vardı.

İki.

Kenar iki katı genişlediğinden artık masif meşenin başında yan yana oturabilecektik. Bu nazik bir jestten fazlasıydı.

Bu adeta bir ilandı. Bütün saraylılar, asıl meseleyi hemen anlamışlardı.

Ama *ben* anlayamıyordum.

"Niye?" diye sordum.

Kallias suskun saraylılara bakıp imalı bir şekilde öksürünce herkes sabah gevezeliğine devam etmeye başladı. Böylece bizi duyamayacaklardı.

"Seni dengim olarak gördüğümü söylemiştim. Bana defalarca yardım ettin. Son iki aydır sürekli yanımda oldun. Ve gitmeni istemiyorum Alessandra. Sana saygımı ve seni ne kadar takdir ettiğimi göstermek istiyorum."

"Ama bu... bütün saraylıların önünde yapılan... bir evlilik teklifinden farksız."

"Aslında bu konuyu daha sonra konuşmak istiyorum."

Başımı ona öyle bir çevirmiştim ki boynumun çıtırdadığını duydum.

"Yalnızken," diye açıkladı. Sonra da beni nazikçe sandalyelerimize yönlendirdi.

Başım dönse de bir şekilde yürümeyi başardım. Önce sevinç, ardından hayal kırıklığı sırasıyla beynimi ele geçiriyordu.

Evlilik teklif edecek.

Ama öylesine söylemişti. Romantik olduğu söylenemezdi. Romantik bir evlilikten bahsettiğini düşünmüyordum. Muhtemelen pratik bir ittifak kurmayı kastediyordu.

Ama bana güç verecek. Gücünü paylaşacak. Tıpkı masanın başını benimle paylaştığı gibi.

Yine de ona dokunamayacak, asla sahip olamayacaktım.

Hangisi daha önemli?

Cevabı biliyordum. Güç istiyordum.

Oysa... neden bu kadar mutsuzdum?

"Majesteleri, bu yeni masa muhteşem!" dedi sağımızda biri.

İrkilmiştim. Rhoda ne zaman oturmuştu? Onun sağındaki Hestia, Lord Paulos'la yan yana oturuyordu. Kallias'ın yakınındaki iki sandalye boştu ama benim tarafım doluydu.

Gölge Kral yeni sofra düzeni için tamamen gölgelere bürünmüştü. "Onayladığınıza sevindim," dedi arkadaşıma bakarak.

"Şaşırmış görünüyorsun Alessandra," diye ekledi Rhoda. "Bilmiyor muydun?"

"Haberim yoktu."

"Çok romantik bir jest," derken sesini hafifçe alçaltmıştı.

Kallias yine de onu duydu. "Böyle *düşünmenize* sevindim Leydi Nikolaides. Leydi Stathos henüz nasıl tepki vereceğini bilemiyor anlaşılan."

"Elbette çok hoşlandım!" dedim aceleyle. "Sadece beklenmedik bir sürpriz oldu."

Yakınımızdaki saraylılara duyurmak istercesine Kallias kendini savunuyormuş gibi, "Sürekli romantik jestler yapmıyor muyum?" diye sordu.

"Majesteleri haklı," dedi Hestia, Lord Paulos'la ilgilenmekten bir an için vazgeçerek. "Seni hediyelere boğuyor. O şahane takıları hepimiz gördük. Bu da farklı değil."

"Bu bir masa," dedim. "Kolye değil. Çok farklı. Ve beklenmedik."

Kallias bir kâşık dolusu lapayı dudaklarına götürdü.

"Sana sürpriz yapmaya devam etmeliyim, yoksa benden sıkılacaksın."

Rhoda güldü. "Hiç sanmıyorum Majesteleri," dedikten sonra kralı şöyle bir süzüp bana imalı bir bakış fırlattı.

On beş, diyordu gözleri. Sanki unutabilirmişim gibi.

Kallias nazikçe sırıtarak yemeğine devam etti.

Masada Rhouben'le Petros'un bir şeye gülüştüğünü gördüm. O kadar pervasız ve mutlu görünüyorlardı ki... Ama birinin eksikliği gözümden kaçmadı.

Zavallı Leandros.

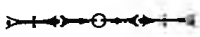

"Bugün toplantın yok mu?" diye sordum, kahvaltıdan sonra Kallias beni odama götürürken.

"Hayır. Bütün programımı boşalttım. Balon yaklaşıyor. Hazırlıklara yardım edebilirim diye düşünmüştüm. Hem sana bahsettiğim üzere, konuşmamız gereken bir şey var."

Genzimi temizledim. "Evet, ben... merakla konuşacağımız konuyu duymayı bekliyorum."

Eh, biraz fazla resmi konuşmuştum.

Tanrı aşkına! Adam evlilik teklif edecekti ve ben kaçmak istiyordum.

Oysa istediğim bu değil miydi? Saraya sırf bunun için gelmemiş miydim? O zaman niye konuşacaklarımızdan korkuyordum?

"Kütüphaneye gidelim mi?" diye sordu.

Bir şey söylemediğimi gördüğünde ilerledi ve peşimizdeki

korumalarla oraya yöneldik. Pencerenin yanından geçerken Kallias, "Güzel bir gün," dedi. "Fırtına çabuk geçti." Ardından küfretti. "Niye lanet olası havadan bahsediyorum ki?"

Yine bir şey demedim. Korumalar kütüphanenin kapısındaki yerlerini aldığında kapıyı kapatıp, "Oturmak ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Özür dilerim," dedi. "Aptallık ettim. Konuyu öyle açmak istememiştim."

"Evlilik teklifinden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Sana masa sürprizini de yapmamalıydım. Sipariş vermeden önce seninle konuşmalıydım. Sadece bu hoşuna gider diye düşünmüştüm."

Çizmelerime baktım. "Mesele sadece masa değil, öyle değil mi Kallias?"

"Hayır. Hayır, değil."

Bir an sessizlik çöktü. Gözlerimi odadaki kitapların sırtlarında gezdiriyor ve ona... onun yakışıklı yüzüne bakmaktan kaçınıyordum. Konuşma sırasında ona bakmaya dayanamayacaktım.

"Çok iyi anlaşıyoruz," dedi sonunda. "Kafan konsey üyelerimden daha iyi çalışıyor. Değerli görüşlerinle kendini defalarca kanıtladın. Özetle çok zekisin. Seninleyken çok keyif alıyorum. Tartışmalarımız bile keyifli. Kaçamaklarımızı seviyorum. Kılık değiştirmek, maceralara atılmak... yıllardır hiç bu kadar eğlenmemiştim. Son zamanlarda çok yalnızdım ama sen geldiğinden beri ben... mutluyum. Öte yandan konu sadece ben değilim. Bu evliliğin sana neler getirebileceğini

düşünmeye çalıştım. Balo ve parti davetlerini konuşmuştuk. Bütün davetlerde sana eşlik edeceğime söz veriyorum. Senin de bütün toplantılarıma katılmanı istiyorum..."

Aniden ona baktığımda bütün dikkatini bana verdiğini gördüm.

"Krallıkla ilgili kararlar alırken yanımda olmanı istiyorum," diye devam etti. "Bu uçsuz bucaksız dünyadaki son üç krallığı da fethetmeme yardım etmeni istiyorum. Dengim olmanı istiyorum, Alessandra. Kraliçem olmanı... Gücün olacak. Kendi korumaların olacak. Kararlar almadan önce onların üstüne konuşuruz. Ben konseyden, sen de ailenden kurtulursun. Elbette kraliyet hazinesi emrinde olacak. Kendi bütçen olacak."

Eşit güç. Krallığa hükmetmek... Hem de *onunla*?

Bu... onu öldürmem gerekmediği anlamına geliyordu. İstediğim her şeyi bana verdiğine göre, ondan kurtulmaya çalışmamın anlamı yoktu. O, dostum ve eşim olacaktı.

Ama...?

Yutkundum. "Kraliçen olmamı istiyorsun. Ama sadece kâğıt üstünde. Yanılıyor muyum?"

Kallias yüzümü sorgularken ne diyeceğini bilemedi. Sonunda, "Evet," dedi. "Evleneceğiz, böylece ilişkimiz resmileşecek. Ama sen kendi dairende, ben kendi dairemde kalacak şekilde yaşayacağız. Kimse evlilik hayatı yaşamadığımızı bilmek zorunda değil. İnsanlara neden dokunamayacağımı çok az insan biliyor. Çoğu, bizim nasıl bir ilişki yaşadığımızı bilemeyecek."

İşte bu... bu istediğim her şeydi. Kallias bana dünyayı teklif ediyordu.

Sadece bu teklife kendisi dahil değildi.

İyi de ben onu istemeye ne zaman başlamıştım?

Kapı sertçe tıklandığında Kallias gözlerini benden ayırmadan, "Şimdi olmaz!" diye bağırdı.

"Affedersiniz, Majesteleri..." Katip Epaphras'ın sesini tanımıştım. Kapının öteki tarafındaydı. "Baron Drivas saraya geldiğinde derhal haber verilmesini istemiştiniz. Korumalar kendisini zor tutuyor. Yanında bir de komiser var."

Hektor'un babası sarayda mıydı? Nefesimi tuttum.

Kallias bana döndü. "Baron seni oğullarından biriyle evlendirmek için yanında neden polis getirmiş ki? Bir anlaşma falan mı imzaladın?"

Yutkundum. "Hayır."

"Bu çok saçma," diye söylendi. "Epaphras, korumalar ikisini buraya getirsin. Bu işi bir an önce halledelim."

"Tabii efendim."

Yüreğim ağzımdaydı. "Bu gerekli mi?"

"Burada kalmana gerek yok. Baronun gözünü tek başıma korkutabilirim ama seni böylesine taciz etmesi çok saçma. Konudan bahsettiğin anda bu işi bitirmeliydim."

"Kalacağım," dedim inlercesine. Kaçış yoktu. Çıkış da yoktu. Bir an önce Kallias'a evlilik teklifini kabul ettiğini söylemeliydim ama bunun şu saniyeden sonra beni ne kadar koruyacağından emin değildim.

Çok geçmeden kapı açıldı ve korumalar yanlarındaki iki kişiyi içeri getirdi.

Hektor'un babası Faustus Galanis'i tanıyordum. Yanındaki kadın da şu bahsedilen komiser olmalıydı.

"Majesteleri," dedi Faustus. "Sonunda! Uzun zamandır sizinle..."

"Ben izin verene kadar konuşmayın," dedi Kallias, krallığın verdiği otoritesine dayanarak. Sonra kadına dönerek, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Komiser Damali Hallas, Majesteleri."

"Burada ne işiniz var?"

"Baron Drivas için, kaybolan en küçük oğlu Hektor'u arıyoruz."

Kallias başını kıpırdatmadı ama göz ucuyla bana bakıyordu. "Kaybolan derken?"

"Araştırmaya başladığımızda kayıp olduğunu düşünüyorduk Majesteleri ama artık onun öldürüldüğünü biliyoruz."

24. BÖLÜM

Yüreğim bir kez daha ağzımdaydı ama anında şaşkın bir ifade takınarak, "Hektor *öldü mü*?" diye sordum.

Hallas'ın alıcı gözle beni seyrettiğinin farkındaydım. Bir ipucu yakalamaya çalışıyordu.

Sert ifadeli bir kadındı. Büyükçe gözler, birbirine yakın gözler, köşeli bir çene... Abanoz rengi saçlarını düzgün bir topuz yapmıştı. "Öğrendiğime göre yıllar önce ölmüş," dedi. "Birkaç gün önce cesedi Undatia Ormanında bulundu. Anlaşılan bölgede heyelan olmuş. Onu bulan süvariler hemen haber verdiler."

"Bir saniye," diye araya girdi Kallias. "Hektor da kim?" Soruyu bana yöneltmişti. Neyi sorduğunu biliyordum.

Bu adam senin neyin oluyor?

"İlk aşkım," diye yanıtladım.

"Ve o oğlumun katili!" diyerek üzerime atıldı baron.

"Tek kelime daha edersen seni zindana atarım Drivas," dedi Kallias.

Korumalar anında etrafını sarmıştı.

"Majesteleri," dedi kadın. "İzninizle Leydi Stathos'a birkaç sorum olacak."

Kallias bana baktı. Tercihi bana *bırakıyordu.*

Tek kelime dahi etmeden bu ikisini geri gönderirsem nasıl görünürdüm? Hayır, masum görünmek zorundaydım. "Memnuniyetle."

Kadın öne çıktı. "Maktulle bir ilişkiniz olduğunu kabul ediyor musunuz?"

"Evet, yakındık ama aradan yıllar geçti. Hektor'a ne oldu?"

"Şu aşamada ondan geriye sadece kemikleri kalmış durumda."

Baron hıçkırdı ama bir şey söylemedi.

"Kimliğini parmağındaki aile yüzüğünden saptadık," diye devam ediyordu kadın. "Dün kalıntıları incelettim. Kaburgalardan birinde bulunan çentik, kesinlikle bıçak yarasına işaret ediyor. Öğrendiğime göre siz de sürekli bıçak taşıyormuşsunuz."

Alınmış gibi irkilerek geriledim. "Ciddi ciddi onu *benim* öldürdüğümü iddia etmiyorsunuz, değil mi? Hem yanımda bir bıçak taşıdığımı da *kim* söyledi?"

"Ablanız." Hallas cebinden çıkardığı bir not defterini karıştırdı. "Chrysantha Stathos."

"Evet, ablamın adını biliyorum," dedim hırçın bir ifadeyle.

Chrysantha... Ömür törpüm ablam. Niye bir çukura düşüp ölmemişti ki?

"Birçok insan bıçak taşır. Bu niye sizin için bu kadar önemli?"

"Bunun tek başına önemi yok ama cesetle birlikte ahşap bir sandığın kalıntıları da bulundu. Parçalardan birinde *AS* harfleri var. Bu sizin parafınız, öyle değil mi?" Hallas diğer soruları sorduğu gibi bunu da duygusuzca sormuştu. Bütün cevapları zaten bildiği için sanki duyacaklarını umursamıyordu.

Cesaretimi toplayıp Kallias'a göz attım. O da gözlerini bana dikmişti. Ne düşündüğünü kestiremiyordum. Belki de beni başka bir gözle görmeye başlamıştı.

Onlara inanamaz!

Bacaklarım boşaldığında hafifçe sendeledim. Kallias hemen koşup beni tuttu. "Eminim krallığımda *AS* parafını kullanan bir sürü insan vardır," dedi.

"Olabilir," dedi Hallas. "Ama hepsinin maktulle bir ilişkisi olduğundan kuşkuluyum. İlişkiyi kim bitirdi Leydi Stathos? Hektor'du değil mi? Kalbinizi kırdı, siz de onu bıçaklayarak intikam aldınız. Sonra bir sandığa kilitleyip ormana gömdünüz."

Tanrılar aşkına!

"Hayal ürünü bunlar," dedim tükürürcesine. "Ne Hektor'un benimle ilişkisini bitirdiğine ne de benim ona herhangi bir zarar verdiğime dair tek bir kanıtınız var."

"Belki henüz yok ancak bulacağım. Babanızın evindeki hizmetkârlarla konuştum. Dediklerine göre Hektor'un cesedini evden gizlice çıkaracak beceriye sahipmişsiniz. Geceleri sık sık evden gizlice kaçar, ertesi gün öğleden sonra dönermişsiniz. Maktulün kaburgasındaki çentikle karşılaş-

tırmak üzere bıçağınızı almak için kralın iznini rica ediyorum."

Kendime hâkim olmaya çalışarak Kallias'a baktım. Bu sefer seçim onundu.

Ne olur sakinliğimi masumiyetim olarak gör.

Henüz hiçbir şey kaybetmemiştim. Hektor son bir kez geri gelip hayatımı mahvedemezdi.

Kraliçe olmaya *çok yaklaşmıştım.*

"Komiser," dedi Kallias. Sakinliği ödümü koparıyordu. "Sizden ve barondan özür dilerim. Konuyu dikkatime sunduğunuz için teşekkürler. Leydi Stathos sarayımda yaşadığı için, soruşturmayı bu noktadan itibaren şahsen yürüteceğim."

Baron daha söyleyecek çok şeyi varmış gibi bakıyordu ama kralın tersine gitmek istemediği için korumaların kendisini komiserle birlikte uzaklaştırmasına ses çıkarmadı. Epaphras da arkalarından çıkıp kapıyı kapattığında en yakındaki koltuğa çöktüm.

Bekliyordum.

Bekledim. Bekledim.

Kallias her an patlayabilir, beni idam etmek üzere uygun bir zamana kadar zindana attırabilirdi. O...

Öylesine bir kahkaha patlattı ki az daha koltuktan düşecektim. Elleri dizinde sarsıla sarsıla gülüyordu.

Bu da neydi şimdi?

Sonunda kralın kafayı üşütmesine mi neden olmuştum?

Biraz sonra zar zor doğrulup bana baktı ama ciddiyetini koruyamayınca yüzü yine çarpılıp tekrar kahkahalara boğuldu.

Bütün vücudumun gerildiğini, yüzümün yandığını hissedebiliyordum. Öfke bütün kaslarımda toplanmaya başlamıştı.

"Senin neyin var?" diye bağırdım, kahkahalarını bastırmak için. Orrin'in aşk mektubunu okurken bile bu kadar gülmemişti.

Anlayamadığım bir şeyler söyledi, ardından gözlerini silip tekrar denedi. "Onu sen öldürdün!" dedikten sonra yine başını arkaya atıp kahkaha atmaya devam etti.

Neden bilmiyordum ama başımın belada olmadığını anlamıştım. Kral bu kadar eğlenirken başım nasıl belada olabilirdi ki?

İnkar edebilir, kendimi savunabilirdim ama Kallias aptal değildi. Polisin elinde beni mahkûm edecek kanıtlar olmasa bile gerçeği biliyordu.

"Yine öldürmemek için kendimi zor tutuyorum," dedim gözlerimden ateş saçarak.

Kallias sırtını kitaplığa dayayıp nefeslenmeye çalıştı. Yatıştıktan sonra da uzun adımlarla yanıma gelip eldivenli eliyle yanağıma dokundu. "Benim küçük haylazım. Ele avuca sığmıyorsun, değil mi? Ah, lütfen benimle evleneceğini söyle Alessandra!"

Kafa karışıklığıyla yutkundum. "Beni astırmayacak mısın?"

"Astırmak mı?" derken eli yanına düştü. "Adam sana çok yanlış bir şey yapmış Alessandra. Aslını istersen beni onun peşine düşüp öldürmekten kurtarmışsın."

"Ama..."

"Seni bağışlıyorum," dedi kararlı bir ifadeyle.

Şaşkınlıkla baktım. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Dostum için her şeyi yaparım."

Kallias'ın ağzından çıkan bu kelimeden bu kadar nefret edeceğimi hiç bilmezdim.

"Benimle evlenecek misin?" diye tekrarladı, sohbetimiz yarıda kalmış gibi.

"Reddedersem ne olacak?"

"Endişelendiğin buysa, seni yine bağışlayacağım. Şantaj yaparak seni evliliğe zorlayamam! Sarayda istediğin kadar kalabilir ya da gidebilirsin." Suratı biraz asılır gibi oldu. "Ama... gidersen çok üzülürüm."

Biraz düşündüm ama Kallias sessizliğe katlanamıyordu. "Sana ihtiyacım var Alessandra. Bana birlikte olacağımızı söyle."

Bana ihtiyacı var. Ama beni istemiyor. Bana güç veriyor. İstediğim her şeyi veriyor. Neden karar vermekte bu kadar zorlanıyorum?

Sonunda, "Halkın önünde resmi bir evlilik teklifi istiyorum," diyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ayrıca Hektor Galanis konusunda bir daha bana gülmeyeceksin. Aslında bir daha onun adını bile duymak istemiyorum."

Kallias eldivenli elimi tutup öptü. "Söz. Şimdi balo organizasyonunda ne aşamada olduğunu konuşalım. Sence resmi evlilik teklifi için bu mükemmel bir fırsat olmaz mı?"

Kralla evleniyordum.

Geçmiş suçlarım affedilmişti.

Ailemden sonsuza kadar kurtulacak, saraya girmelerini yasaklayacaktım!

Ama ortada bir katil vardı. Biri Kallias'ı ve geleceğimi benden çalmak istiyordu.

Buna izin veremem.

Kallias'la başından beri yanlış meselelerle canımızı sıktığımızı fark etmiştim. Sokaklardaki resmi geçit endişelenmemize neden olmuştu ama balo çok daha yakındı ve en az resmi geçit kadar halka açık olacaktı.

Katilin baloda saldırıya geçeceğinden emindim.

Birkaç hafta sonra odamda balo kıyafetim üzerinde çalışırken Kallias'a endişelerimi aktardım.

"Bunu ben de düşündüm," dedi. "Koruma sayısını iki katına çıkaracağız. Balo salonuna girmeden önce herkesin üstü aranacak."

"Katilin gölgelerini devre dışı bırakmak için sana ne kadar yaklaşması gerekiyor?"

Omuz silkti.

"Bunu hiç test etmedin mi?"

"Tabii ki denedim. Sadece seni endişelendirmek istemiyorum."

Ateş saçan gözlerimi görünce ekledi. "Elli metre."

"O kadarcık mı?"

Yetenekli bir nişancı için çocuk oyuncağıydı.

"Güvende olacağım Alessandra. Güvende *olacağız*. Her şey yolunda gidecek."

"Konsey üyelerin baloya gelmese daha iyi hissederdim."

"Ben de öyle ama davetiyeleri geri çekemeyiz. Şimdi bu konuyu kafana takmayı bırak ve bana elbiseni göster."

"Hayır," dedim. "Üzerimde görmeni tercih ederim."

"Çok fazla kumaş var," dedi üzülmüş gibi.

"Of, kes sesini."

25. BÖLÜM

Balo salonunun girişine yerleştirilen saksı gülleri ikram masasına kadar bir labirent gibi ilerliyor, sonunda ise dans için ayrılmış olan büyük alana açılıyordu. Merhum kraliçeyi onurlandırmak için orkestradaki erkekler yakalarına, kadınlar da saçlarına birer siyah gül takmıştı.

Salondaki sütunlara, yukarıya tırmanan sarmâşık resimleri yaptırmıştım. Yere çimleri aratmayacak yeşil kilimler serilmiş, her yere yumuşacık kokularıyla gül yaprakları serpilmişti. Upuzun merdivenlerin ve birçok uşağın çabası sayesinde tavandan gül buketleri sarkıtmayı başarmıştık. Arada sırada düşen taç yaprakları adeta bir gül yağmurunu andırıyordu. Duvarlara döşettiğim halılarla salon tıpkı bir bahçe gibi görünüyordu.

Elektrikli avizeler ışıl ışıldı. Her yerin aydınlık olmasını

istemiştim. Işık sadece bahçeye düşen öğle güneşini andırmakla kalmıyor, aynı zamanda pusuya yatılabilecek gizli gölgeleri de imkânsız kılıyordu.

Bu akşam kimse kralımı öldüremeyecekti.

Balonun resmi olarak başlamasına henüz on dakika olmasına rağmen davetliler çoktan içeri doluşmuştu. Merdiven sahanlığında beklerken her şeyi görebiliyordum. Bu baloyu ben düzenlemiştim, o yüzden salona girişim elbette muhteşem olmalıydı. Bu sebeple de doğru zamanı beklerken oyalanıyordum.

Aslında Kallias'ın gelmesini bekliyordum. Beni yeni elbisemle gördüğünde yüzünde oluşacak ifadeyi kaçırmak istemezdim.

Yine kendimi aşmıştım.

Uçuk sarı renkli bir elbiseydi. Her santiminde kumaş yukarı doğru katlandığı için bir gülün taç yapraklarını andırıyordu. Eteklerimi, kraliçenin bahçesinde gördüğüm güller gibi parlak turuncuya boyamıştım. Normalde turuncudan pek hoşlanmazdım ama kraliçenin güllerinden esinlenen elbisem oldukça görkemli görünüyordu. İpek katmanların altına bir halka etek giymiştim ama üstüm dar ve kolsuzdu. Sarı eldivenlerimin parmak uçlarını da aynı şekilde turuncu renge bulamıştım.

Tokayla bir yana topladığım saçlarım sol omzuma dökülüyor, boynumun sağ tarafını ortaya çıkarıyordu. Mükemmel lülelerim uçuk renkli kumaşın üzerinde simsiyah bir tezat oluşturuyordu.

Kallias sonunda gelmişti ama adını anons ettirmeden,

sessizce içeri girerek doğrudan platformdaki tahtına yürüdü. Elbisemi yaparken kumaşın rengini gördüğü için o da sarı bir yelek giymişti. O kadar açık renkliydi ki görenler beyaz sanabilirdi. Ve bu renk, bronz tenini iyice belirginleştiriyordu.

O yerine oturduğu anda uşağa beni anons etmesini emrettim.

"Ev sahibimiz ve Masis Kontunun ikinci kızı, Leydi Alessandra Stathos."

Eteklerimi iki elimle tutup merdivenlerden inerken yüzüme zarif bir gülümseme kondurmuştum.

Bütün gözler bana döndü.

Uğultuyu başlatanın sadece muhteşem elbisem olmadığını biliyordum.

Ben kralın gönlünü çelen kızdım.

Ben konseye strateji önerisinde bulunan kızdım.

Ben kralı saldırıdan kurtaran kızdım.

İtibarımı itinayla inşa etmiştim.

Ve bu akşam Kallias bana evlenme teklif ederek herkesi şok edecekti.

Dikkatli adımlarla basamakları inerken beni izliyordu. Elbisem kolayca yürüyebileceğim kadar genişti ama yerleri süpüren eteklerim ve topuklu çizmelerim kolayca tökezlememe neden olabilirdi.

Yine de gözümü ondan ayırmıyordum.

Gözlerindeki ateş sayesinde Kallias'ın beni ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Aramızdaki elektriklenme su götürmezdi. Sadece, onu saldırıdan korumamız gerekiyordu. İyi bir anlaşma yapmıştık. İkimiz de bu akşam istediğimi-

zi elde edecektik. O krallığını yönetmesine ve konseyini dengelemesine yardım edecek bir kraliçeye sahip olacaktı. Yanında güvenebileceği biri... güvenebileceği tek kişi olacaktı.

Buna karşılık ben de güce kavuşacaktım. Kallias yirmi bir yaşına bastığı anda edineceğim krallığı yönetme gücü...

Sadece on yedi ay kalmıştı.

Son basamağı indiğimde Kallias bana doğru gelmedi. Aksine başını çevirip yakınındaki konsey üyeleriyle olan sohbetine devam etti.

Hayal kırıklığı ve sıkıntı içimde savaşıyordu ama yüzümdeki zarif gülümsemeyi korudum.

Davetlilerle konuşmayı düşünüyordum ki yürümeye başladığımda onlar... çil yavruları gibi kaçıştı.

Nasıl yani?

Bunu hayal etmiş olabilir miydim? Kontrol etmek için ikram masasına yöneldiğimde etekler dalgalanarak önümden çekiliyor, erkekler benden kaçmak için sohbetlerini yarıda bırakıyordu.

Herkesin nesi vardı böyle?

İkram masasına birkaç adım kala birinin bana yaklaştığını görünce rahatladım.

Ama ne yazık ki babamdı.

"Sana davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum," dedim, masadan kendime bir kadeh şampanya alırken.

"Unuttun herhalde," dedi babam. Kimsenin duyamayacağı kadar sokularak ekledi. "Seni kurtarmak için geldim Alessandra."

Duymamış gibi kadehimi yudumladım. Babamın beklediği tepkiyi vermeyecektim.

"Beni duydun mu Alessandra? Seni ve itibarını korumaya geldim."

Yine bir şey demedim.

"İşlediğin suçla ilgili dedikodular tıpkı bir orman yangını gibi yayılıyor, şu anda herkesin dilinde. Seni güçlü bir erkekle evlendirerek güvenliğini sağlamamız lazım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "İşlediğim suçla ilgili dedikodular?"

"Evet, Hektor Galanis cinayeti. Herkes bunu konuşuyor."

Demek herkes bu yüzden benden kaçıyordu. Herhalde katil olduğumu düşünüyorlardı.

Lanet olası Faustus! Kralın suçlarımı affettiğini duyduğu halde konuşmaktan vazgeçmemişti.

"Endişelenme canım," diye ekledi babam. "Yıldırım nikahı sayesinde bir nebze korunma altına girersin. Vikont Thoricus'la konuşuyordum..."

"Rhouben'in babası?"

"Demek oğlunu tanıyorsun? Harika. Kendisi kısa süre önce baronun kızıyla nişan attı. Mükemmel bir evlilik olacak."

Az daha ağzımdaki şampanyayı püskürtüyordum. "Yani benden daha düşük mevkideki biriyle evleneceğim, öyle mi?"

"Parası var Alessandra. Ayrıca parmaklıkların ardında olduğu için de artık sevgili arkadaşım Eliades'ten yardım alamayız."

Boş kadehimi, yanımızdan geçen bir uşağın tepsisine bıraktım. Ardından babama döndüm. "Chrysantha'ya dükler-

den daha azını layık görmüyorsun ama ben müstakbel bir vikontla evleneceğim, öyle mi?"

"İnsanlar senin hakkında konuşurken bir seçme şansın yok."

Bir kahkaha attığımda babam irkildi. "Beni asla dinlemiyorsun. Hiç dinlemedin ama tekrar anlatayım. Beni kurtarmana ihtiyacım yok. Yıldırım nikahına ihtiyacım yok. Kral benim yanımda ve bütün suçlarımı affetti. Kendince sonuçlara varmak yerine gelip sorsaydın bütün bunları bilirdin," dedikten sonra ekledim. "Kral bu akşam bana evlilik teklif edecek."

"Benim onayımı almadan mı?"

"Buna ihtiyacı yok. Kendisi kral ve dediğim gibi hazineden de benim için bir kuruş dahi alamayacaksın." Konuşmaya çalışsa da ona fırsat bırakmadım. "Hayır. Bu benim balom. Benim gecem. Mahvetmene izin veremem," dedikten sonra duvar dibindeki askerlere bakarak parmağımı oynattım.

Gelmemeleri gibi bir ihtimal vardı ama neyse ki geldiler. İki genç adam, omuzlarında tüfekleriyle uygun adım yaklaştığında içlerinden biri, "Evet leydim?" diye sordu.

"Lütfen konta dışarıya kadar eşlik edin. Kendisi davetli değil. Gönüllü olarak gitmezse, zor kullanabilirsiniz."

Babam küçük bir kahkaha attı. "Sen kendini ne zannediyorsun? Kraliçe mi?"

Ama iki asker aramıza girip, "Buyrun lordum," dediler.

Babam inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Sonra kısacık bir an için onun beni nihayet gerçekten gördüğünü hissettim. Hırsımı, zekâmı, başarımı görmüştü.

Askerlerin emirlerimi yerine getirmesi, haftalardır insanlara anlatmaya çalıştıklarımın kanıtıydı.

Uğruna yola çıktığım amacıma ulaşmıştım.

Dahası babam başlık parasını alamayacağına dair söylediklerimin doğru olabileceğini anlamıştı. Askerler kollarına girip onu salondan çıkarırkenki paniği yüzünden kolaylıkla okunabiliyordu.

Müzik ve sohbet kesilmemişti ama herkes dönmüş bizi seyrediyordu.

Ve bir anda ortam değişmişti. Artık kimse benden kaçmıyordu çünkü kendilerini salondan attırabileceğimi ve askerlerin emirlerimi yerine getirdiğini görmüşlerdi.

İkram masasına gelip yiyecek ve içecek alan en az on kişi beni selamladı.

"Şahane bir parti. Şu gül goncası gibi görünenler çikolata mı?" Rhouben bir çikolata alıp ağzına attı. Yuttuktan sonra da ekledi. "Seni şu anda öpebilirim."

"Herkesin içinde öpmesen iyi edersin," dedim.

"Cidden Alessandra. Teşekkür ederim. Yani bunu daha önce de söyledim ama tekrar söylemek istiyorum. Beni Melita'dan kurtardın. Kendisi saraydan ayrıldı. Ayrılığımız, Eliades tarafından reddedilmesi ve sonra da Eliades'in zindana atılması yüzünden çıldırmış durumda. Ve ben bir kez daha özgür bir adamım."

Az önce onu benimle evlenmekten de kurtardığımı bilmiyordu. "Bekârlık hayatı nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Bu gece salondaki bütün güzel hanımlarla dans ederek kutlama yapacağım. Buna sen de dahilsin. Benimle dans edersin, değil mi?"

"Elbette."

Elimi öptükten sonra Petros'la Leandros'un gülüştüğü köşeye doğru yöneldi.

Leandros'u görmek güzeldi. Gelmeyeceğinden korkmuştum.

Onu düşündüğümü hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Göz göze geldiğimizde de hafifçe gülümsedi. Ona kocaman gülümseyerek karşılık verdim.

Kallias'ı ilk gördüğüm zamanla aynı şekilde simsiyah giyinmişti, yalnızca Leandros yakasına ayrıca siyaha boyanmış bir gül takmıştı. Yeleğinin üstünde neredeyse kaybolan çiçeği az kalsın göremeyecektim. Bu haliyle onu kendime daha yakın hissediyordum. Kallias onunla bir yıldır konuşmamıştı, yine de Leandros baloya gelirken kralın annesinin en sevdiği çiçeği takmıştı. Bunun dışında, koyu kıyafetleri altın rengi tonunu daha açık renkli gösteriyor, açık kahverengi saçlarındaki koyulukları belirginleştiriyordu.

Ne giyerse giysin... Leandros hep yakışıklı, hep ince düşünceliydi.

Bir kızı gerçekten mutlu edebilirdi.

Gözlerimi zorla ondan alıp kalabalığı süzdüm. Herkesin buraya uygun kıyafetlerle gelmiş olması memnuniyet vericiydi. Bir grup leydi lale biçimindeki kıyafetleriyle gelmişlerdi; yakaları başlarının etrafında yükselerek yüzlerini çevreliyordu.

Leydilerden biri tahminimce nergis olmaya çalışmıştı ama altın renkli şapkasıyla daha çok... altın renginde bir kurbağaya benziyordu.

Temadan eksik kalmamak için yakalarına taktıkları çiçekler dışında, erkeklerin sıkıcı kıyafetler seçeceğini zaten biliyordum.

Hestia'yla Rhoda'yı görünce yanlarına koştum. Rhoda adına yakışır bir şekilde* giyinmişti. Elbisesinin eteği mor ve pembe renkli orman gülleri gibi süslenmişti. Sade ama son derece şıktı.

Hestia uçuk pembe elbisesiyle oldukça göz alıcıydı. O da gül olmayı seçmişti ama bütün elbiseyi bir gül gibi tasarlamak yerine eteğini dikenli sarmâşık ve gonca gül desenleriyle donatmıştı.

"İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz," dedim.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Hestia. "Şalımı fark ettin mi?"

Omuzlarındaki pembe ipek şalı inceledim. "Ah, kendin diktin, değil mi?"

Kenarlarını dikmek son derece basit bir işti ama acemi terzi olarak Hestia'nın ne kadar kötü iş çıkardığını biliyordum. Kızcağız doğru dürüst bir dikiş bile atamazdı. Ucundan bir ipin sarktığı şal kusursuz görünmese de dikişler neredeyse mükemmeldi. "İnanılmaz," diye gülümsedim.

"İyi bir öğretmenim var," dedi.

"Dekorasyon, tarif ettiğinden de güzel görünüyor," diye araya girdi Rhoda. "Ve elbisenle herkesi mahcup ediyorsun. Komik görünmeden bir çiçeğe dönüşmeyi nasıl başardın?"

"Çok uğraştım," dedim kabul edercesine. Kallias'la olmadığım zamanlarda hep dikişle uğraşıyordum. Sonra ona

* İngilizce *Rhodadendron*: Orman gülü.

bakarken bir şey fark ettim. "Burada bir eksiklik var. Ah, sana Galen'i getir demiştim! O nerede?"

Rhoda siyah lülesini omzunun üstünden geriye savururken çaktırmadan ilerideki duvarın dibini işaret etti.

Onu görebilmem için üç kere bütün duvarı taramam gerekti. Basit renkli bir keten elbise giymiş, bir hizmetkâr görmeyi bekliyordum. Mor ve pembeyle donatılmış brokar kıyafetiyle göz alan bir genç adam görmeye hiç hazırlıklı değildim. Saçlarını geriye taramıştı. İyi görünümüne rağmen fena halde durumundan rahatsız olmalıydı ki sürekli ellerini oynatıyor, her an dışarı atılacakmış gibi askerlere huzursuz bakışlar fırlatıyordu.

"Orada ne işi var?" diye sordum.

Rhoda iç çekti. "Şey... beni bekliyor."

"Ama onu kavalyen olarak getirmedin mi?"

"Söyledim ama sanırım beni yanlış anladı. Elbiseyi, bu akşam buraya uygun giyinmezse bana *hizmet* edemeyeceğini düşünerek kabul etti."

"Ah Rhoda, bu işi açıklığa kavuşturmalısın."

"Ben de aynısını söyledim," dedi Hestia.

"Denedim," diye açıkladı Rhoda. "Yanımda olmasını, benimle birlikte yürümesini söyledim ama bir şeye ihtiyacım olduğunda beni salonun kıyısından görebileceğini söylerken oldukça ısrarcıydı."

Başımı iki yana salladım. "Çocuğa karşı soğuk davranıyorsun. Bazen erkeklerin bir parça yardıma ihtiyacı olur. Uşaklıkla ilgisi olmayan bir şey yap."

"Ne gibi?"

"Onu dansa kaldır."

Kız gözlerini yere indirip parmaklarıyla oynadı.

"Sorun ne?" diye sordu Hestia.

"Ya reddederse?" dedi Rhoda. "Ya kasten anlamıyormuş gibi görünerek benimle ilgilenmediğini anlatmaya çalışıyorsa? Ya onu rahatsız ediyorsam? Daha da kötüsü, çalışanım olduğu için ona bunu istediğimi söylediğimde görevini yerine getirmek *zorunda* olduğunu hissederse?"

"Ah Rhoda," dedi Hestia. "Bütün bu özgüvensizliklerin ve korkuların var ya? İşte bunlar hep sevgiden kaynaklanıyor. Ama o sınırı aştığında her şeyin ne kadar harika olduğunu göreceksin! Galen elbette seninle ilgileniyor. *Yıllardır* yanında. Hiçbir uşak patronunun dostu ya da sırdaşı olmaz, oysa Galen senin hem dostun hem de sırdaşın. Seni seviyor. Bunu herkes görüyor. Hadi şimdi git ve kavalyeni dansa kaldır."

Rhoda genç adama doğru yönelmeden önce sinirlerini yatıştırdı.

En sonunda Hestia'ya döndüm. "Bilgece bir nasihatti."

"Ben de yeni öğrendim."

Bir an duraksadım. "Şey... korkunun üstesinden nasıl geldin? Sonrasından korkmadın mı? Kalbinin kırılmasından?"

Cevap vermeden önce sorum üzerine düşündü. "Bence birini gerçekten seviyorsan, ona sahip olup kaybetme riskini göze almakla, ona hiç sahip olamamanın çok daha büyük bir acı olduğunu anlıyorsun. Onun bu riski göze almana değeceğini fark ediyorsun. Çünkü ömrü ne kadar kısa olursa olsun bu yaptığın, yaşayacağın mutluluğa değer."

Galen'in yanına giden Rhoda'yı izliyorduk. Kız bir şey

dediğinde, genç adam onu başıyla onayladı. Sonra bir şey daha dediğinde, Galen merakla onun gözlerine baktı. Ardından Rhoda başını geriye atıp onu kolundan tuttuğu gibi dans pistine çekiştirdi.

Başta onları seyretmek tuhaftı. Galen dans bilmediği için ona Rhoda öncülük ediyordu. Ama çok geçmeden delikanlı onu kendine çekerek ritmi yakaladı. Gözlerini karşısındaki büyüleyici kadından ayırmıyor, ona sanki dünyayı ele geçirmiş bir erkek gibi bakıyordu.

"Sence de değmez mi?" dedi Hestia.

"Senin Lord Paulos bu akşam nerede?" diye konuyu değiştirdim.

"Ah, biraz geç kalacağını söyledi. İlgilenmesi gereken bir iş varmış."

"Erkekler sürekli işleriyle meşgul."

"Ama kral değil. Tahtında öylece oturuyor? Neden yanına gitmedin?"

"O yanıma gelmedi."

"Senin bu balodaki ev sahibi olduğunu biliyor. Muhtemelen sana engel olmak istemiyordur."

"Parti başından sonuna planlandı. Şu anda sadece buranın keyfini çıkarıyorum. Yanıma gelmeliydi ama bana bakmıyor bile."

Hestia dudaklarını büzdü. "Bazen kafalarından ne tür saçmalıklar geçtiğini öğrenebilmeyi çok istiyorum."

"Aynen."

26. BÖLÜM

Hestia biraz sonra Lord Paulos gelince yanımdan ayrıldı. Aslında kalıp benimle sohbet etmeyi teklif etmişti ama onu gitmesi için ikna ettim.

Kavalyem beni görmezden geliyor diye, onun da kavalyesini görmezden gelmesi gerekmiyordu.

"Bu akşam çok güzelsiniz Leydi Stathos," dedi arkamdan biri.

Leydi Zervas, balonun temasına uyma zahmetine girmemişti. Zaten bu zahmete girseydi sanırım bu tuhaf olurdu. Bu dünyada kralın gönlünü kazanmak için rekabet eden ve yarışı kaybeden bir kadın kadar, merhum kraliçeye karşı kötü duygular besleyen başka biri daha olabileceğinden kuşkuluydum.

"Kostüm giymemişsiniz," dedim, üzerinde hiçbir süsleme olmayan zümrüt yeşili, sade elbisesini süzerken.

"Yeşil giymem yetmez mi? Yeşil renkten daha çok *bahçe* gibi görünen bir şey olabilir mi?"

Ona verecek cevap bulamıyordum.

"Davetiyenizi aldığımda şaşırdım," diye ekledi. "Son sohbetimizden pek hoşlanmadığınızı düşünmüştüm."

"Hoşlanmadım ama huysuz kız kuruları için bir balodan daha güzel bir fırsat olabilir mi?"

Esprime gülmesini hiç beklememiştim. "Sizden hoşlanıyorum," dedi. "Bence iyi bir kraliçe olacaksınız. Son konuşmamızda niyetim kendinizi nasıl koruyabileceğiniz konusundaki seçenekleri sizinle paylaşmaktı."

"Bunun için artık çok geç," derken daha çok kendimle konuşuyordum.

Sözlerimi harfiyen anlamış gibi başını salladıktan sonra uzaklaştı.

Balo tüm hızıyla devam ediyordu. Arkadaşlarım çok mutluydu. Hestia ve Lord Paulos dans ediyordu. Rhode ve Galen bir köşede el ele tutuşmuş halde sohbet ediyordu. Birkaç kişi kınarcasına onlara baksa da bu Rhoda'nın hiç umurunda değildi. Zaten arkadaşımın mutluluğuna karışacak biri olursa ona söyleyecek bir çift sözüm olurdu.

Petros yeni bir lordla dans ediyordu; ikisi bu balonun en zarif dansçılarıydı. Bu arada Rhouben de kadehinin üzerinden bir leydiyi süzüyordu. Leandros bile dans etmek için lavanta renginde bir elbisesi olan, güzel bir kız bulmuştu.

Salonun dört bir yanında korumalar sessizce bekliyordu. Girişte herkesin üzeri aranmıştı.

Ve Kallias... hâlâ tahtında oturmuş beni seyrediyordu. Kalabalığa karışmıyordu ama orada olduğunu hissettiriyordu. Yaşaması gereken hayat buydu.

İç çekerek arkamı döndüm. Galiba benim hayatım da böyle bir şey olacaktı. Alışsam iyi olurdu. Ama tüm bunlar balomun keyfini çatamayacağım anlamına gelmezdi. Rhouben hâlâ gözüne koyduğu leydiyi dansa kaldırmak için cesaretini toplayamamıştı, o yüzden iki şarkı arasında hızla ona doğru yöneldim.

Ama tam o sırada biri nazikçe omzuma dokununca döndüm.

"Benimle dans et."

Cevap vermeme fırsat kalmadan Kallias beni etraftaki bütün gözlerin önünde kollarına aldı. Şarkı başlar başlamaz kemanların narin inlemesi eşliğinde dansa başladık. Hâlâ gücünün doruğunda olduğunu göstermek istercesine yüzünde gölgeler oynaşıyordu ama kolları dansımız için gölgelerden arınmıştı. Beni döndürüyor, havaya kaldırıyor, kendine çekiyordu. Ritme uyarken eldivenli elleriyle sırtımı ve kollarımı okşuyordu.

Bir anda alev almış gibi hissetmeye hazır değildim. Eldiveninin dokunduğu her yer adeta yanıyordu. Ayaklarımı hissedemiyordum, hatta bir kez tökezlemiştim... Bedenlerimizin birbirine değdiği her yerin farkındaydım.

Kahrolasıca...

"Ne yapıyorsun?" diyebildim sonunda. "Bütün gece beni

görmezden geldikten sonra benimle dans etmeye hakkın yok!"

Kulağıma sokuldu. "O kadar güzelsin ki yüreğimi yakıyorsun."

"Bu nasıl bir cevap?"

"Aptalca bir şey yapmamak için senden uzak durdum. Bak, işte şimdi aptalca bir şey yapacağım." Beni kendine iyice çektiğinde bedenlerimiz adeta birbirine yapıştı.

Artık müziği duyamıyordum. Tek hissedebildiğim Kallias'ın deli gibi atan kalbi ve saçlarıma karışan sıcak nefesleriydi.

Cesaretimi toplayıp gözlerine baktığımda her şeyi yanlış yaptığımızı fark ettim.

Yanıyordum. Bütün bedenim alev alevdi. Onun iştahlı, ateşli ve *arzu dolu* bakışları da bir yıldır kimseye dokunmamış bir adamın bakışlarıydı.

Kendisi söylemişti. Kimse en büyük aşkının haricindeki bir şey için gölgelerinin gücünden vazgeçmezdi.

Gerçi beni sevmesi gibi bir *derdim* de yoktu.

Tanışalı iki ay olmuştu.

Ve onu öldürmek istiyordum.

Şimdi farklıydı. Çok daha fazlasını istiyordum. Aynı zamanda daha fazlasına sahip olmaktan korkuyor, bana dokunamamasına, kalbimi kıramamasına seviniyordum çünkü asla birlikte olamayacaktık.

Orkestra sustuğunda Kallias elimi bırakmadan, "Benimle gel," dedi.

Ardından beni tahtının durduğu platforma götürdü.

Olamaz!

Platformda artık iki taht vardı. İkincisi ne zaman gelmişti?

Tanrılar aşkına! İşte oluyordu.

Kallias'ın bir işaretiyle orkestra yeni başladığı parçayı yarıda kesti.

Davetliler susmuş, dikkatle kralı izliyordu.

Kallias beni ikinci tahta oturttu, ardından dizlerinin üzerine çöküp bana bir yüzük uzattı.

Işıkta göz alıyordu. Neye benzediğini bilmiyordum çünkü gözümü Kallias'tan ayırmıyordum. Salon küçük nidalarla dolmuştu.

"Alessandra," dedi kral, sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Beni yeniden mutlu ettin. Bana umut verdin, sırdaşım ve en yakın dostum... sevebileceğim o kadın oldun."

Sevmek.

Sevebilmek.

Severse...

Ki sevmeyecekti.

Sonra herkesin duyabileceği şekilde sesini yükseltti. "Leydi Alessandra Stathos, kraliçem olur musunuz? Hayatımı dengim olarak paylaşır mısınız? Naxos ve fethedilen diğer krallıkların koruyucusu ve hükümdarı olur musunuz? Benimle evlenir misiniz?"

"Evet."

Kalabalığın tezahüratları kulak zarını zorlayan cinstendi. İçim ısınıyordu. İlgi muhteşemdi. Dünyanın en güçlü adamından evlilik teklifi almıştım. En büyük amacıma ulaşmıştım.

O benimdi.

Ama hemen ardından bütün korkularım yüreğime çullandı çünkü birilerinin kralımı öldürmek istediğini hatırlamıştım. Haini *şimdi* yakalasak bile Kallias hayatı boyunca hedef olacaktı. Her saniye onun benden alınabileceği korkusuyla yaşayacaktım.

Düşüncelerimden habersiz olan Kallias, üzerinde gül şeklinde siyah bir elmasın olduğu gümüş yüzüğü parmağıma geçirdi.

"Mutluluklar!" diye bağırdı Lord Vasco yakınlarda bir yerden. Onun da bu anın bir parçası olmasından nefret ediyordum.

Çok geçmeden coşku dolu kalabalık kadehlerini havaya kaldırmıştı ama bütün bu süre boyunca korkum yüreğime iyice siniyordu. Salonda bir sürü insan vardı. Saldırgan içeri kolayca girebilirdi.

Kallias güvende, diye hatırlattım kendime. Salona silahla girilmesine engel olmuş, bazılarını gücendirme pahasına bile olsa bütün davetlilerin üzeri aranmıştı. Kimse korumaları aşıp platforma çıkamazdı. Konsey üyeleri aşağıdaydı.

Garsonlar kadehleri ağzına kadar doldurmak üzere salonda koşuştururken Kallias kadehine koyu kırmızı bir içki döken kadına teşekkür etti.

"Kralın ve müstakbel kraliçemizin şerefine!" dedi Lord İkaros Vasco.

Kalabalık sözleri içtenlikle tekrarladı.

İşte o zaman, karanlığın arasında ikram masasındaki kirli tabakları taşıyan kızı gördüm. Centilmenler kulübündeki küçük kızdı. Kallias'a birinin dokunduğu o yerde çalışıyordu. Aynı anda dehşetle kralın başındaki gölgelerin tamamen

kaybolduğunu fark ettim. Ya farkında değildi ya da kendisi gölgelerini kullanmamaya karar vermişti.

"Kallias, hayır!" diye bağırarak dudaklarına götürdüğü kadehe vurdum.

Ama çok geç kalmıştım. Kallias çoktan yudumlamıştı.

Anında yere devrilip kasılmaya başladı. Ağzından köpükler saçılıyordu. Gözleri kapandığında çığlıklar bütün salonu inletirken konsey üyeleri platforma çıkmaya çalışıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Herkes geri dursun."

Korumalar hemen platformla kalabalığın arasına duvar ördü.

Düşünmeye çalışıyordum. Kimsenin ona dokunmasına izin veremezdim.

Henüz katilin kim olduğunu bilmiyorduk ve...

Aslında biliyorduk.

Kadeh kaldırmayı öneren ve herkese şarap ikram edilmesini sağlayan Vasco'dan başkası değildi. Konsey üyelerinden birinin bu hainliğin içinde olduğunu biliyorduk.

Ne yapacağımı bilemez haldeydim.

O küçük kızı salondan uzaklaştırmam gerekiyordu ama kralın yanından ayrılmak istemiyordum.

O sırada Leandros, Petros ve Rhouben'in korumaları geçmeye çalıştığını gördüm.

"Bırakın gelsinler," diye emrettim.

Korumalar sadece üçünün geçebileceği şekilde yol verdi.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Leandros hemen. "Doktor lazım."

"Kimsenin dokunmasına izin vermeyin!" diye bağırdım. "Kimse dokunmasın. Yanından ayrılmayın!"

Platformdan atlayıp topuklu çizmelerimi çıkardım, ardından küçük kıza koştum. Yakaladığımda da onu kucağıma alıp çıkışa doğru yöneldim.

Elindeki kirli tabaklar yere düşmüştü, sanki hayatına tutunuyormuş gibi bana sarılmıştı. Onu da düşüreceğimden korkuyor, minik itirazlarda bulunuyordu ama oralı olmadım.

Sadece koşuyordum.

Araya ne kadar mesafe bırakmam gerekiyordu? Kallias ne demişti? Elli metre?

Mutfakta çalışmaktan yorulmuş çalışanların arasında mekik dokuyarak arka kapıdan çıktık. Sert çakıllar ayaklarımı parçalasa da durmadım.

Kızı Kallias'tan uzaklaştırmam gerekiyordu. Adımlarımı saymadan deli gibi koşuyordum. Nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama yorulana kadar durmayacaktım. Ne var ki çok geçmeden gücüm tükendi.

İyi bir sporcu olduğum söylenemezdi.

Ancak yere yığıldığımızda boynuma sarılan kızın hıçkırarak ağladığını fark ettim. "Orada olmak istemiyordum," dedi. "Gitmemi söylediler. Neden bilmiyorum ama bir terslik olduğunu biliyordum. Önce ona dokunmamı söylediler, sonra da... sonra da..." Gözyaşlarına boğulduğunda nefes almakta zorlanırken sözlerini anlamak mümkün değildi.

Hıçkırıklarını dinlemek istemiyordum. Bir an önce gidip Kallias'ın sağlığını kontrol etmeliydim. Öte yandan kızın gitmesine izin veremezdim. Bütün bunların arkasında kimin olduğunu ya biliyordu ya da kim olduğuna dair bir ipucu verebilirdi.

"*Kim*?" diye sordum. "Buraya gelmeni kim istedi? Ona dokunmanı kim söyledi?"

Konuşamıyordu. Balo salonunda onu kaptığım gibi dışarı sürüklediğim ve platformdaki adamın ölümle cebelleşmesinde kısmen bir rolü olduğunu bildiği için hâlâ şok içindeydi.

Onu sarsmak, dinlemesini sağlamak istiyordum ama bunun işe yaramayacağını biliyordum.

Aslında onun suçu değildi. Kendisinden yaşça büyük ve fazlasıyla güçlü birileri tarafından kullanılmıştı. Tek istediğim, bana bu işte Vasco'nun parmağı olduğunu söylemesiydi.

"Alessandra?"

Leandros arkamızdan gelmişti.

"Buradayız," derken nerede olduğumuzu anlamak için etrafımıza bakındım. Ahırların arasından akan küçük bir çayın yanındaydık. Onu gördüğümde, "O nasıl?" diye sordum.

"İyi ama seni görmek istiyor."

Kıza baktım. "Onu bırakamam."

"Ben yanında kalırım. Sen geri dönene kadar burada bekleriz."

Küçük kız gönülsüzce de olsa yeni gelen yabancıya teslim oldu.

"Korkma," dedim. "Leandros iyi bir adam."

Bunu söylediğim anda kız yüzünü delikanlının göğsüne gömüp hıçkırmaya başladı.

Hemen koştum. Bu sefer her adımımda ayağımın altındaki bana acı veren işkenceyi hissedebiliyordum. Rüyadaymış gibi mutfaktan balo salonuna geçtiğimde bir zamanlar sarı olan elbisemin etekleri çamur kahverengisine bulanmıştı.

Kallias ayaktaydı. Sırtını duvara dayamıştı. Gölgeleri görünürde yoktu ama bunun iyi bir şey olmasını dilemekten başka bir çarem yoktu.

Konsey üyeleri korumalara davetlileri uzaklaştırma emri vermeye çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Beni görünce tuttuğu gibi beni kendine çekti. "Ben iyiyim. Şu haline bak! Yaralandın mı? Nereye gittin?"

Olabildiğince az kelime kullanarak küçük kızı görünce onu salondan nasıl çıkardığımı anlatıp, kızın Leandros'un yanında olduğunu söyledim.

"İyi ki Leandros ve diğerleri buradaymış," derken iki yanında duran Petros ve Rhouben'i işaret ediyordu. "Konsey üyelerim yanıma gelmeye çalıştı. Vasco nezarete atıldı. Hazır hissettiğimde onunla konuşacağım. Babamın en iyi arkadaşı..."

Bunun ne anlama geldiğini unutmuştum. Mesele sadece onu öldürmeye çalışan birini yakalamak değildi, aynı zamanda öldürülen annesiyle babası için adaleti sağlamaktı.

"Sadece bir kişi değildi," dedim. "Bulâşıkçı kızdan pek bir şey öğrenemedim, bu saldırıdan birden fazla kişinin sorumlu olduğu hakkında oldukça emin konuşuyor. Burada işimiz biter bitmez, gidip bir şeyler öğrenmeye çalışacağım."

"Sorgulama işini başkası yapabilir," derken Kallias bana sımsıkı sarıldı.

"Sen sorgulayamazsın. Ondan uzak durman lazım. Kızı ne yapacağımızı düşünmemiz lazım. Ama acelesi yok. Şu anda ne bildiğini öğrenmemiz gerekiyor ve güvenebileceğimiz çok az insan var. Gölgelerine ne oldu?" diye sordum.

"Zehrin etkisi geçince bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Özellikle de Vasco'nun suratını."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Odana çıkıp dinlen. Bir şeyler öğrenir öğrenmez yanına gelirim."

Kallias iç çekti, sonra iki yanındaki arkadaşlarına baktı. "Onunla gidin. Bir şeye ihtiyacı olursa yardım edersiniz."

Korumalarına beni korumasını emretmemesi içimi ısıtıyordu. Kendimi koruyabileceğimi bildiği için lafını bile açmamıştı.

Platforma oturup ayaklarımı temizledikten sonra çizmelerimi giydim. Artık acele etmem gerekmediği için çizmelerimi giyebilirdim. Sonra üçümüz Leandros'la kızı bıraktığım yere doğru yola çıktık.

Küçük kız belli ki biraz sakinleşmişti. Yanına diz çöküp ona adını sordum.

"Drea," dedi burnunu çekerek. "Yalvarırım bana inanın. Bugüne kadar kralın kim olduğunu bile bilmiyordum. Onu daha önce hiç görmemiştim."

"Üzülme Drea," dedi, Leandros başını okşayarak. "Bana anlattıklarını onlara da anlat."

"İki kişiydiler," dedi. "Kral ve kraliçe için kadeh kaldıran adam. Ve bir de leydi."

"Hangi leydi?" diye sordum.

Yanlarında bir de kadın mı vardı?

"Sürekli siyah giyinen bir kadın. Bu akşam yeşil elbise giymişti."

27. BÖLÜM

Kaşlarımın saç diplerime kadar yükseldiğini hissedebiliyordum. "Leydi Zervas."

Elbette o zehir, bir kadının silahıydı. Kendisini seçmediği için Kallias'ın babasından nefret ediyordu. Tabii ki kralla kraliçeyi... ve Kallias'ı öldürecekti. Ömrü kısa olacağı için beni Kallias'tan uzak durmam adına uyarmaya çalışmıştı. Nefreti öylesine derine işlemiş olmalıydı ki sahip olamadığı romantik evliliğin meyvesini bile öldürmek istiyordu.

Leandros başını eğdi. "Amcam... Çok üzgünüm Alessandra. Hiçbir fikrim yoktu."

"Biliyorum," dedim. "Dert etme. Onu tutukladık ama askerleri Leydi Zervas'ın ihaneti hakkında da bilgilendirmem gerekiyor."

"Dur. Ben yaparım. Sen... Kallias'la ilgilenip özürlerimi ona iletir misin?"

Omzuna dokundum. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yapmadın."

"Fark etmem gerekirdi. Belki..."

"Kes şunu. Artık unutmaktan başka yapabileceğin bir şey yok. Bugün Kallias'a yardım ettin. Siz de ettiniz," diyerek etrafı kolaçan eden Petros ve Rhouben'e baktım. "Kralın bu iyiliğinizi hatırlamasını sağlayacağım. Artık arkadaşlarını uzak tutmaktan vazgeçmesinin zamanı geldi çünkü nihayet, annesiyle babasının katili yakalandı."

Kızı sarayın diğer kanadında bir odaya yerleştirip mutfak çalışanlarından birini onunla ilgilenmesi için görevlendirdim. Sonrasında onun için daha kalıcı çözümler bulmam gerekiyordu ama kendimi bitkin hissediyordum.

Leydi Zervas ve Lord Vasco zindanda birbirinden ayrı hücrelere atılmıştı.

Sorularıyla ve tebrikleriyle başımı ağrıtan davetlileri de başımdan atmayı sonunda başarmıştım.

Hain kimdi?

Benim içkim de zehirli miydi?

Bir doktora görünsem iyi olacak.

Yüzüğünüze bakabilir miyim Leydi Stathos!

İkiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz. Gerçi sevgili kızım Clarissa da kral için iyi bir tercih olabilirdi.

Daireme girdikten sonra bir an için kapıya sırtımı dayayıp şakaklarımı ovuşturdum. İnsanlarla başa çıkmak yorucu

olabiliyordu ama yine de herkesin her dediğimi anında yerine getirmesini görmekten daha zevkli bir şey yoktu.

"Benim kadar bitkin görünüyorsun," dedi Kallias yatak odamdan. Yatağıma bağdaş kurmuştu.

"Endişeli aristokratların saldırısına uğradım."

"Şimdiden kraliçelik görevlerini hakkıyla yerine getiriyorsun."

Çizmelerimi çıkarıp paramparça ayaklarımla yere bastığımda acıyla yüzümü ekşittim. Ardından topuklarımın üzerinde yürüyerek minderli koltuğa yığıldım.

"Yaralısın."

"Sıcak suyun halledemeyeceği bir şey değil."

"Küveti doldurayım," diyen Kallias banyoya girdi. Musluğun açıldığını ve sıcak suyun küveti doldurduğunu duyabiliyordum.

Yalınayak yanıma gelip beni kucakladığı gibi banyoya götürdüğü sırada, "Zervas," dedim. Henüz bir şey sormamıştı. "Vasco'yla işbirliği yapıyormuş. Kulüpteki kız ihanetini doğruladı, hatta direkt onun eşkalini verdi. İkisi de şu anda zindanda."

Banyoya girdiğimizde Kallias beni nazikçe küvetin kenarına oturttu. Ona yaslanarak ayaklarımı sıcak suya soktuğumda, hisettiğim acıyla tekrar yüzümü ekşittim. Suyla temas eden bütün yaralarım adeta cızırdıyordu. Çamurlu eteğim de ıslanıyordu ama umursamadım. Elbisem zaten mahvolmuştu.

Sıcak suyun içinde ayak parmaklarımı oynatmak ve Kallias'ın omuzlarıma masaj yapması bana iyi geliyordu. Söy-

lediklerim karşısındaki sessizliği biraz endişe vericiydi ama belki de olanları hazmetmek için zamana ihtiyacı vardı, o yüzden başka bir şey demedim. Şu anda tek ihtiyacı benimle ilgilenmekse ona karşı çıkacak değildim.

"Bu işin sonunda bitmesine seviniyorum," dedi. "Gerçekten. Ama aynı zamanda bundan sıkıldım."

Yutkundum. Kallias'ın gerginliğimi hissettiğinden emindim. "Neyden sıkıldın?"

Benden sıkıldığını söylerse ne yapacağımı bilmiyordum.

Elleri saçlarımdaydı. Parmaklarını buklelerimin arasından geçirirken, "Bütün gece seni uzaktan seyrettim," dedi. "Sonunda dayanamayıp yanına geldim. Peki ya şimdi? Biri bana dokunacak diye küçük bir kızdan saklanmak zorunda kaldım." Başını iki yana salladı. "Aldığım önlemlerin hiçbir anlamı yok. Kimse bana zarar veremesin diye kendimi beton bir odaya kapatabilirim ama o, yaşamak değil. Kral olmak riskleri de beraberinde getiriyor. Bu riskleri göze almaya razıyım. Sonuçta buna değer." Gözlerime baktı. "Sen buna değersin, Alessandra. Artık inziva hayatı yaşamaktan sıkıldım. Annemle babamın katilleri sonunda adaletin önüne çıkarılacak. Ama öyle olmasaydı bile tercihim bu yönde olurdu."

"Ne tercihi?"

Eli yanağımdan kayıp çeneme doğru yerleşerek ona bakmamı sağladığında ürperti dolu bir nefes aldım. Kallias alt dudağıma küçük bir öpücük kondurdu, ardından dilini nazikçe üst dudağıma kaydırdı.

Yaralı ayağımı tamamen unutmuştum. Ayağa fırlayıp onu öyle bir ittim ki neredeyse taşmanın eşiğindeki küvetin içine

düşecektim. Hemen musluğu kapatıp küvetin öteki tarafına geçtim.

Ama artık çok geçti.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdım.

"Seni öptüm," dedi, sanki çok sıradan bir şey yapmış gibi.

"Bana *dokundun*."

Kavgadan korkmadığını göstermek istercesine sırtını dikleştirdi. "Söylediklerimi duymadın mı? Her şeyden sıkıldım! Ben babam değilim. Yüz yaşıma... üç yüz yaşıma... bin yaşıma kadar yaşayacağım diye bütün hayatımı tek başıma geçirmeyeceğim. Uzun bir ömür yaşamak artık umurumda değil. Bir saniye daha yalnız yaşamaya katlanamam. Bir saniye daha senden ayrı kalmaya katlanamam." Bir şey aklına geldiğinde suratı asıldı. "Ama sen de benimle aynı hisleri taşımıyorsan, seni izin almadan öptüğüm için özür dilerim."

Küvetten taşan su eteklerime tırmanıyordu ama aldırmadım. "Aynı hisler," diye tekrarladım söylediklerini. "Ne? Ne hissediyorsun ki?"

Kallias pantolon cebinden katlı bir parşömen çıkardı. "Hepsini yazmıştım," dedikten sonra kağıdı açarak yazdıklarına baktı. Ardından başını iki yana salladı. "Sesli okuyamam. Bunu sen okumalısın. Sonra. Aslında Eliades'ten daha iyi yazabileceğimi sana kanıtlamak istemiştim. Buraya bırakıyorum. Ben gittikten sonra okursun."

Dönüp mektubu komodinin üzerine bıraktı ve odasına yöneldi.

"Kallias Maheras, ne cüretle beni şu anda bırakıp gidersin?"

Durup ürkekçe gözlerime baktı.

"Söyle," dedim. "Mektubu okuman gerekmiyor. Sadece söyle."

Yumruklarını sıktı. "Seni istiyorum."

Devamını bekledim. Gelmeyince, "Bundan daha iyisini yapabileceğinden eminim," dedim.

Meydan okumama karşılık gözlerini kıstı. "Seni başka erkeklerle flört ederken izlemekten sıkıldım. Bunu görmeye dayanamıyorum. Benden başkasını öpmeni, benden başkasına dokunmanı istemiyorum."

Kolumu ovuştururken duygularımı ona göstermemekte kararlıydım. "Bu çok bencilce."

"Sus. Daha bitmedi. Söylememi istedin, bencilce olsun olmasın, yüreğimden geçenleri söyleyeceğim. Seni ilk gördüğümde bana hiç bakmaman beni çileden çıkarmıştı. O saçma balo akşamında bana bir kez olsun bakmadın. Ancak ben, yanına kadar geldiğimde gözlerime bakmaya tenezzül ettin. Sonra beni aşağıladın. Her fırsatta benimle alay ettin. Diğerleri gibi önümde eğilmedin, yerlere kapanmadın. Bana meydan okudun. İşte o zaman gerçek bir belaya çattığımı anladım."

Bir adım yaklaştı. "Sonra bizi ayrı tutan bir masada yemek yemeye başladık. Bana hayallerini anlattın. Korkularını anlattın. Rüyalarını gerçekleştirip korkularını bertaraf etmekten başka bir şey istemiyordum." Bir adım daha attı. "Seninle zaman geçirmemi istedin. Bunu yapamayacağımı düşündüm çünkü seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok âşık olacaktım. Sevdiğim kız kral olmamı umursamıyordu. Leandros'la geçirdiğin akşamdan sonra sana

sahip olamamaktan daha da beterinin, senin bir başkasıyla birlikte olduğunu görmek olduğunu anladım, o yüzden seninle daha çok zaman geçirmek için işkence çekmeyi göze aldım... Annem hakkında anlattıklarımı dinledin. Konseye kafa tutmama yardım ettin. Krallıktaki hemen tüm sorunları sona erdirdin. Sadece benim için değil, bütün Naxos için mükemmel biriydin. Birden seninle evlenmem gerektiğini fark ettim. Krallığın iyiliği için seninle evlenmeliydim. Sana sahip *olamasam bile*, bu yanında her gün perişan olmak anlamına gelse bile evlenmeliydim.

"Ama işkencelerin en büyüğünü o centilmenler kulübünde yaşadım. Dokunuşlarıma verdiğin tepkiyi hissedebiliyordum. Benim dokunuşlarım yüzünden mi, yoksa söylediğin gibi uzun süredir kimsenin sana dokunmamış olmasından mıydı hissettiklerin? Hâlâ bilmiyorum. Sadece hayatımı seninle birleştirmek istiyorum, Alessandra. Aramızda gölgelerin olmadığı bir hayat istiyorum. Artık savunmasız kalmak umurumda değil. Korunmam için askerlerim var. Zehirlenme olasılığına karşılık bir çeşnicibaşı tutarım. Diğer krallar gibi yaşarım. Aslında asırlardır ailem için bir lanet olan bu gölgelere ihtiyacım yok. Hem sen beni istemesen bile insanların bana dokunmasını engelleyen o yasayı iptal edeceğim. Artık bunu istemiyorum. Gölgeler içinde bir hayat yaşamaktan bıktım."

Küvetin diğer yanına geçmiş, ayaklarımın hemen dibinde diz çökmüştü. Kıpırdayamıyordum. Aynı anda hem dehşet içindeydim hem de ona inanabilmek için... kendisi olmasına izin vermek için... onunla gerçekten evlenebilmek için yanıp tutuşuyordum.

Dehşet içindeydim çünkü Hektor vardı. Ama... Kallias onu öldürdüğümü biliyordu. Aslında bütün sırlarımı biliyor, hiçbirini umursamıyor ve her şeye rağmen... hatta belki tam olarak bu yüzden beni istiyordu.

"Lütfen bir şeyler söyle," dedi.

"Bu kararı akşamki suikasttan önce mi aldın?"

Başını salladı.

"Beni... başından beri mi istiyordun?"

Yine başını salladı.

O anda, ona hayır dersem tıpkı onun gibi yalnız kalacağımı anladım. Çünkü savunmasız kalmak ödümü koparıyordu. Ama tıpkı onun gibi bu korkumu aşabilir, istediğim her şeye kavuşabilirdim.

Güç.

Krallık.

Sevdiğim erkek.

"Buraya gel," dedim çünkü hâlâ ayaklarım sızlıyordu. Üstelik bana öyle bir bakıyordu ki kıpırdayıp kıpırdayamayacağımdan emin değildim.

Eldivenlerini çıkarıp yere atarken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Yutkundum.

Kaşla göz arasında karşıma dikilip bir elini yanağıma getirdi. Dokunsun diye başımı eğdim. Bu anı uzun zamandır bekliyordum.

Sonra bir kolunu belime, diğerini dizlerime sarıp beni kucağına aldı. Boynuna sarılıp iyice sokulduğumda, "Seni ilk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum," diye fısıldadım.

Ve aynı anda bütün vücudum alev aldı.

Öpüşmemizde ne bir yumuşaklık ne de sabır vardı. Kallias tam bir yıl boyunca öpüşmek için beklemişti. Bense ömrüm boyunca bu öpücüğü bekliyormuş gibi hissediyordum. Dudaklarını benden ayırmadan küvetin etrafını dolaşmaya çalışıp hafifçe tökezlediğinde, gülümsememi bastırmak için beni daha sert öptü.

Beni düşürmemeyi nasıl başardığını bilmiyordum ama sonunda yatağıma ulaşmıştık. Ve bütün bu süre boyunca tüm dikkati dudaklarımdaydı.

Sırtüstü yatağa düştüğümde üzerime uzanıp dudaklarını boynumda gezdirmeye başladı.

"Söz ver..."

Boynumun en hassas noktasını bulup dişlediğinde neredeyse kendimden geçiyordum. Yine de bir an için onu omuzlarından tutup biraz ittim. Yoksa düşüncelerimi toplayamayacaktım. "Seni ölümlü yaptığım için beni göndermeyeceğine söz ver. Daha sonra fikir değiştirip ölümlü olmanın bedeli olmadığıma karar vermeyeceğine söz ver."

Nefesleri hırıltılıydı ama konuşmayı başardı. "Yemin ederim Alessandra. Hiçbir yere gitmiyorsun. Benimsin."

Dizlerinin üstünde doğrulup gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Gözlerimi parmaklarından ayırmıyor, ortaya çıkan güzel tenine hayranlıkla bakıyordum. Öylece yatamazdım, ben de doğruldum. Gömleğini çıkarıp yere fırlattığında onu anlıyordum.

Avucumu göğsüne bastırdığımda gözlerini yumdu. Çok uzun zamandır kimse ona dokunmamıştı. Ve şu anda tek istediği... tek ihtiyacı dokunulmaktı. Göğsünde dolaşan elle-

rimin yerini dudaklarım aldı. Her bir kasını dudaklarımda hissediyordum.

Sonra onu sırtüstü yatırıp bütün ağırlığımı vererek üstüne çıktım. Ben kirli sakallı yanaklarını öperken saçlarım onun yüzüne düşüyordu. Ardından boynuna kaydım, kulak memesini dilimle dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Sonunda artık dayanamıyormuş gibi beni devirip üstüme abandı. Eteklerim açıldığında dizi bacaklarımın arasından yukarı kaydı...

Nefes nefeseydim ama dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Ben...

Kallias yavaşladı. Dudaklarını neredeyse tembelce dudaklarıma değdiriyordu. Sanki zamanı unutmuştu, sanki hiç acelesi yoktu.

Kendime gelirken sıcak vücudunun ve yolunu bulan dudaklarının keyfine varabileceğimi fark ettim.

Gölge Kral, dünyanın en sabırlı adamıydı. Beni saatlerce öptü. Hızlandı, yavaşladı, benimle oyunlar oynadı. Sanki bu gelgitlerle kendi sınırlarını deniyordu.

Pantolonunu hiç çıkarmadı. Beni soymadı. Elleri en zevkli yerlerime hiç değmedi.

Ve ben de bu sırada o fikrini değiştirecek diye dehşet içindeydim. Beni göndereceğinden, Hektor gibi artık beni istemeyeceğinden ve onun için yeterince iyi olamamaktan korkuyordum. Onu deli gibi istesem de kendimi ona bırakmıştım.

Bu geceliğine kendimi ona bırakacaktım.

Çünkü her şey henüz çok yeni ve korkutucuydu.

Belki de tek ihtiyacı buydu. Belki sadece *hissetmenin* nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya ihtiyaç duyuyordu.

Uyandığımda şahane bir rüyadan geri kalanları hatırlamaya çalışıyordum. Rüyamda Kallias'la...

Gözlerim ardına kadar açıldığında onu yanımda gördüm. Eldivensizdi. Gömleksizdi. Kolunu belime sarmıştı.

Rüya değildi.

Gerçek harikaydı.

O benim Gölge Kral'ımdı.

Gözleri aralandığında sanki irkilmiş gibi bana bakakaldı. Sonra kendini toparladı. "Alışmak biraz zaman alacak."

"Başkasıyla burun buruna uyanmaktan mı bahsediyorsun?"

"Demodokos olmayan biriyle burun buruna uyanmaktan bahsediyorum. Onu çok sevsem de seninle burun buruna uyanmayı tercih ederim." Eli çeneme kaydı, sonra dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurmak için başımı kendine çevirdi.

Bir saat kadar sonra giyinmek için odasına gitmişti ama genellikle bizi birbirimizden ayrı tutan kapıyı kapatmadığı için konuşmaya devam edebiliyorduk.

"Eşyalarını buraya taşıtacağım," dedi.

"Nereye? Odana mı?"

"Odamıza. Aradaki duvarı yıkar, büyük bir oda haline getiririz. Umurumda değil. Ama kesinlikle benimle birlikte uyuyacaksın. Burası senin yatağın, orası benim yatağım saçmalığı istemiyorum." Sanki o sırada gömleğini başından geçiriyormuş gibi, söylediği bir sonraki sözler boğuktu. "Tabii kendi yatak odan olmasını istiyorsan..." derken sanki bunu söylemekte zorlanıyordu.

Deliye döneceğini bildiğimden hemen cevap vermedim.

Gülümsüyordum. Sonunda, "Kendime ait bir odaya ihtiyacım yok," dedim.

"Güzel. Hizmetkârlara eşyalarını hemen taşımalarını emredeceğim. Balayımızdayken ustalar gelip duvarı yıkar."

"Balayına mı çıkıyoruz?"

Giyinip giyinmediğimi sorma ihtiyacı dahi duymadan eşikte belirdi. "Hem de *upuzun* bir balayına."

Elbisemi giymiştim ama arkamdaki bağlara ulaşamıyordum. "Yardım eder misin, yoksa hizmetçiyi mi çağırayım?"

Bir şey demeden anında dibimde bitti. Saçlarımı omzumun üstünden öne doğru atan parmaklarını hissedebiliyordum. Bağlardan birini tamamladığı her seferde enseme küçük bir öpücük konduruyordu.

Sonunda eldivenlerime uzandım ama Kallias elimden kaptığı gibi onları bir kenara fırlattı. "Artık eldiven yok," dedikten sonra da parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

"Aniden çok fazla şey istemeye başladın," dedim.

"Eh, bence buna bayılıyorsun," diyerek beni kendine çekti, boynumda alıp verdiği nefesleri hissedebiliyordum..

Ah, tabii ki buna bayılıyordum.

Neredeyse bir orduyla birlikte zindanlara indik.

Artık Kallias sıradan olan diğer bütün erkekler gibi saldırıya açık bir hale geldiğinden, sanırım saraydaki asker sayısına alışmam biraz zaman alacaktı.

Kalın demir kapı açıldığında, özel elbiselerimden birini

giymediğime sevindim. Yerler pislik içindeydi. Muhtemelen hiç temizlenmemişti.

Her adımımız gürültüyle yankılanıyordu. İçeriyi meşaleler aydınlatıyordu. Herhalde sarayın derinliklerine elektrik hatları çekilmemişti. Zaten ne gerek vardı ki? Suçluların ışığa ihtiyacı yoktu.

"Önce İkaros," dedi Kallias.

Çam yarması bir adam elindeki anahtarlığıyla birlikte bizi bir dizi koridordan dolaştırıp en sonunda bir hücrenin önünde durdu.

Lord Vasco... aslında unvanı elinden alındığı için artık sadece Vasco, sırtını parmaklıklara dayamış halde hücredeki boş köşeye bakıyordu. Diğer köşede de bir kovadan başka bir şey yoktu. Kovanın ne için kullanıldığını düşünmek bile istemiyordum. Anlaşılan zindanlarda lağım da yoktu.

"Sadece bir sorunun cevabını ver," dedi Kallias. "Neden?"

Vasco dönüp ona bakmadı. Hatta bizi duyduğundan bile şüpheliydim. Dünyanın en ilginç şeyini görmüş gibi gözlerini hücrenin köşesinden ayırmıyordu.

"Annemle babam..." Kallias yutkundu. "Seni severlerdi. Sana saygı duyarlardı. Bunu niye yaptın?"

Yine herhangi bir cevap gelmedi. Adam tepki vermiyordu.

"Güç mü istiyordun? Maheras soyu olmadan dünyanın hâkimi olabileceğini mi düşündün? Eh, bunu yapamazdın. Uzak kuşaklardan bir sürü kuzenim var. Senden önce onlar tahta geçerdi. Öyleyse niye?" Vasco kıpırdamadığında bağırdı. "NEDEN?"

Sesi duvarlarda yankılanırken ellerimle kulaklarımı kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. Kallias'ın yanında du-

ruyor, onu desteklemek için elini tutuyordum. Bu çok özel bir meseleydi. Uygun gördüğü şekilde davranmak onun hakkıydı.

Yankılar sustuğunda tekrar denedi. "Kolayca kontrol edilebileceğimi mi sandın? Bu mudur? Kukla kralın olacağımı mı düşündün? Öyle olmadığımı anlayınca da benden kurtulmaya çalıştın, haksız mıyım?"

Hâlâ hiçbir hareket yoktu.

Kallias dönüp elimi bırakmadan koridorda yürümeye başladı ama omzunun üstünden, "Düşünmek için üç günün var," diyordu. "Üç gün sonra bilgi almak için daha acımasız yollara başvuracağız." Sonra gardiyana döndü. "Şimdi bizi Zervas'a götür."

"Annenle baban sandığın gibi insanlar değildi," dedi arkamızdan buz gibi bir ses.

Kallias durdu ama arkasına dönmedi.

"Asla kral olmaman gerekiyordu," diye devam etti Vasco. "Baban başına geleni hak ediyordu."

Kallias elimi sıkıyordu. Boştaki elimle kolunu kavrayarak, "Leydi Zervas'ın hücresi," dedim gardiyana.

Başka bir koridora girdik. Vasco'nun hücresi mezarlık kadar sessizken Zervas'ınki çınlıyordu.

Kadın şarkı söylüyordu.

Korkunç yankılardan sözleri seçemiyordum ama muhtemelen çocukluğunda öğrendiği bir şarkıydı.

Eh, zindanda zaman geçirmenin yollarından biri de şarkı söylemek olabilirdi.

Adım seslerimizi duyduğunda susup yaklaşmamızı izledi. Ardından dramatik bir edayla iç çekti. "Beni çıkarmaya mı geldiniz?"

"Hayır," dedi Kallias.

"Eh, o zaman beni çıkarmaya geldiğinizde haber verin," diyen Zervas şarkısına devam etti.

Bu da neydi böyle?

"*Cinayet* suçuyla zindana atıldın," dedim. "Bu işi ciddiye almalısın."

Tekrar sustu. "Kralla kraliçenin ölümünden ben sorumlu değilim. Kallias'a elimi bile kaldırmadım. Gerçek katil tekrar harekete geçtiğinde, nasılsa serbest kalacağım."

"Eşkal eksiksiz bir şekilde sana uyuyor."

"Kim verdi o eşkali?" diye sordu.

Ne Kallias ne de ben cevap olarak, "Küçük bir kız," deme cesaretini bulamıyorduk.

"Kaynağınız güvenilmez biri ya da kesin o da işin içinde. Biri gardınızı indirmeniz için cinayeti benim işlediğimi düşünmenizi işitiyor. Aslını isterseniz saldırıların ardındaki her kimse, ona büyük saygı duyuyorum. Ben sadece bir günah keçisiyim. Bunu yapmak için haklı bir gerekçem var. Ama babanın cehennem azabı çekmesini ne kadar çok istesem de onu öldüren ben değilim. Hatta seni öldürmek istemem için hiçbir *nedenim* yok. Yerinizde olsam, çok dikkatli olurdum. Aslında yerinizde olsam *ona* dikkat kesilirdim."

Benden bahsettiğini anlamam çok zamanımı almadı.

"Sonuçta aşk mükemmel bir cinayet nedenidir," dedikten sonra kadın şarkısına devam etti.

28. BÖLÜM

Öğle yemeği için Kallias'la büyük salona geçtik. Saraylıların önünde güçlü ve birlikte görünmemiz gerekiyordu. Hayatına kastedilen Kallias, bir sıyrık bile almamıştı. Her zamankinden daha güçlüydü. Ve oradaki herkes bunun tanığı olmak üzere sofradaydı.

Tabii Vasco, Zervas ve Orrin hariç.

Koltuğumda öne eğildim. "Rhoda... Galen nerede? Niye bize katılmıyor?"

Kız diğer uşaklarla birlikte duvarın dibinde duran genç adama baktı. Ardından hüzünlü bir ifadeyle önüne döndü. "Gelmiyor. Bütün ilgiyi üzerime çekip bir baskıya maruz kalmamı istemiyormuş. İnanabiliyor musun? Benim için endişeleniyor!"

Kallias başını yemeğinden kaldırdı. "Uşağınla bir şeyler mi yaşıyorsun? Romantik bir şeyler?"

Rhoda, çekincesiz gözlerini ona çevirip, "Evet," dedikten sonra lokmasını ağzına götürdü.

Kallias başını sallıyordu. "Onu lord yapmamız işe yarar mı? Mesela biraz toprak ve unvan versek?"

Rhoda neredeyse boğulacaktı.

"Bence yarar," dedim.

Rhoda içkisinden kallavi bir yudum aldı. "Majesteleri, sizden böyle bir şeyi asla isteyemem!"

"Alessandra mutlu olacaksa, olmuş bil," diyen Kallias çatalını sol eline alıp masanın altına uzandı.

Elinin bacağımdaki ani ağırlığını yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum.

"Ah, çok teşekkür ederim efendim! Ama ikimiz için de yeterince toprağım var. Buna hiç ihtiyacı yok. Ama unvan! Bunu kabul etmek bizim için büyük şeref olur."

"O zaman bu işi resmileştireceğim. İkinizle ilgili kuşkuları ortadan kaldırmak için ona unvanını resmi törenle vereceğiz."

Rhoda masadan kalktığı gibi Galen'ın yanına koştu ve onu elinden tuttuğu gibi salondan çıkardı.

Bu arada Kallias'ın eli baldırımdan içeri kayıyordu. Nasıl başardığını bilmiyordum ama öteki eliyle de çatalını ağzına götürüyordu. Başparmağını özellikle hassas bir yerimde hissettiğimde az kalsın kaşığımı düşürüyordum.

Neyse ki bugün ince bir etek giymiştim.

Ama Hestia'nın söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum. Beni Lord Paulos'un evine davet ediyordu galiba. Ya da...

Kallias'ın eli yukarılara kaydı.

Ah, seni lanet olası!

"Bağışlayın," diye ayağa kalktım. "Ama kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz odamda dinleneceğim," dedikten sonra koşarcasına uzaklaştım. Tek umudum hızlanan nefeslerimin ve yanan yanaklarımın kimse tarafından fark edilmemesiydi.

Kallias'a kaçamak bir bakış atmayı da ihmal etmedim.

Odama girdiğimde eşyalarımı Kallias'ın odasına taşıyan hizmetkârları dışarıya gönderdim. Tuvalet masamı ve banyomu taşımışlardı. Gardırobumda çok az iş kalmıştı.

Belki soğuk bir banyo iyi gelirdi.

Kapı tıklandı. Ardından açıldı.

Tabii ki Kallias gelmişti.

"İyi değil misin? Neden söyleme..."

Kollarına atılıp dudaklarını öpücüklere boğdum.

Başta şaşırsa da hemen toparlandı. Lavanta ve nane kokusu genzimi dolduruyordu, dudakları şarap tadındaydı.

Onu en yakın duvara dayanıp iyice sokuldum, ellerimi ceketinin içinden omuzlarına kaydırdım. Beni engelleyen bir düğmesiyle ilgilenmek üzere bir parça geri çekildiğimde, "Ben iyiyim," dedim. "Asıl başı belada olan sensin."

"Neden?" diye sordu bütün masumiyetiyle.

"Aklımı alarak beni yemeğimi yemekten alıkoyduğun için."

Anında dönüp beni duvara bastırdı. Ona bakabilmek için başımı çevirmem gerekmişti.

"Haksızlık bu," dedi. "Tek yaptığım..." Birden hafifçe eğilip eteğimi kaldırdı. Masanın altında başladığı işi bu sefer arada kumaş olmadan devam ettirmeye kararlı görünüyordu. Bu arada dudakları ensemdeydi. Kapana kısılmıştım, yavaşça yukarı kayan parmaklarından başka bir şey hissedemiyordum.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde duvarı itip ona döndüm. Dudaklarımız birleşirken parmakları saçlarıma daldı. Sabah taktığım tokalar aşağıya dökülüyordu.

Ellerimle sırtıma uzanıp elbisemin bağcıklarını çözmeye çalıştım. Bir an önce elbisemden kurtulmam gerekiyordu. Bedenlerimizin arasında çok fazla engel vardı.

Ne yaptığımı fark edince, "Hayır," diyerek geriledi. "Hayır."

Çığlık atabilirdim. Şu anda duramazdık...

"İzin ver," diye ekledi.

Saniyeler içinde elbisemden kurtulduğumda iç gömleğimle kalmıştım.

Yavaşça beni süzdü. İncecik kumaşın ardını görmeye çalışıyordu. "İyi bir adam olsaydım seni saraydan gönderirdim," dedi. "Tehlikeli bir hayat yaşıyorum. Birileri her zaman beni öldürmeye çalışacak. Bu sefer tehlikeyi atlatmış olsak bile başkaları olacak. Bana yakın olduğun için sana da zarar gelecek."

"İyi bir adam olmaman şahane bir şey o zaman," diyerek kravatını çözmeye başladım. "Neden? Neden dün gece benimle birlikte olmadın?"

"Bunu istediğinden emin değildim. Belki gerdek gecesini beklersin diye düşündüm. Sen..."

"İstiyorum," derken gömleğinin son düğmesini kopardım.

Beni kucağın alıp yatağa taşıdı.

Anlaşılan Gölge Kral beklemeye değmişti.

Eski kraliçenin oturma odası artık *benim* oturma odamdı. Dekorasyonu yenileme fikrinden henüz vazgeçmemiştim ama şimdilik Rhoda ve Hestia'yla baş başa kalmak için kusursuz bir yerdi.

Özellikle de anlatacak bir sürü şeyim olduğu için.

"Nasıldı?" diye sordu Hestia. "Yani kralla birlikte olmak?"

"Şey... hayal ettiğimden de iyiydi," dedim. "Ama bunun Kallias'ın kral olmasıyla alakalı olduğunu sanmıyorum." Onu harika bir sevgili yapan sabrı ve kendisini doğru an gelinceye kadar tutmasıydı. "Lord Paulos'la işler nasıl gidiyor?" diye ekledim. "Siz...?"

"Hayır," dedi hemen. "Ondan gerdek gecesine kadar beklemesini rica ettim."

"Yoksa seni zorladı mı?" diye sordum ona, birden arkadaşımı koruma ihtiyacı hissetmiştim.

"Ah, hayır. Çok harika davrandı. Aptal olduğumu düşünebilirsin ama ben onun eşi olana kadar beklemek istiyorum."

Elini tuttum. "İsteyene kadar beklemenin aptallıkla hiç alakası yok. Kimseye kulak asma. Bedenin senin, istediğini yapabilirsin."

Gülümsediğinde bunu ona ilk söyleyen kişi olma ihtimalinden endişelendim.

Beklemek. Beklememek. Bir âşık. Yüzlerce âşık.

Kimse kimseyi yargılayamazdı.

Bir kadın yatak odasında yaptıkları ya da yapmadıklarıyla tanımlanamazdı.

"Peki sen Rhoda?" diye sordu Hestia. "Galen'la durumlar nasıl?"

"Bana kalsa, onu balodan sonra yatağa atmıştım," dedi kız. "Galen beklemek istiyor. Namusumu korumakla ilgili saçma sapan bir şeyler mırıldandı. Ama bana sorarsan? Bence o belki fikrimi değiştiririm korkusuyla evlenene kadar beklemek istiyor. Sanki endişelenmesi için bir neden varmış gibi!"

"Belki biraz daha üstüne gitmelisin," diye öneride bulundum.

"Fikirlere açığım."

"Gece yatağında beklemeyi denedin mi?"

"Evet!"

"Çıplak mıydın?"

Ağzı açık kaldı. Sonra duraksayarak, "Hayır," dedi.

"Çıplak olmana direnemez," dedim tecrübeyle. "Lord yapıldıktan sonra sana minnettar kalması... hatta sana tapması gerekirdi."

"Aynen," diyen Rhoda iç çekti.

Arkadaşlarıma baktım. İlk gerçek dostlarımdı bu iki kız. Kadınların birbirini sürekli kıskanan rakibeler olduğunu düşünürdüm. Ne kadar da yanılmıştım!

Hepimiz çok mutluyduk. Mutluluğumuzun sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

Tam o anda kapı menteşelerinden koparcasına ardına kadar savruldu.

"Leydi Stathos, derhal kralın yanına gitmeniz emredildi," dedi ne idüğü belli olmayan bir asker. İki yanındaki adamlar kraliyet amblemi taşıyordu.

"Kallias iyi mi?" diye ayağa fırladım.

"Yakalayın," dedi ilk konuşan. Diğer ikisi kollarıma yapışıp beni resmen kapıya sürüklemeye başladı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırıyordu Rhoda arkamızdan. "O müstakbel kraliçe. Derhal ellerinizi üzerinden çekin."

Ama kimse onu dinlemiyordu. Merdivenlerden yukarı doğru sürüklenirken kollarım morarmaya başlamıştı. Kallias'la baş başa yemek yediğimiz kütüphaneye gidiyorduk.

Bir süre sonra çırpınmaktan vazgeçip başıma geleni çekmeye karar verdim. Kallias'ın yanına vardıktan sonra bu üçünün hesabını kesecektim.

Bu bir hata olmalıydı. Kralın emrini yanlış anlamış olmalıydılar. Bana bir tutsak muamelesi yapmalarına neden olan emri hayal bile edemiyordum.

Sonunda kollarımı bıraktıklarında Kallias'la baş başaydık. Sırtı bana dönüktü. "Dışarıda bekleyin," dedi askerlere.

Adamlar beni kaba bir şekilde krala doğru ittikten sonra çıktılar.

"Kallias, neler oluyor? Tanrı aşkına! Adamlar her yerimi morarttılar!"

Döndüğünde gözleri kollarımdaki berelere kaydı. Sonra da bir şey hatırlamış gibi ciddileşerek başını çevirdi. "Saraya neden geldin?" diye sorarken sesi alçaktı.

"Çünkü sen istedin!" dedim. Öfkeden köpürmenin eşiğindeydim.

"Hayır. Gerçek amacın neydi? Birini seçmem için konsey üyelerimin özellikle düzenlediği baloya niye geldin? Neden varlığımı görmezden gelerek beni yanına gelmek zorunda bıraktın?"

Korku yüreğimi ele geçiriyordu. Ama nasıl... nasıl bilebilirdi?

"Bu sorular da nereden çıktı? Yanlış bir şey mi yaptım? Kallias, *benimle* konuşuyorsun."

Zervas saldırılarla ilgili olabileceğime dair bir şeyler mi zırvalamıştı?

"Hizmetkârlar odanı taşıma işini bitirdi. Bunu gardırobunda buldular."

Mine şişesi elindeydi. Şifacıdan çalıp çok uzun zaman önce gardırobumun derinliklerine attığım şişe...

Tamamen unutmuştum.

"Kallias..."

"İhanet şüphelisisin," dedi tükürürcesine. "Bundan sonra bana *Majesteleri* diye hitap edeceksin."

Yüreğim burkuluyor, eriyor, yok oluyordu. Eskiden kalbimin olduğu yerde kocaman bir yara açılıyordu.

Bir yalana ihtiyacım vardı. İkna edici bir yalana. Hemen. Şimdi.

Ama kralın iğrenti dolu bakışları karşısında entrikacı Alessandra Stathos'un aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Bu neden gardırobundaydı?" diye üsteledi. "Şifacılarımdan birine incelettim. Balodan sonra kadehimde bulunan zehirle aynı."

Ah. Bu korkunç bir tesadüftü.

Ağzımı açtım.

"Bana yalan söylediğini düşünmüyorum Alessandra."

Söylememiştim. Yani yalan söylediğim söylenemezdi.

"Elbette Hektor ve baron konusunda beni yanılttın. Ama bana düpedüz yalan söylediğini düşünmüyorum. Söylediğinde yalanını yakalayabileceğimi mi sanıyordun? Bunu şimdi öğrenebilirsin. Söyle bakalım... bunu ne için kullandın?"

Parmaklarıma baktım. Ellerim titriyordu.

"Bana bak!"

Baktım. Herhangi bir tereddüt, bir yalan uydurmaya çalıştığım izlenimi yaratacaktı. O yüzden gerçeği anlatmalıydım.

"Ben..." Öksürüp kendimi toparladım. Sakin olmam gerekiyordu. "Baloya gönlünü çelmek için gittim," dedim.

"Bütün hikâyeyi duymam gerekmiyor. Tek öğrenmek istediğim bu zehir kimin içindi? Ve neden?" Küçük şişeyi süzdü. "Hiç açılmamış. Evlendikten sonra beni öldürmen sana pek fayda sağlamaz. Vasco senin için mi çalışıyordu? Seni atlatıp planı erkenden uygulamaya mı koydu? Yoksa sen mi onun için çalışıyordun? Sana dokunup ona karşı savunmasız kalmam için dikkatimi dağıtma görevini mi üstlenmiştin?"

"Hayır! Vasco'yla hiçbir işim olamaz. Baloda olanlarla alakam yok."

"O zaman bu zehrin amacı neydi Alessandra!"

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Sen. Sende kullanacaktım."

Karşımdaki acımasız adam bir anlığına kaybolurken Kallias'ın suratı asıldı, bakışları yumuşamıştı. Ardından zalim geri döndü. "Neden?"

"Bir planım vardı. Üç basit adımdan oluşan bir plan. Seni kendime âşık edecektim. Seninle evlenecektim. Sonra da..."

"Sonra *ne*?"

"Seni öldürüp krallığı ele geçirecektim."

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Buna inanırım."

"Ama Kallias... bu plandan haftalar önce vazgeçtim. Seni öldürmek gibi bir niyetim yoktu çünkü ben..."

"Ne? Sen *ne*, Alessandra?"

Artık gözyaşlarıma hâkim olamıyor, ona bakamıyordum. Söylemek *istemesem* de hayatım buna bağlıydı "Sana âşık oldum."

Güldü. Tatlı bir kahkaha değildi. Bir zamanlar kalbimin olduğu yerin yeni sahibi olan boşluk sızlıyordu. "Başından beri eski tehditler yüzünden endişeleniyordum. Meğer yeni tehditleri görmem gerekiyormuş. Sanırım kralların arkadaş ve sevgili edinme hakkı yok. Herkesin benden bir şeyler istediği bir dünyada bu mümkün değil."

"Öyle değildi. Artık değil. Yemin ederim. Sana hiç yalan söylemedim, asla rol yapmadım. *Gerekmedi*. Anlamıyor musun?"

"Artık seni dinlemek istemiyorum."

"Kallias, lütfen."

Hınçla bana baktı. "Sana söylemiştim. Artık bana ismimle hitap edemeyeceksin, Leydi Stathos."

Kalbim paramparçaydı ama aynı zamanda öfkeleniyordum.

Birden Hektor'la geçirdiğim geceyi hatırladım.

Hançerim elbette çizmemdeydi. Kallias'ın kılıcını çek-

mesinden daha hızlı harekete geçebilirdim. Sonuçta bana sırtını dönmüştü.

Oysa öfkeme rağmen hançerime davranmak istemiyordum.

Ona asla... *asla* zarar veremezdim.

"Saraydan ayrılacaksın," dedi. "Nereye gittiğin umurumda değil. Bir daha seni görmek istemiyorum. Geri gelirsen... bir daha yüzünü görmek zorunda kalırsam, seni öldürürüm."

Gözyaşlarımı silerken düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum ama göğsümdeki sızı beni tüketiyordu.

"Defol kahrolası! Fikrimi değiştirmeden git!" derken üstüme yürüyünce beni kolumdan tuttuğu gibi odadan çıkaracağını düşünmeden edemedim.

Haliyle kaçtım.

"Karanlık çökmeden sarayı terk et!" diye bağırdı arkamdan. "Eşyaların umurumda bile değil."

Son olarak bu sözleri duymuştum. Koridorda Hestia'yla Rhoda'nın beklediğini gördüm. Leandros, Rhouben ve Petros... Bütün arkadaşları gelmişti. Niye buradaydılar? Affım için krala yalvarmaya mı gelmişlerdi?

Yaptığım şeyi bilmiyorlardı. Kallias onlara söyleyecek miydi?

"Alessandra..." diye söze başladı Rhoda.

Duymazdan gelip yanlarından geçtim, kıpkırmızı kesilen yüzümü ve ıslak yanaklarımı gören hizmetkârların şaşkın bakışlarına aldırmadan merdivenleri tırmandım.

Biri arkadan, "Ben arkasından gidiyorum," dedi. "Siz kralla konuşun."

Ama söylenenlerin benim için hiçbir anlamı yoktu. Göz-

yaşlarımdan etrafımı zor görüyordum. Kapıyı açana kadar tam üç kere anahtarı deliğe sokmaya çalıştım.

Odam tamamen boşalmıştı.

Tabii ya!

Hizmetkârlar eşyalarımı kralın odasına taşımıştı.

Aradaki kapıya yürürken gözlerim tekrar doldu. Her şey odaya yerleştirilmişti. Gardıroplarımız yan yanaydı. Yatağa ekstra yastıklar konmuştu. Tuvalet masam, hâlâ sabun kokuları yayılan banyoya yakın boş duvarın dibine yerleştirilmişti

Sahip olabileceğim hayata... *onunla* geçirebileceğim hayata bakarken yere çöküp yüzümü ellerime gömdüm.

Karanlığın çökmesine daha ne kadar vardı? Bilmiyordum. Umursamıyordum.

Her şey mahvolmuşken hiçbir şey umurumda değildi.

Kapı hafifçe tıklanana kadar orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum.

"Alessandra? Girebilir miyim?"

Cevap vermeden kol yenimle gözlerimi sildim.

Leandros yine de içeri girdi. Islak saçlarına bakılırsa banyodan yeni çıkmış gibi görünüyor, gül kokuları genzimi dolduruyordu. Herhalde küveti gül yapraklarıyla doldurmuştu.

"Ah, canım," dedi beni gördüğü anda. Sonra sarılabilmek için yanıma çöktü. Başımı göğsüne yasladı. Saçlarımı okşarken beni teselli etmeye çalışan sözler söylüyordu.

Gözyaşlarım kurumuştu, artık ağlayamıyordum.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Konuşacak bir şey yok. Beni saraydan kovdu. Hava ka-

rarmadan eşyalarımı toplamam gerekiyor," derken sesim çatlıyordu.

Leandros daha çok sarıldı. "Seni nasıl kovabilir? Ne yaptın?"

"Hiç," dedim. Üstelik bu doğruydu. Kullanmadığım bir zehir şişesi gardırobumda bulunmuştu. Aslında hiçbir şey yapmamıştım. Ve hiçbir şey yapmayacaktım. Zaten o şeyi niye çalmıştım ki?

"Aptal herif," diyen Leandros, bana bakmak için bir parça geri çekilerek çenemde kurumaya yüz tutan yaşlarımı sildi. "Kalbinin kırıldığını biliyorum ama geçecek. Her şey yoluna girecek."

Orada oturmuş Leandros'a bakarken ani bir dürtüyle irkildim.

Kallias'ın canını yakmak istiyordum.

Beni kendine âşık etmiş, sonra da bir anda kovmuş ve tıpkı daha önceden de olduğu gibi bir kenara fırlatılmama sebep olmuştu.

Ne cüretle?

Öne eğilip Leandros'u öptüm. Karşılık vermedi. Neredeyse bir tahta kadar kaskatıydı. Vücudunda dolaşan elim sonunda ensesine geldi. Dişlerimle altdudağını yakaladığımda boğazından leziz bir hırıltı yükseldi.

İşte o zaman karşılık verdi.

Muhteşem öpüşüyordu ama Kallias değildi.

Umurumda değil.

Ellerim hâlâ ıslak sayılabilecek saçlarına daldı. Gül kokusuna hoş bir şekilde karışan bir kokusu vardı. Adını koyamıyordum.

Keşke Kallias şu anda içeri girseydi. Keşke ne durumda olduğumu görmeye gelseydi. Keşke fikrini değiştirip kalmamı istediğini söylese, onu bağışlamam için yalvarsa, dizlerinin üzerine çöküp...

"Sen iyi misin?" diye sordu Leandros geri çekilerek. "Düşünceli görünüyorsun."

Önceki sevgililerim sayesinde yıllar içerisinde edindiğim tüm tecrübemle rol yapmam kolaydı. "Seninleyken düşünemiyorum."

Sırıttı.

"Bana karşı gerçekten çok iyisin," dedim. "Seni reddettiğim halde bana nasıl bu kadar iyi davranabiliyorsun? Leandros, çok özür dilerim. Sana hayır dememeliydim."

Eğilip burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Düşünme. Sonunda beni göreceğinden emindim."

Pencereye baktığımda gülümsedim. Güneş batmak üzereydi. "Gitmem gerekiyor. Gün batmadan gitmemi emretti."

"Dert etme. Buradan çok uzun süre uzak kalmayacaksın."

Bulabildiklerimi toplamaya başladım. Küçük bir para cüzdanı. Beni soğuktan koruyacak en sevdiğim ceketim...

"Ne kadar kızgın olduğunu gördün."

"Onunla konuşmam için bana biraz zaman tanı. Saraya bu sefer benim kolumda geri döneceksin."

Midem bulanıyordu. Hayır, sadece perişandım. Kallias bir daha saraya adım atmama asla izin vermezdi. İzin verse bile buradayken onunla olamama fikrine katlanamıyordum.

Leandros'u öpmüştüm. Ne için? Kendimi daha iyi hissetmiyordum. Kallias'ın ruhu bile duymamıştı. Tek yaptığım Leandros'a boş umutlar vermekti.

Belki tam olarak boş değildi. Artık eski evime dönemezdim. Muhtemelen baloda ona yaptığım gibi babam da beni evinden attırırdı. Tek şansım çabucak evlenmekti. Belki Leandros'u bana evlilik teklifi etmeye ikna edebilir, sonra da mâlikanesine yerleşirdim.

"Sana yazacağım," dedim.

"Gelip seni alacağım," diye karşılık verdi. "Zamanı geldiğinde seni alacağım."

Çok iyimserdi. Nasıl bu kadar iyimser olabiliyordu?

Muhtemelen bu iyimserlik onu tüketiyordu.

29. BÖLÜM

Araba nal sesleriyle dağdan dolanarak inen yoldan ilerliyor, beni dağın eteğindeki bir hana götürüyordu.

Perişanlığımdan bir şeyi fark edememiştim.

Yaşadığım için şanslıydım. Kallias'ın hemen oracıkta ölüm fermanımı vermek için hem hakkı hem de yetkisi vardı. Beni Vasco ve Zervas'la birlikte astırabilirdi.

Ama gitmemi söylemişti.

Neden?

Neden gitmeme izin vermişti?

Tek bir açıklama bile düşünemiyordum.

Pencereden akıp giden manzara midemi bulandırıyordu. Kallias'la dağa çıktığımız günü hatırlıyordum. Ona o gün âşık olmuştum. O gün bana sırlarını anlatmıştı. O gün benimle yüzerken tüm centilmenliğini korumuştu.

Önceki geceyse yatakta o centilmenliği unutmuş gibi görünüyordu.

Birlikte geçirdiğimiz anları hatırlayınca yüreğim yine burkuldu. Dokunuşlarını ve öpücüklerini hatırlıyordum. Kulağıma fısıldadıkları hâlâ aklımdaydı.

Ah, onu seviyordum.

Ama beni itirafa zorlarken çok acımasızdı. Ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylediğimde yüzüme gülmüştü.

O kişi tanıdığım Kallias değildi.

Arabayla yolculuk en az üç saat daha sürecekti, o yüzden rahatlamaya çalışmalıydım. Ayaklarımı karşı koltuğa uzattım.

Bunu bana yapamazdı.

Bunu bize yapamazdı.

Birlikte mükemmeldik. Birbirimiz için yaratılmıştık.

Biz dünyanın hükümdarıydık.

Biz dünyanın en büyük âşıklarıydık.

Beraber olmamamız için hiçbir neden yoktu.

Yumruklarımı sıktım. Bunu görmesini sağlamalı, onu ikna etmeliydim ama tüm bunlar için hayatımı riske atmaya değer miydi?

Geri dönersem beni öldürmeye yemin etmişti.

Zarar verme niyetim olmadığına onu nasıl ikna edebilirdim? Bizim için hayal ettiği hayatı çok istediğime onu nasıl ikna edebilirdim?

Omuzlarımla birlikte yumruklarım da gevşedi. Kallias'ın yüzüğü hâlâ parmağımdaydı. Bunu görünce yeni bir acı dalgasıyla sarsıldım. Sonra yüzüğün altında bir şey fark ettim.

"Hmm?"

Parmağımın eklem yerine kir bulaşmıştı. Koltukta doğrulup lekeyi silmeye çalıştım.

Çıkmıyordu.

Parmağımı dilimle ıslatıp tekrar ovaladım.

Çıkmıyordu.

Tereddütle burnuma yaklaştırıp kokladım.

Leandros'un gül kokularına karışan aynı kokuydu.

Bu kokuyu tanıyordum.

Ama nereden?

Ellerim...

Öpüşürken parmaklarım Leandros'un saçlarındaydı.

Evet, saç!

Leydilerin saçlarını boyamak için kullanılan bir ürün vardı. Aynı bunun gibi kokuyordu.

İyi de Leandros niye saçlarını boyasındı ki?

Leydi Zervas'ın masumiyeti hakkındaki ısrarını hatırladım. Gerçek katil ortaya çıkınca özgür kalacağına inanıyordu.

Vasco'nun suçlu olduğundan emindim ama yeğenini kendisine yardım etmeye ikna etmiş olabilir miydi?

Hayır. Leandros bunu asla yapmazdı. Niye yapsındı?

Kallias'ın arkadaşıydı. Arkadaşının ağabeyi öldükten sonra saraya gelmişti. Krala zarar vermekten nasıl bir çıkarı olabilirdi ki?

Sonra çok kısa zamanda saraya kolunda geri döneceğim konusundaki ısrarını hatırladım.

Yine de Kallias'a zarar vermekten ne çıkarı olabilirdi?

Elimdeki lekeye baktım.

Kallias'ın ağabeyi öldükten hemen sonra saraya geldi.

Kallias'la kılık değiştirip o kulübe girdiğimizde ondan biraz daha açık renkte saçları olan Leandros'la birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etmiştim.

Leandros, Kallias'ın zarar görmesinden ancak...

Seni iblis!

"Geri dön!" diye bağırdım. Araba aniden durduğunda neredeyse karşı koltuğa yuvarlanacaktım.

"Leydim?" diye sordu arabacı.

"Kralın hayatı tehlikede. Bir an önce dönmemiz gerekiyor."

"Ben... ben sizi hana götürüyorum. Kralın emri."

Adama ateş saçan gözlerimle bakabilmek için başımı pencereden dışarı uzattım. "Peki kral öldüğünde ve ben de konseye senin bana engel olduğunu söylediğimde neler olacağını düşünüyorsun?"

Adam ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Cüzdanımda elli neko var," diye ekledim.

Bunun üzerine araba anında döndü. Dörtnala dağa tırmanıyorduk.

Ne yaptığımı bilmiyordum.

Kallias beni öldürecekti. Beni gördüğü anda sonum gelecekti. Kısa bir süre öncesine kadar bir başkasının ölümü söz konusu olduğunda, gözümü dahi kırpmadan ilk olarak kendi hayatımı kurtarmaktan başka bir şey düşünmezdim. Gerçi başkası olsa muhtemelen yine aynı davranırdım.

Kallias istisnaydı.

Ondan nefret ediyordum.

Ama aşkım nefretime galip geliyordu.

Gerçeği bilmesi gerekiyordu. Beni öldürse bile bilmesi gerekiyordu. Annesiyle babasını kimin öldürdüğünü öğrenmesi gerekiyordu.

Zervas değildi. Leandros değildi. Vasco da değildi ama o bir şekilde işin içindeydi. Henüz her şeyi çözememiştim.

Yine de bu kadarı bana yeterdi.

Saraya döndüğümüz anda arabadan atladım. Hızımı kesen eteklerime lanetler okuyordum. Keşke pantolon giymiş olsaydım... Ama koşmam gerekeceği kimin aklına gelirdi ki?

Son etek giydiğimde Kallias'ın bana yaptıklarını hatırlamadan edemiyordum...

Güneş batalı çok olmuştu. Saray bir mezarlık kadar sessizdi. Nöbetçiler sarayın bütün girişlerini tutmuştu ama ihanetim konusunda henüz bilgilendirilmediklerinden neredeyse adım gibi emindim. Kimse bana engel olmadı. Neyse ki beni kütüphaneye götürüp kralın kararını bekleyen o üç askerle de karşılaşmadım.

Koridora... koridorumuza girdiğimde nefes nefeseydim.

"Kral odasında mı?" diye sordum kapıdaki nöbetçiye.

"Hayır, Leydi Stathos. Henüz yatmaya gelmedi."

Adeta kükredim. "Nerede?"

"Onun özel koruması değiliz. Bilemiyorum."

"Kralın hayatı tehlikede. Hemen nerede olduğunu öğrenmem gerekiyor!"

Oysa bağırmanın hiçbir faydası yoktu. İstediğim cevapları bağırarak alamayacaktım. Koşarak merdivenlerden indim.

Nöbetçilerin peşime takıldığını duyunca seslendim. "Hayır, olduğunuz yerde kalın. Her an geri dönebilir."

Gecenin bu saatinde nerede olabilirdi? Toplantısı yoksa nereye giderdi?

Son gördüğümde kütüphanedeydi, o yüzden oraya yöneldim. Ama içimden bir ses yarı yolda kraliçenin odasına yönelmeme neden oldu.

Annesinin odasıydı.

Kapıda nöbetçi görmeyince aptallığıma küfrettim. Ama ya Kallias yalnız kalmak için korumalarını atlattıysa?

Hızla odaya daldığımda kapı duvara çarptı. Yere yapışmak üzereydim ki kendimi birinin kollarında buldum.

"Alessandra?"

Kallias'ın kollarından kurtuldum. Hâlâ son görüşmemizde söylediklerinden dolayı ondan korkuyordum. "Hayattasın!" diyebildim sadece.

Bana delirmişim gibi bakıyordu. "Evet."

"Korumaların nerede?" derken nefes nefeseydim.

"İzin verdim. *Sen* dahil bütün tehditler bertaraf olduğuna göre biraz yalnız zaman geçirmeye karar verdim. Onu boş ver... Sen niye geri döndün? Sana..."

"Yalnız mısın?" diye sözünü kestim.

"Hayır, ben de buradayım."

Leandros bir girintiden çıktı. "Eski günleri yad ediyorduk. Senin burada ne işin var?"

Kallias'a döndüm. "Hemen koşmaya başla. Şimdi. En yakındaki korumalarını bul."

"Neden? Beni yine öldürmeye mi çalışacaksın?" diye sordu iğnelercesine.

"Seni öldürmeye hiç çalışmadım ve hayatını tehdit eden ben değilim. Asıl tehdit o!" diyerek Leandros'u işaret ettim.

Suçlama karşısında genç adamın gözleri kocaman açıldı.

"Ne?" diye sordu Kallias. "Leandros amcasına yardım etmedi. Zehri içmemin ardından İkaros yaklaşmaya çalışırken beni ondan korudu."

"Hayır korumadı," derken anlamaya başlıyordum. "O anı sana dokunma fırsatı olarak değerlendirdi. Odaya girdiğinden beri gölgelerini kullanmayı denedin mi?"

"Hayır. Zaten sen buradayken kullanamam. Şimdi çık!" diyerek kolumdan tuttuğu gibi beni sürüklemeye başladı.

"Leandros söylediği kişi değil. Lord Vasco'nun bir yeğeni yok!"

Bunu duyan Kallias kolumu bıraktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben de aynısını soracaktım," derken Leandros iyice yakınımıza gelmişti.

Hiç düşünmeden iki erkeğin arasına girerek Kallias'a kalkan oldum. Leandros'un belindeki kılıcı gördüğüm halde yerimden kıpırdamıyordum. "Ona bak Kallias. Çok dikkatli bak. Onun kim olduğunu biliyorsun."

"Evet," dedi arkamdan Kallias. "O benim en iyi arkadaşım. En azından öyleydi. Ta ki ben..."

"Hayır, onu öncesinden tanıyorsun. O zamanlar biraz farklıydı. Saçları seninki kadar koyuydu, burnu henüz kırılmamıştı. Artık anlamı kalmadığında beyin bazı şeyleri farklı algılar. Ağabeyin ölmüştü... Peki ya, bir başkası olarak nasıl buraya geri dönebildi?"

Leandros... *Xanthos* gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordum. "Dayak yediğin açık. Ama ölmüş numarası yapmak? Neden annenle babanı öldürdükten sonra kardeşini de öldürmeye çalışıyorsun? Bu çok saçma."

Xanthos başımın üzerinden Kallias'a baktı. "Bence fena halde suçluluk hissediyor. Bu akşam öpüştüğümüzü biliyor muydun? Sen onu saraydan kovduktan sonra..."

"Kes şunu!" diye bağırırken aynı anda hem utanıyordum hem de öfkelenmiştim. Ama Kallias'a bakmaya cesaret edemiyor, gözlerimi asıl tehdit olan Xanthos'tan ayıramıyordum.

"İncinmiştim," dedim kendimi açıklama ihtiyacıyla. "Bu yaptıklarıma mazeret olamaz ama ihanetini bu sayede anladım," diyerek Kallias görebilsin diye elimi havaya kaldırdım. "Saç boyası elime bulaşmış. Saçlarını boyadıktan hemen sonra yanıma geldi. Gittiğimden emin olmak istiyordu. Seni öldürürken kimse engel olamasın diye bir an önce seninle yalnız kalmayı arzuluyordu."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Hayır," dedi Kallias sonunda. "Hayır, o Xanthos olamaz. Ağabeyimi severdim ama o acımasız biriydi. Leandros ise..."

"Bir aktör," diye sözünü tamamladım. "Kılık değiştirmiş bir suikastçı."

Yine sessizlik çöktü.

Zaman geçtikçe Kallias'a bakamamanın acısıyla arkamı dönme ihtiyacı duyuyordum.

Kallias geriye doğru bir adım attığında sırtımın ürperdiğini hissettim.

"*Sensin.*"

Xanthos tavana bakıyordu. "Harikasın, Alessandra. Çok

iyi iş çıkardın," dedikten sonra kılıcını çekti. "Dört yıllık planımı mahvettin."

"Planını mahveden kendinsin," dedim elimdeki izi göstererek.

"Kardeşim sahip olmam gereken her şeye sahipti. Krallık. İmparatorluk. *Gölgeler*... Sadece kendisine ait olan bir tek sen vardın ve ben seni de onun elinden almak istiyordum."

Gerilediğimde Kallias'ın elini omzumda hissettim. Beni kendine çekiyordu.

"Bahçedeki suikastçı," dedim. "Senin emrinle saldırmıştı."

Kallias yanıma gelmeden hemen önce Leandros'u görmüştüm. Bağlantıyı daha önce kuramamış olmam inanılmazdı.

"Bir haftadır uşağım olarak çalışıyordu," dedi Xanthos. "Sadece doğru anı bekliyorduk. Korumaların etrafta olmaması gerekiyordu. Kallias'ın gölgelerinden arınmış olması gerekiyordu."

"Peki mektup?" diye sordum. "Şu kulüp daveti?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o Vasco'nun işiydi. Öylesi aptalca bir plana asla onay vermezdim. Kallias'ı kılık değiştirmesine rağmen tanımış olması büyük şans. Kulüpte görülmemiş olması çok daha büyük bir şans."

Yüreğime bir taş oturdu. "Baloda onu sana emanet etmiştim. Onunla ilgilenmeni söylemiştim!"

"Petros ona dokunduğumu görmese şimdiye çoktan ölmüş olurdu. Sonra Kallias'a kazara dokunduğumu düşündü ve iyileşebilmesi için hemen Kallias'ın yanından uzaklaşmamı söyledi."

"Xanthos," dedi sonunda Kallias. Sanki hâlâ inanmaya ça-

lışıyordu, sanki bir süredir konuştuklarımızı hiç duymamıştı. "Sana ne oldu? Neden sen olduğunu söylemedin? Ben..."

"*Ne* yapacaktın?" diye terslendi Xanthos. "Tahttan vaz mı geçecektin? Unvanından gönüllü bir şekilde memnuniyetle vaz mı geçecektin? İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. Artık gücün tadını almıştın. Hem annemle babam... ayrıca *sen* ölene kadar ortaya çıkamazdım. Sonrasında kimse tahta geçmeme itiraz edemeyecekti."

"Ah," dedim. Bir şeyi çok iyi anlamıştım. "Gölge yeteneğin yoktu. Baban kral olmanı istememişti. Senden utanıyordu, değil mi?"

Kılıcının ucunu boğazıma bastırdı. "Yerinde olsam susardım."

"Onun bu işle hiçbir ilgisi yok," diyen Kallias, beni kılıçtan uzaklaştırıp ağabeyiyle arama girdi. "Anlayamıyorum. Seni babam mı dövdürdü?"

Yüz hatları sertleşirken Xanthos'un burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyordu. "Kendisi dövdü. Öldüresiye dövdü. Beni öldürmek istediğinden adım gibi emindim. Kaza gibi görünsün diye beni adamlarına devirttiği bir arabanın yanına bıraktıktan sonra gözünü bile kırpmadan oradan uzaklaştı."

"Vasco seni o zaman buldu," dedim.

"Babamın yaptıklarını öğrenince bana... yani gerçek krala sadakat yemini etti ve benimle ilgilendi. Kılık değiştirmeme yardım etti. Beni tahta oturtacağına söz verdi. Saraya giren adamları biz tuttuk. Sarayı kuşattık. Babam ne olduğunu anlayamadan öldü. Çok hızlıydı. Aslında tıpkı benim

gibi bunların öncesinde dayak yemeliydi. Ama çok fazla zamanım olmadığını biliyordum."

Kallias'ın nefesleri sıklaşıyordu. "Annem?" diye sorarken sesi çatlamanın eşiğindeydi.

"Onun da babamla işbirliği yapıp yapmadığından emin olamıyordum. O yüzden onu öldürmek daha zor oldu ama bunu yapmak zorundaydım. Kim olduğumdan şüphelenmeye başlamıştı."

Bu kadarı çok fazlaydı.

Kallias üzerine atıldığında kılıcı elinden düşüren Xanthos yere yapıştı. Hemen yerden kılıcı kaptım ve doğrulup tam karşımda birbirine girmiş olan iki adama baktım.

Kallias ağabeyinin hakkından geliyordu.

Xanthos'un üzerine abanmış halde suratını yumrukluyordu. "O. Benim. Annemdi," derken her kelimesini yeni bir yumrukla tamamlıyordu.

Xanthos hafifçe doğrulup başını Kallias'ın burnuna indirdi. Sonra da onu kenara itip kardeşinin kıskacından kurtuldu. Hemen ardından ona sert bir tekme attığında Kallias yere yığıldı.

"Sakın onu tek seven kişinin sadece sen olduğunu sanma," dedi Xanthos. Farkında olmadan kollarını sıvazladığında, annesinin en sevdiği çiçek olan gül şeklindeki kol düğmelerini hatırladım. "Onu öldürmek beni de öldürüyordu. Ama sen? Seni öldürmekten büyük zevk alacağım."

Kallias yuvarlanarak uzaklaştıktan sonra ayağa kalkmayı başardı ama burnundan kan boşalıyordu.

Yine birbirlerine atıldılar. Tekmeler ve yumruklar birbirini kovalıyordu.

Seyretmekten başka bir şey yapamıyordum. Kılıcı yanlış adama savurmaktan korkuyordum.

Askerleri mi çağırmalıydım?

Xanthos'un bu dövüşü kazanması riskini göze alamazdım.

"Doğuştan hakkım olan tahtın tadını çıkarabildin mi Kallias? Konseyi yönetmekten hoşlandın mı? Kral dairesinde yaşamak nasıldı? Masanın başköşesinde oturmak?"

"Hepsinden büyük zevk aldım," dedi Kallias. "Asla vazgeçmem. Hele ki senin gibi zavallı, bir anne katili için hiç vazgeçmem."

Xanthos hınçla bağırarak üzerine atıldığında birlikte yere yuvarlandılar, sonunda küçük kardeşinin üzerine abanmıştı. Kallias'ın ağzını, sol gözünü ve boğazını yumrukluyordu. Onu öldüreceğinden emindim.

Hemen harekete geçip kılıcı boğazına dayadım. "Kalk. Hemen."

Beni duymazdan gelip eliyle kılıcı itmeye çalıştığında metali etini sıyırıp kanatacak kadar derine bastırdım. İşte o zaman kendine geldi. Israr etmeme bile kalmadan ayağa kalkıp geriledi. Sırtı duvara dayandığında, "Bırak onu öldüreyim Alessandra!" diye haykırıyordu.

"Hayır."

"Seni saraydan kovdu! Geri dönersen seni *öldüreceğini* söyledi." Son konuşmamızı mı dinlemişti? "Onu niye savunuyorsun?"

Omuz silktim. "İçimden öyle geliyor," dedim. Kallias buradayken ona olan aşkımı itiraf edecek değildim.

"Seni istemiyor. Onu kurtarman bir işe yaramaz. Önümden çekil. Hemen."

"Hayır."

"Beni durdurmak istiyorsan, öldürmen gerekecek. Bence ikimiz de bunu yapamayacağını biliyoruz."

Harekete geçmeye çalıştığında kılıcın ucunu duvarla buluşturacak kadar şiddetle boğazının derinliklerine doğru bastırdım.

Gözleri hayretle açılırken boğazından gurultular geliyor, ağzından kanlar süzülüyordu.

"Beni tanımıyorsun," dedim. "Eğer tanısaydın, daha önce de aşk uğruna bir cinayet işlediğimi bilirdin."

Xanthos ölümü anlatan bir duvar halısı gibi, cansız bir halde asılı kaldı. Ölmüştü.

Kallias'a döndüğümde yerden beni seyrettiğini gördüm. Sanki odaklanmakta zorlanıyordu.

O sırada askerler içeri daldı.

30. BÖLÜM

Kallias'la güvenliğimiz sağlandıktan sonra bir korumalar ordusunun gözetimindeki bir şifacı onunla ilgilenirken odadan çıktım. Gücünü topladığı anda beni saraydan göndereceğinden emindim. Öldürmeye karar vermezse kendimi şanslı sayardım.

Hayatını kurtarmıştım ama nedense hâlâ kendimi perişan hissediyordum.

Belki de Zervas haklıydı. Başkasıyla olduğunu görmektense ölmeden önce onun benim olduğunu bilmek çok daha iyiydi.

Kabarttığım yastığı kollarımla sardım ve çenemi yumuşak kısmına gömdüm.

Rhoda yanında istediğim kadar kalabileceğimi söylemişti. Bu sırada onlar da Galen'la dedikodulardan ve tanıdıklardan uzak olan bir kır hanında konaklayacaklardı.

Romantik kaçamaklarını kıskanmamaya çalışıyordum.

Düşesin görkemli malikânesinde kalırken onları nasıl kıskanabilirdim ki?

Yalnız.

Bir kenara atılmış.

Sevdiği adam tarafından ölümle tehdit edilmiş.

Bir zamanlar sevildiği adam tarafından.

Yaptıklarından sonra onu umursamamalıydım. Beni saraydan kovalı bir hafta olmuştu. Oturma odasındaki düellonun üstünden tam bir hafta geçmişti.

Her gün öğleden sonralara kadar uyuduğum bir hafta. Kallias'ın hediye ettiği mücevherlerle cüzdanımı doldurduğum bir hafta. Ucu bucağı olmayan mâlikanede avare dolaştığım bir hafta.

Bahçede vakit geçirmeye katlanamadığımdan öğleden sonraları at biniyor, akşamları Rhoda'nın becerikli aşçısının hazırladığı leziz yemeklerin tadını çıkarıyor, bir sonraki adımıma karar vermeye çalışıyordum.

Artık evlenmem gerekmiyordu. Sonsuza kadar özgürce yaşayabileceğim kadar param vardı. Entrikalara gerek kalmamıştı. Ayrıca henüz erkekleri özlememiştim.

Hestia mektup yazmış, ziyaretime gelip gelemeyeceğini sormuş, mektupla birlikte bir de düğün davetiyesi göndermişti.

Arkadaşlarımın mutluluğuna katlanabileceğimden emin değildim.

Tek ihtiyacım olan dizginlerin elimde olduğunu hissetmekti. Belki kendime bir yer satın alabilir ve huzurumda çalışacak hizmetkârlar bulabilirdim. Bu beni mutlu edebilirdi.

Elbisemi giyip saçlarımı taramama yardım etmesi için hizmetçiyi çağırdım. Sonra da Rhoda'nın çalışma odasına gidip masaya oturdum. Satılık arazi arayacaktım. Belki de Vasco'nun mâlikanesini satın alırdım. Mahkûm olduğunda unvanıyla birlikte tüm mal varlığından da olmuştu.

Ablamdan bir mektup gelmişti. Babam için yalvarıyor, eve dönmemi ne kadar çok istediğini söylüyor, benden bunca zamandır uzak durduğu için özür diliyordu.

Keşke sana örnek olabilseydim. Belki o zaman yalnız kalmazdın, hayatta bir amacın olurdu. Bir süreliğine dük ve benim yanımızda kalmak ister misin? Elbette, burada kalırken hayatını bildiğin gibi yaşayamazsın.

Annem öldüğünde çok küçüktün. Ablan olarak seninle daha çok ilgilenmeliydim.

İffetsizliğin yüzünden babam da ben de seni suçlamıyoruz. Ben partilerde ve balolarda dolaşırken sen başka nasıl eğlenecektin?

"Ben iffetsiz değilim," diye bağırdım boş odada. "Cinsel kimliğini sahiplenen bir kadınım ve bunun yanlış hiçbir yanı yok."

Bana hangi cüretle ahlak taslayabiliyordu? Hem de bir *mektupla*. Üstelik babam eve dönmem için beni ikna etmek üzere hangi yüzle ona gidebilmişti? Tek istediği başlık pa-

rasıydı. Ben olmadan mülkünü nasıl elinde tutabileceğini kendisi çözmek zorundaydı.

Güzel, diye geçirdim içimden. Bu onun sorunuydu. Benim değil. Beni asla kullanmaya kalkmamalıydı. Başlık parasından çok daha değerliydim. Keşke değerimi bilseydi.

Yazmakta olduğum mektuba devam ederken kapı kolu oynadı.

"Başka mektup istemiyorum," dedim hizmetçiye bakmadan. Ne de olsa temizleneceğini bildiğimden ablamın mektubunu parçalayıp yere attım.

"Ziyaretçi kabul ediyor musun peki?"

Aniden ayağa fırlayıp, müzik kadar tatlı olan sese döndüm.

"Habersiz gelebilmek için korkarım hizmetkârların gözünü biraz korkuttum," dedi Kallias. "Seni görme fırsatı bulamadan beni başından savmandan korkuyordum." Yüzündeki morluklardan geriye sadece belli belirsiz bir sarılıkta olan çürük izleri kalmıştı. Gözü ve dudakları artık şiş değildi ama yanaklarında ve kaşında birkaç yara izi seçilebiliyordu.

Her halükârda yaşıyordu ve sağlığı yerindeydi.

"Kendini gölgelerinle iyileştirmemişsin. Hemen gidiyorum. Böylece..."

"Kendiliğinden iyileşmesini istedim. Çektiğim acıları hak ettim."

Rhoda'nın çalışma odasına çöken sessizliğe artık dayanamadığımda, "Fikir mi değiştirdin?" diye sordum.

Sorum karşısında afallamış görünüyordu. "Tabii ki değiştirdim."

Başımı sallayıp gözlerimi yere indirdim. "Ne olacak şimdi?"

Bir an sessiz kaldı. "Arabaya bineriz diye düşünmüştüm."

"Sonra?" Sessizlik uzayınca başımı kaldırıp ona baktım ve, "Evet?" diye patladım. "Nasıl öleceğim? Asılacak mıyım? Boğazlanacak mıyım? Beni uçurumdan mı attıracaksın? Ellerinle mi boğacaksın? Ne yapacaksın Kallias?" Sonra daha önce söylediklerini hatırlayınca ekledim. "Yani ne yapacaksınız, *Majesteleri*?"

Belki medenice davranırsam ölüm daha hızlı gelirdi.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatmadan önce dehşet dolu bir ifadeyle yüzüme bakakaldı. Ardından dizlerinin üstünde çöküp eldivensiz elleriyle ellerimi tuttu. Başparmağıyla parmağımdaki yüzüğü okşuyordu.

Kendisinin verdiği yüzük.

Henüz çıkarmaya cesaret edemediğim yüzük.

Bir süre parmaklarıma baktıktan sonra, "Beni yanlış anladın," dedi. "Fikrimi değiştirdiğimi söylerken, seni göndermekten... yani hayatlarımızı mahvetmekten vazgeçtiğimi söylemek istiyordum."

Kıpırdayamıyordum. Kalbim bile durmuş olabilirdi.

"Ölmeme göz yumabilirdin," diye devam etti. "Leandros'un... yani Xanthos'un beni öldürmesini izleyebilir, sonra da kraliçe olarak onunla krallığı yönetebilirdin. Ama yapmadın. Tam aksine onu öldürdün. Benim için öldürdün. Oysa buna gerek yoktu. Daha öncesinde anlamıştım. Evet, incinmiştim ama Xanthos yanıma gelmeden önce zaten senin peşinden gelecektim. Annemin oturma odasındaydım çünkü odayı sensiz hayal etmeye çalışıyordum. Mümkün değildi." Ellerimi bırakmadan ayağa kalktı. "Korkuyordum.

Birilerine güvenmekten o kadar korkuyordum ki sonunda seni de incittim. Söylememem gereken şeyler söyledim. Bunun için gerçekten çok üzgünüm Alessandra."

Bir şey söylememe kalmadan ellerini çekip ceketinin cebinde bir şeyler aramaya başladı. Ardından ona yakışmayan bir beceriksizlikle yere düşürdüğü bir mektubu eğilip aldı. "Bunu okumadın. Orrin'in sana yazdığı mektubu okuduktan hemen sonra başlamıştım. Bazen yüz yüze konuşurken kelimelerin hisler için yetersiz olduğunu fark ettim. Ama yazmak? Bana hissettiklerimi kelimelere dökmek için bir fırsat veriyor. O zaman bunu önünde okuyamayacak kadar ödlektim. Ama şimdi okuyacağım."

Sevgili Alessandra,

Dünyanın bütün şairleri bir araya gelse güzelliğini yeterince övemez. Harikasın, çarpıcı bir güzelliğin var. Aptallar bile bunu görebilir.

Ama beni çeken güzelliğin değil, gözlerindi. Özel olduğunu anlamamı sağlayan şey, bana olan bakışlarındı. Beni saygı duyulup tapınılacak bir kral olarak değil, bir adam olarak görüyordun. Aptalca şeyler söyleyen, korkunç kararlar veren bir adam olarak...

Bana insan olmayı hatırlattın. Unutmuştum. Tam bir yılım kimseye dokunmadan, kimseyle konuşmadan geçmişti... Bana yaşamayı hatırlattın.

Gözlerin oyun oynamayı ve kazanmayı seven bir zekânın penceresiydi. Ama aynı zamanda mesafeli olduğu kadar layık gördüğünde sevmeye hazır kalbini de gösteriyorlardı.

Kalbini kazanamadım. Asla kazanamayacağım. Milyonlarca yıl tapınsam da sana layık olamayacağım. Öte yandan senin için yanıp tutuşuyorum. Bin yıl yaşayamayacak olsam da sana, kalan bütün ömrümü adamak istiyorum. Çünkü seni seviyorum. Hayatımı kurtaran kadını seviyorum. Bana ihtiyacı olmasa da onu yana yakıla hayatımda istiyorum.

Seninle geçirmediğim ömrün hiçbir değeri yok.

Sonsuza kadar, Kallias.

Okumayı bitirdiğinde mektubu mekanik hareketlerle katlayarak oyalandı. Sanırım başını kaldırıp bana bakmaya korkuyordu.

"Beni görmeye gelmen neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum duygularımı sesime yansıtmamaya çalışarak.

Omuz silkip huzursuzca güldü. "Perişan haldeydim. Suratım düzeldiğinde belki şansım daha yüksek olur diye düşündüm."

Yanağını okşadım. "Nasıl göründüğün umurumda bile değil."

Dudakları seğirirken kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. "Değil mi?"

"Sağlıklı ve yakışıklı olan halini seviyorum ama seni sevmemin tek nedeni bu değil."

Nefesini tuttu. "Tabii para ve güç de var."

"Başta ilgimi bunlar çekiyordu ama sonunda her şey bütün ilginçliğini kaybetti. Sen hariç. Çünkü sende dengimi buldum."

Gölge Kral'ım beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Seni seviyorum Alessandra. Beni bağışlayıp geri gelmen için sana başka ne diyebilirim?"

"Bazen eylemler kelimelerden çok daha güçlüdür, haksız mıyım?"

"Çok haklısın," derken başını eğerek dudaklarını dudaklarımda gezdirdi.

Böylece birlikte yeni bir hayata başladık.

Bir daha asla yalnız kalmayacaktık.